

การรับรู้ข่าวสารด้านกีฬาและการนำข่าวสารด้านกีฬาไปใช้ประโยชน์ของ
นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ในเขตนครหลวงเวียงจันทน์

กุหลาบ แก้วมณี

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาวิทยาศาสตรการออกกำลังกายและการกีฬา
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา
สิงหาคม 2558
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยบูรพา

คณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์และคณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ได้พิจารณา
วิทยานิพนธ์ของ กุหลาบ แก้วมณี ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตาม
หลักสูตรวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวิทยาศาสตร์การออกกำลังกายและการกีฬา ของ
มหาวิทยาลัยบูรพาได้

คณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์

..... อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก

(ดร.ศักดิ์ชาย พิทักษ์วงศ์)

..... อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม

(ดร.ธรรมนันทิกา แจ่งสว่าง)

..... อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม

(ดร.ขงยุทธ แสนประสิทธิ์)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

..... ประธาน

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุชาดา พงศ์กิตติวิบูลย์)

..... กรรมการ

(ดร.ศักดิ์ชาย พิทักษ์วงศ์)

..... กรรมการ

(ดร.ธรรมนันทิกา แจ่งสว่าง)

..... กรรมการ

(ดร.ขงยุทธ แสนประสิทธิ์)

..... กรรมการ

(รองศาสตราจารย์ ดร.นภพร ทศนัยนา)

คณะวิทยาศาสตร์การกีฬาอนุมัติให้รับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวิทยาศาสตร์การออกกำลังกายและการกีฬา ของ
มหาวิทยาลัยบูรพา

..... คณบดีคณะวิทยาศาสตร์การกีฬา

(ดร.ศักดิ์ชาย พิทักษ์วงศ์)

วันที่ 11 เดือน สิงหาคม พ.ศ. 2558

วิทยานิพนธ์นี้ได้รับทุนจากสำนักงานความร่วมมือเพื่อการพัฒนา
(Thailand International Development Cooperation Agency: TICA)
กระทรวงการต่างประเทศ

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ ด้วยความกรุณาจาก ดร.ศักดิ์ชาย พิทักษ์วงศ์ อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก ดร.ธรรมนันท์กา แจ่มสว่าง และดร.ขงยุทธ แสนประสิทธิ์ อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม ที่กรุณาให้คำปรึกษาแนะนำแนวทางที่ถูกต้อง ตลอดจนแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ด้วยความละเอียดถี่ถ้วน และเอาใจใส่ด้วยดีเสมอมา โดยที่คำแนะนำของท่านมีประโยชน์ต่อการวิจัยและการดำเนินชีวิตของผู้วิจัยเป็นอย่างมาก ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งเป็นอย่างยิ่ง จึงขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ขอขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุชาติ พงศ์กิตติวิบูลย์ ประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ที่เสียสละเวลาอันมีค่ามาให้ข้อเสนอแนะอันเป็นประโยชน์ด้วยความเมตตา ทำให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ขอขอบพระคุณผู้ทรงคุณวุฒิทุกท่านที่ให้ความอนุเคราะห์ในการตรวจคุณภาพของเครื่องมือ รวมทั้งให้คำแนะนำแก้ไขเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยให้มีคุณภาพ รวมทั้งขอขอบคุณผู้อำนวยการโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ในเขตนครหลวงเวียงจันทน์ทั้ง 9 โรงเรียน พร้อมทั้งกลุ่มตัวอย่างที่ให้ความร่วมมือเป็นอย่างดีในการเก็บรวบรวมข้อมูลที่ใช้ในการวิจัย ทำให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยดี ขอขอบคุณเจ้าหน้าที่ คณะวิทยาศาสตร์การกีฬาที่กรุณาให้คำแนะนำและอำนวยความสะดวกในการทำวิทยานิพนธ์ ขอขอบคุณเพื่อน ๆ พี่ ๆ น้อง ๆ ที่ศึกษาในคณะวิทยาศาสตร์การกีฬา ที่ให้คำแนะนำและให้กำลังใจ รวมทั้งท่านอื่น ๆ ที่ให้ความช่วยเหลือ ซึ่งมิได้เอ่ยนามในที่นี้

ขอขอบพระคุณสำนักงานความร่วมมือเพื่อการพัฒนาระหว่างประเทศ กระทรวงการต่างประเทศ ประเทศไทย ที่ให้โอกาสและสนับสนุนทุนการศึกษา รวมทั้งขอขอบคุณกระทรวงศึกษาธิการและกีฬาแห่งสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว วิทยาลัยพลศึกษาแห่งสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวที่เปิดโอกาส ให้ความช่วยเหลือในการศึกษาเป็นอย่างดี

กราบขอบพระคุณบิดา มารดา ผู้ตั้งให้พลังกายและพลังใจ และเป็นส่วนหนึ่งของความสำเร็จในทุกขั้นตอน และเป็นพลังทำให้การวิจัยสำเร็จลุล่วง ทั้งนี้ คุณค่าและประโยชน์ของวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบเป็นกตัญญูทดแทนแด่บุพการี บุรพจารย์ และผู้มีพระคุณทุกท่านที่ทำให้ข้าพเจ้าเป็นผู้มีการศึกษาและประสบความสำเร็จมาจนตราบนานเท่านาน

กุหลาบ แก้วมณี

55910197: สาขาวิชา: วิทยาศาสตร์การออกกำลังกายและการกีฬา;

วท.ม. (วิทยาศาสตร์การออกกำลังกายและการกีฬา)

คำสำคัญ: ข่าวสารด้านกีฬา/ การรับรู้ข่าวสารกีฬา/ การใช้ประโยชน์ข่าวสารกีฬา

กุหลาบ แก้วมณี: การรับรู้ข่าวสารด้านกีฬาและการนำข่าวสารด้านกีฬาไปใช้ประโยชน์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตนครหลวงเวียงจันทน์ (PERCEPTION AND UTILIZATION OF SPORT NEWS OF HIGH SCHOOL STUDENTS IN VIENTIANE, LAO PEOPLE'S DEMOCRATIC REPUBLIC) คณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์: ศักดิ์ชัย พิทักษ์วงศ์, ค.ศ., ธรรมนันท์กา แจ่มสว่าง, วท.ค., ยงยุทธ แสนประสิทธิ์, วท.ค. 114 หน้า. ปี พ.ศ. 2558.

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาการรับรู้ข่าวสารด้านกีฬาและการนำข่าวสารด้านกีฬาไปใช้ประโยชน์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตนครหลวงเวียงจันทน์ 2) เปรียบเทียบการรับรู้ข่าวสารด้านกีฬาและการนำข่าวสารด้านกีฬาไปใช้ประโยชน์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตนครหลวงเวียงจันทน์จำแนกตามคุณลักษณะส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ ชั้นปี ลักษณะสถานที่ในการรับสื่อ 3) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ข่าวสารด้านกีฬาและการนำข่าวสารด้านกีฬาไปใช้ประโยชน์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตนครหลวงเวียงจันทน์ เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น มีทั้งหมด 3 ตอน จำนวน 41 ข้อ โดยมีค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ระหว่าง 0.5-1 และมีค่าความเชื่อมั่นด้านการรับรู้ข่าวสารด้านกีฬา และด้านการนำข่าวสารด้านกีฬาไปใช้ประโยชน์ สัมประสิทธิ์แอลฟาครอนบาคเท่ากับ .86 และ .88 ตามลำดับ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตนครหลวงเวียงจันทน์ จำนวน 400 คน จาก 9 โรงเรียน ทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยโปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป เพื่อหาค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างกลุ่ม โดยการทดสอบค่าที (Independent sample t-test), การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA), สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน (Pearson's product-moment correlation coefficient)

ผลการวิจัยพบว่า 1) การรับรู้ข่าวสารด้านกีฬาที่มีผลต่อความรู้พื้นฐานทางกีฬาของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตนครหลวงเวียงจันทน์ โดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.64$, $SD = 0.43$) การรับรู้ข่าวสารด้านกีฬาจากสื่อต่าง ๆ ที่ช่วยเพิ่มพูนเทคนิคและทักษะทางกีฬาของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตนครหลวงเวียงจันทน์ โดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.77$, $SD = 0.57$) และมีการนำข่าวสารด้านกีฬาไปใช้ประโยชน์ อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.34$, $SD = 0.42$) 2) ด้านคุณลักษณะส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ ชั้นปี ลักษณะสถานที่ในการรับสื่อต่างกันมีการรับรู้ข่าวสารด้านกีฬาที่มีผลต่อความรู้พื้นฐานทางกีฬา และมีการรับรู้ข่าวสารด้านกีฬาจากสื่อต่าง ๆ ช่วยเพิ่มพูนเทคนิคและทักษะทางกีฬาไม่แตกต่างกัน และมีการนำข่าวสารด้านกีฬาไปใช้ประโยชน์ไม่แตกต่างกัน 3) การรับรู้ข่าวสารด้านกีฬาที่มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับการนำข่าวสารด้านกีฬาไปใช้ประโยชน์ ($r = .56$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

55910197: MAJOR: EXERCISE AND SPORT SCIENCE;
M.Sc. (EXERCISE AND SPORT SCIENCE)

KEYWORDS: SPORT NEWS/ PERCEPTION OF SPORT NEWS/ UTILIZATION OF
SPORT NEWS

KOULAP KEOMANY: PERCEPTION AND UTILIZATION OF SPORT NEWS OF
HIGH SCHOOL STUDENTS IN VIENTIANE, LAO PEOPLE'S DEMOCRATIC REPUBLIC.

ADVISORY COMMITTEE: SAKCHAI PITAKWONG, Ph.D., DHAMMANANTHIKA
JAENGSAWANG, Ph.D., YONGYUT SANPRASIT., Ph.D. 114 P. 2015.

The purposes of this research were 1) to examine the perception of sport news and the utilization of sport news of high school students in Vientiane, 2) to compare the perception of sport news and the utilization of sport news of high school students in Vientiane classified by gender, age, and places used for perception of media and 3) to examine the relationship between the perception of sport news and the utilization of sport news of high school students in Vientiane. A set of questionnaires, developed by the researcher, had 3 parts with 41 items. The content validity ratios of the questionnaires were between 0.5-1; the Cronbach's alpha coefficient of the reliability ratio of the perception of sport news was .86 and the Cronbach's alpha coefficient of the utilization of sport news was .88. The sample was 400 high school students from 9 high schools in Vientiane. A computer program was used to analyze data. Independent samples t-test, ANOVA, and Pearson's product-moment correlation coefficient were employed in the analyses of frequency, percentage, mean, standard deviation and differences between the sample groups.

The results of this research were 1) most high school students in Vientiane had the perception of sport news at a high level ($\bar{X} = 3.64$, $SD = 0.43$). The perception of sport news from media increased their sport techniques and skills at a high level ($\bar{X} = 3.77$, $SD = 0.57$) and they also made use of sport news at a high levels ($\bar{X} = 3.34$, $SD = 0.42$), 2) high school students in Vientiane who had different characteristics such as gender, age, and places used for the perception of media had the same perception of sport news; the perception of sport news from media increased their sport techniques and skills in the same way and they utilized sport news in the same manner and 3) the perception of sport news for high school students in Vientiane related with their utilization of sport news in a positive way ($r = .56$), and the relationship was statistically significant at .01 level.

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	จ
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ฅ
สารบัญภาพ.....	ฉ
บทที่	
1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญ.....	1
ปัญหาคำวิจัย.....	4
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	4
สมมติฐานของการวิจัย.....	5
กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	5
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	5
ขอบเขตการวิจัย.....	6
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	7
2 วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง.....	8
แนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	8
ทฤษฎีการรับรู้ข่าวสารและการใช้ประโยชน์.....	8
แนวคิดการสื่อสาร สื่อสารมวลชน และสื่อมวลชน.....	15
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	28
การสื่อสารในประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว.....	33
แนวคิดเกี่ยวกับรายการกีฬา.....	37
แนวคิดเกี่ยวกับกีฬาและการออกกำลังกาย.....	41
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	45
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	45
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	46

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
ขั้นตอนการสร้างและการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือในการวิจัย.....	48
วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล.....	49
การวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ.....	49
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	50
การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	50
ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม.....	51
การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับช่องทางการรับรู้ข่าวสารด้านกีฬา.....	53
การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับสภาพการรับรู้ข่าวสารด้านกีฬา และการนำข่าวสารด้านกีฬาไปใช้ประโยชน์.....	57
การวิเคราะห์ข้อมูลโดยการทดสอบสมมติฐาน.....	61
5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	68
สรุปผลการวิจัย.....	68
อภิปรายผล.....	69
ข้อเสนอแนะจากการวิจัย.....	72
ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป.....	72
บรรณานุกรม.....	74
ภาคผนวก.....	81
ภาคผนวก ก.....	82
ภาคผนวก ข.....	84
ภาคผนวก ค.....	86
ภาคผนวก ง.....	92
ภาคผนวก จ.....	94
ภาคผนวก ฉ.....	101
ภาคผนวก ช.....	108
ภาคผนวก ซ.....	110
ภาคผนวก ฌ.....	112
ประวัติย่อของผู้วิจัย.....	114

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
3-1	เกณฑ์การให้คะแนนระดับการรับรู้ข่าวสารด้านกีฬาและการนำข่าวสารด้านกีฬาไปใช้ประโยชน์..... 47
4-1	จำนวน และร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามเพศ อายุ ชั้นปี และ โรงเรียน..... 51
4-2	จำนวน และร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามสถานี่โทรทัศน์ในประเทศ และสถานี่โทรทัศน์ต่างประเทศ..... 53
4-3	จำนวน และร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามสถานี่วิทยุกระจายเสียง เว็บไซต์ในประเทศเว็บไซต์ต่างประเทศ หนังสือพิมพ์ และลักษณะสถานี่ในการรับสื่อ..... 55
4-4	ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับการรับรู้ข่าวสารด้านกีฬาที่มีผลต่อความรู้พื้นฐานทางกีฬาของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตนครหลวงเวียงจันทน์..... 57
4-5	ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับการรับรู้ข่าวสารด้านกีฬาจากสื่อต่าง ๆ ที่ช่วยเพิ่มพูนเทคนิคและทักษะทางกีฬาของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตนครหลวงเวียงจันทน์..... 59
4-6	ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับการนำข่าวสารด้านกีฬาไปใช้ประโยชน์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตนครหลวงเวียงจันทน์..... 60
4-7	การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการรับรู้ข่าวสารด้านกีฬาที่มีผลต่อความรู้พื้นฐานทางกีฬาของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตนครหลวงเวียงจันทน์ จำแนกตามเพศ..... 62
4-8	การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการรับรู้ข่าวสารด้านกีฬาจากสื่อต่าง ๆ ที่ช่วยเพิ่มพูนเทคนิคและทักษะทางกีฬาของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตนครหลวงเวียงจันทน์ จำแนกตามเพศ..... 62
4-9	การวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบระดับการรับรู้ข่าวสารด้านกีฬาที่มีผลต่อความรู้พื้นฐานทางกีฬาของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตนครหลวงเวียงจันทน์ จำแนกตามชั้นปี..... 63
4-10	การวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบระดับการรับรู้ข่าวสารด้านกีฬาจากสื่อต่าง ๆ ที่ช่วยเพิ่มพูนเทคนิคและทักษะทางกีฬาของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตนครหลวงเวียงจันทน์ จำแนกตามชั้นปี..... 63

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่	หน้า
4-11 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการรับรู้ข่าวสารด้านกีฬาที่มีผลต่อความรู้พื้นฐานทางกีฬาของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตนครหลวงเวียงจันทน์ จำแนกตามลักษณะสถานที่ในการรับสื่อ.....	64
4-12 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการรับรู้ข่าวสารด้านกีฬาจากสื่อต่าง ๆ ที่ช่วยเพิ่มพูนเทคนิคและทักษะทางกีฬาของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตนครหลวงเวียงจันทน์ จำแนกตามลักษณะสถานที่ในการรับสื่อ.....	64
4-13 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการนำข่าวสารด้านกีฬาไปใช้ประโยชน์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตนครหลวงเวียงจันทน์ จำแนกตามเพศ.....	65
4-14 การวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบการนำข่าวสารด้านกีฬาไปใช้ประโยชน์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตนครหลวงเวียงจันทน์ จำแนกตามชั้นปี.....	65
4-15 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการนำข่าวสารด้านกีฬาไปใช้ประโยชน์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตนครหลวงเวียงจันทน์ จำแนกตามลักษณะสถานที่ในการรับสื่อ.....	66
4-16 ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ข่าวสารด้านกีฬากับการนำข่าวสารด้านกีฬาไปใช้ประโยชน์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตนครหลวงเวียงจันทน์.....	67
ภาคผนวก ก-1 จำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ในเขตนครหลวงเวียงจันทน์.....	83
ภาคผนวก ข-1 จำนวนกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามชั้นปีของโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตนครหลวงเวียงจันทน์.....	85

สารบัญภาพ

ภาพที่	หน้า
1-1 กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	5
2-1 แบบจำลองการใช้สื่อเพื่อสนองความพึงพอใจ.....	14
ภาคผนวก ค-1 การสุ่มกลุ่มตัวอย่างของโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายจันทร์ทะนุกี เขตนครหลวงเวียงจันทน์.....	87
ภาคผนวก ค-2 การสุ่มกลุ่มตัวอย่างของโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายมิตรภาพนครหลวง เวียงจันทน์และนครโฮจิมินต์ เขตนครหลวงเวียงจันทน์.....	87
ภาคผนวก ค-3 การสุ่มกลุ่มตัวอย่างของโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายทุ่งป่ง เขตนครหลวงเวียงจันทน์.....	88
ภาคผนวก ค-4 การสุ่มกลุ่มตัวอย่างของโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายโนนสว่าง เขตนครหลวงเวียงจันทน์.....	88
ภาคผนวก ค-5 การสุ่มกลุ่มตัวอย่างของโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายสีสัตตะนาก เขตนครหลวงเวียงจันทน์.....	89
ภาคผนวก ค-6 การสุ่มกลุ่มตัวอย่างของโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายอีไล เขตนครหลวงเวียงจันทน์.....	89
ภาคผนวก ค-7 การสุ่มกลุ่มตัวอย่างของโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายบ้านห้อม เขตนครหลวงเวียงจันทน์.....	90
ภาคผนวก ค-8 การสุ่มกลุ่มตัวอย่างของโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายท่าเคื่อ เขตนครหลวงเวียงจันทน์.....	90
ภาคผนวก ค-9 การสุ่มกลุ่มตัวอย่างของโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายบ่อโอ เขตนครหลวงเวียงจันทน์.....	91

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญ

ปัจจุบันเทคโนโลยีการสื่อสารมีความสำคัญต่อชีวิตประจำวันของมนุษย์ เพราะผู้รับสารในยุคนี้จะบริโภคข่าวสารจำนวนมาก และจะให้ความสนใจ ติดตาม รับรู้ข้อมูลข่าวสารที่เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทั้งในและต่างประเทศ เทคโนโลยีการสื่อสารสามารถทำให้ผู้รับสารได้รับข้อมูลข่าวสารได้อย่างรวดเร็ว ว่องไว ทันต่อเหตุการณ์ ไม่ว่าเหตุการณ์นั้นจะเกิดอยู่ในสถานที่ใด ประเทศไหน ผู้รับสารก็สามารถรับรู้ข้อมูลข่าวสารได้พร้อม ๆ กันโดยผ่านช่องทางการรับรู้ข้อมูลข่าวสารได้จากสื่อต่าง ๆ ดังนี้ วิทยุโทรทัศน์ วิทยุกระจายเสียง หนังสือพิมพ์ และอินเทอร์เน็ต ฯลฯ โดยณรงค์ สมพงษ์ (2543) กล่าวว่า ในโลกยุคข้อมูลข่าวสารนั้น การสื่อสารผ่านทางสื่อมวลชนมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง ทั้งนี้เนื่องจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในส่วนต่าง ๆ ของโลกมีผลกระทบไปยังส่วนอื่น ๆ ด้วย และด้วยเหตุที่เทคโนโลยีด้านการสื่อสารมีการพัฒนาไปอย่างรวดเร็ว จึงทำให้การรับส่งข่าวสารระหว่างผู้คนบนพื้นโลกเป็นไปด้วยความรวดเร็วด้วยเช่นกัน มนุษย์จะรับรู้เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อมีการติดตามข่าวสาร มีการเสาะแสวงหาข้อมูลข่าวสารเพื่อให้ตัวเองได้รับรู้เกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น จึงถือได้ว่าเทคโนโลยีการสื่อสารเป็นเครื่องมือที่ช่วยให้มนุษย์มีการรับรู้ข่าวสารต่าง ๆ ได้รวดเร็วขึ้น ไม่ว่าผู้รับสารจะอยู่แห่งหนใดก็สามารถรับรู้ข่าวสารได้พร้อมกัน

ในประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวมีการพัฒนาเทคโนโลยีสื่อสารและการโทรคมนาคมมากขึ้น เห็นได้จากในปัจจุบันมีหนังสือพิมพ์รายวัน 9 ฉบับ ที่สามารถเผยแพร่ข่าวสารที่เข้าถึงทั้งส่วนกลางและท้องถิ่น ตอบสนองได้ทางด้านเนื้อหาข่าว บทความ คอลัมน์ต่าง ๆ ทำให้ประชาชนได้รับรู้ และเข้าใจข่าวสารที่มีการนำเสนอ ปัจจุบันประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวมีสถานีวิทยุ 43 สถานี มีโทรทัศน์แห่งชาติ โทรทัศน์จังหวัด และอำเภออีก จำนวน 32 สถานี นอกจากนี้สื่อมวลชนแห่งสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ได้มีการพัฒนาด้านเทคนิคโทรคมนาคมในระบบอินเทอร์เน็ตความเร็วสูง เพื่อให้ประชาชนและชาวต่างชาติสามารถติดตามข้อมูลข่าวสารผ่านระบบอินเทอร์เน็ตได้อีกด้วย (บ่อแสงคำ วงศ์ดาลา, 2554) ประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวได้มีการใช้ประโยชน์จากสื่อโทรทัศน์ในการโฆษณาเผยแพร่แนวทางนโยบายของพรรคและรัฐบาล โดยสื่อเป็นยุทธศาสตร์สำคัญเพื่อเผยแพร่ข่าวสารออกสู่สังคมทั้งภายในและต่างประเทศ เพื่อให้ผู้ชมได้รับรู้ ได้เข้าใจต่อภารกิจด้านความมั่นคงและการพัฒนาประเทศ รวมทั้งการนำเสนอข้อมูลข่าวสารด้านการเมือง ด้านเศรษฐกิจ ด้านวัฒนธรรม

ด้านการท่องเที่ยว ด้านการศึกษา ด้านกีฬา และอื่น ๆ (สถานีโทรทัศน์ ลาวสตาร์, 2011) จึงถือได้ว่าการสื่อสารเป็นเครื่องมืออีกอย่างที่สำคัญในการช่วยส่งเสริมและพัฒนาประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

โดยหนึ่งในยุทธศาสตร์ของการพัฒนาประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวที่สำคัญ คือ กิจกรรมด้านการกีฬาทั้งภายในและต่างประเทศ รวมถึงการส่งเสริมให้ประชาชนมีความสนใจในการดูแลสุขภาพ โดยมีกระทรวงศึกษาธิการและกีฬามีหน้าที่ดูแลรับผิดชอบ ได้กำหนดให้มีแผนยุทธศาสตร์การพัฒนากีฬา ปี ค.ศ. 2013-2020 โดยมีจุดประสงค์ให้การกีฬาของสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวให้มีการพัฒนาและก้าวหน้าขึ้นอย่างมีคุณภาพ โดยมุ่งส่งเสริมให้ประชาชนสนใจและตระหนักถึงความสำคัญของการออกกำลังกายทั้งในเขตตัวเมืองและเขตชนบท ตลอดจนส่งเสริมให้กีฬากลายเป็นกิจกรรมประจำวันในสังคมอย่างแท้จริง ทำให้ประชาชน โดยเฉพาะ วัยหนุ่ม-ผู้หญิง-ผู้สูงอายุ ให้มีความสนใจที่จะเล่นกีฬาให้มากขึ้น ยกย่องการกีฬาลาวให้เข้าสู่ระดับภูมิภาคและระดับสากล รวมทั้งผลักดันให้เกิดการพัฒนาเป็นกีฬาอาชีพในอนาคต ส่งเสริมกีฬาพื้นบ้านของชนเผ่าต่าง ๆ เพื่อเป็นการแลกเปลี่ยนบทเรียนและสร้างความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน กีฬามีบทบาทสำคัญในการพัฒนาคนให้มีคุณภาพและศักยภาพ ทำให้ประชาชนลาวมีสุขภาพแข็งแรงทางด้านร่างกาย และสติปัญญา มีการเสียดละอดทน มีน้ำใจนักกีฬา เตรียมพร้อมการป้องกันประเทศ และพัฒนาประเทศชาติ จุดมุ่งหมายของแผนยุทธศาสตร์การพัฒนากีฬาอีกอย่าง ก็คือ การรณรงค์ให้ประชาชนลาวได้มีการออกกำลังกายมากขึ้น จากผลสำรวจในปี ค.ศ. 2011 กีฬามวลชน มีผู้ออกกำลังกาย และเล่นกีฬามากกว่า 3 ล้านคน และเมื่อถึงปี ค.ศ. 2020 จะรณรงค์ให้มีการออกกำลังกายและการเล่นกีฬาได้ถึง 5 ล้านคน โดยส่งเสริมให้กีฬาได้เข้าไปมีบทบาทสำคัญในสังคมอย่างแท้จริง ในทุกภาคส่วน ทุกสำนักงาน องค์กร หมู่บ้าน และสถานที่ชุมชน (กระทรวงศึกษาธิการและกีฬา, 2013) ดังนั้น จึงเห็นได้ว่าประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวได้ให้ความสำคัญต่อการกีฬาอย่างจริงจัง เพื่อที่จะให้การกีฬาลาวมีความเท่าเทียมกับสากล และรณรงค์ให้ประชาชนหันมารักษาสภาพโดยการออกกำลังกายมากขึ้น

แนวทางในการดำเนินงานเพื่อการส่งเสริมแผนยุทธศาสตร์การพัฒนากีฬา ได้เน้นให้หน่วยงานที่มีหน้าที่เกี่ยวข้อง มีการนำสื่อมวลชนให้เข้ามามีส่วนร่วมในการประชาสัมพันธ์ข้อมูล ผลักดันและส่งเสริมให้ประชาชนได้รับความรู้ ความเข้าใจวิธีการออกกำลังกายและการเล่นกีฬาที่ถูกต้องและเหมาะสมให้เป็นไปตามแผนยุทธศาสตร์การพัฒนากีฬา โดยการใช้การประชาสัมพันธ์ให้ได้ผล จึงจำเป็นต้องมีการให้ความรู้เกี่ยวกับความหมาย ความสำคัญของงานการกีฬาให้ประชาชนได้รับรู้อย่างทั่วถึง ดังนั้นสื่อมวลชนจึงเป็นช่องทางสำคัญ ที่สามารถเผยแพร่ข้อมูล ข่าวสารที่เกี่ยวกับแผนยุทธศาสตร์การพัฒนากีฬาให้แก่ผู้รับสารได้อย่างทั่วถึง ซึ่งกาญจนา แก้วเทพ

และทิซัมพร เอี่ยมเรไร (2554) ได้กล่าวถึง การนำเสนอข้อมูลด้านกีฬาว่า การนำเสนอข้อมูลข่าวสารด้านกีฬานิตยสารด้านและรอบด้านโดยสื่อมวลชน ที่พัฒนาไปตามความก้าวหน้าของเทคโนโลยี การสื่อสาร มีส่วนอย่างสำคัญในการช่วยให้กีฬาเป็นรายการยอดนิยมของคนในสังคม กีฬาจึงเป็นสินค้าชั้นดีที่สื่อต้องการนำเสนอให้กับผู้บริโภค จากอดีตที่คนดูกีฬาติดตามผ่านการอ่านจากสื่อสิ่งพิมพ์ (หนังสือพิมพ์ นิตยสาร) และฟังจากวิทยุ กระทั่งในปัจจุบันมีสื่อโทรทัศน์และเทคโนโลยีการถ่ายทอดสดผ่านดาวเทียมได้นำภาพและเสียงการแข่งขันกีฬามาให้ผู้ชมทางบ้านได้ติดตามอย่างทันเกมทันเวลา ด้วยเทคนิคของโทรทัศน์ทำให้ผู้ชมได้เข้าไปใกล้ชิดกับยอดนักกีฬา โค้ช หรือเจ้าของสโมสรจากภาพโคลส-อัพ รวมไปถึงการใช้ภาพรีเพลย์ที่ช่วยให้ได้เห็นวินาทีสำคัญของเกม ซึ่งเทคนิคต่าง ๆ ที่นำมาใช้เพื่อเป็นการสร้างการรับรู้ให้เกิดขึ้นกับผู้รับสาร โดย นพมาศ ชีระเวทิน (2542) กล่าวว่า การรับรู้เป็นขั้นตอนที่สำคัญมากในกระบวนการสื่อสาร เพราะเวลาส่งสารไปแล้ว ถ้าผู้รับมีเครื่องรับไม่ดีก็จะไม่รู้ว่าจะต้องทำอะไรต่อไป เพื่อเกิดผลดีหรือผลที่เหมาะสม ในกระบวนการสื่อสารนั้นนอกจากความสามารถและความแม่นยำของการสื่อความหมายแล้ว การรับรู้เป็นขั้นตอนที่สำคัญที่สุดของการรับความหมายที่เขาสื่อมา เพื่อจะได้ตีความและแสดงปฏิกิริยาในขั้นต่อไป เช่นเดียวกับสมร ทองดี (2542) กล่าวว่า การรับรู้เป็นปัจจัยที่สำคัญ สำหรับการติดต่อ สื่อสารของมนุษย์และอาจกล่าวได้ว่าเป็นจุดเริ่มต้นของการเรียนรู้ และทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของบุคคล การรับรู้ของบุคคลเป็นกระบวนการเลือกสิ่งเร้า การจัดหมวดหมู่และการตีความ แปลความของการรับสัมผัส ได้นำมาประยุกต์ใช้ทั้งที่โดยตั้งใจและทั้งที่เกิดขึ้น โดยไม่ตั้งใจ

นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตนครหลวงเวียงจันทน์ เป็นนักเรียนระดับชั้นปีที่ 5 ถึงชั้นปีที่ 7 เป็นวัยที่กำลังเจริญเติบโตทางด้านร่างกาย จิตใจ เป็นวัยที่แสวงหาความรู้ใหม่ ๆ เป็นวัยที่มีการรับรู้ เข้าใจเกี่ยวกับข่าวสารที่สื่อมวลชนรายงานได้เป็นอย่างดี เพื่อที่จะมาเพิ่มพูนความรู้ให้กับตัวเอง ซึ่งอัมพาวลัย วิสวธีรานนท์ (2541 อ้างถึงใน อุมาวลัย จันทะแก้ว, 2547) ได้กล่าวถึงวัยรุ่นกับการรับรู้ข่าวสารว่า วัยรุ่นเป็นวัยที่มีความตื่นตัวต่อการรับรู้ข่าวสารทางสังคมจึงมีโอกาสได้รับความรู้และข่าวสารทางสื่อมวลชนมากกว่าวัยอื่น ๆ เมื่อวัยรุ่นเปิดรับเนื้อหาบางส่วนจากสื่อมวลชน โดยเฉพาะจากสื่ออินเทอร์เน็ตที่นำเสนอเนื้อหาซึ่งสะท้อนค่านิยมต่าง ๆ ทั้งทางบวกและทางลบ ให้แก่วัยรุ่นและชักจูงด้วยความจงใจและไม่จงใจก็ตาม ให้วัยรุ่นเห็นความสำคัญและประพฤติปฏิบัติตามในเรื่องค่านิยมเหล่านี้ ดังนั้น ในวัยนี้หากมีการปลูกฝังค่านิยมอุดมการณ์ที่ดีก็จะทำให้เป็นประโยชน์ต่อชาติในวันข้างหน้า และสอดคล้องกับ Coakley (2003 อ้างถึงใน กาญจนา แก้วเทพ และทิซัมพร เอี่ยมเรไร, 2554, หน้า 306) ที่กล่าวว่า สื่อมวลชนนับเป็นสถาบันที่มีอิทธิพลในการทำหน้าที่สร้างและหล่อหลอมอุดมการณ์นี้ให้กับสมาชิกใหม่ของสังคมได้ซึมซับเด็กที่ดูกีฬาจะได้เห็นทักษะและการต่อสู้ของคนเก่งในสนามกีฬา เด็ก ๆ ก็จะนำมาปรับใช้พัฒนา

ทักษะการกีฬาของตน และเมื่อถึงจุดที่พวกเขาไม่เล่นกีฬาแล้ว พวกเขาก็จะเปลี่ยนสถานภาพเป็น “คนดูกีฬา” ได้อย่างคุ้นเคย ไม่ว่าจะเป็นการเดินทางไปดูที่สนามแข่งขัน หรือบริโภคน้ำผ่านการค้า ฟัง หรืออ่านจากสื่อมวลชน ซึ่งที่ผ่านมาในประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวยังไม่เคยมีการศึกษาเกี่ยวกับการรับรู้และการนำข่าวสารด้านกีฬาไปใช้ประโยชน์ในกลุ่มเด็กและเยาวชนเลย

ดังนั้น ผู้วิจัยให้ความสนใจที่จะศึกษา การรับรู้ข่าวสารด้านกีฬาและการนำข่าวสารด้านกีฬาไปใช้ประโยชน์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตนครหลวงเวียงจันทน์ ตาม และศึกษาว่า คุณลักษณะส่วนบุคคล ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตนครหลวงเวียงจันทน์ที่แตกต่างกันจะทำให้การรับรู้ข่าวสารด้านกีฬาและการนำข่าวสารด้านกีฬาไปใช้ประโยชน์แตกต่างกันไปด้วยหรือไม่ โดยทำการศึกษาในกลุ่มนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ที่โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตนครหลวงเวียงจันทน์ เพื่อปรับปรุงระบบช่องทางในการรับรู้ข่าวสารกีฬาให้กับนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตนครหลวงเวียงจันทน์ ได้มีโอกาสรับรู้ข่าวสารที่เกี่ยวกับกีฬาได้รวดเร็ว ทันเหตุการณ์และนำข้อมูลข่าวสารด้านกีฬาไปใช้ประโยชน์ในการเล่นกีฬา การออกกำลังกายอย่างถูกต้อง และในวิชาชีพต่อไป

ปัญหานำวิจัย

การรับรู้ข่าวสารด้านกีฬาและการนำข่าวสารด้านกีฬาไปใช้ประโยชน์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตนครหลวงเวียงจันทน์เป็นอย่างไร

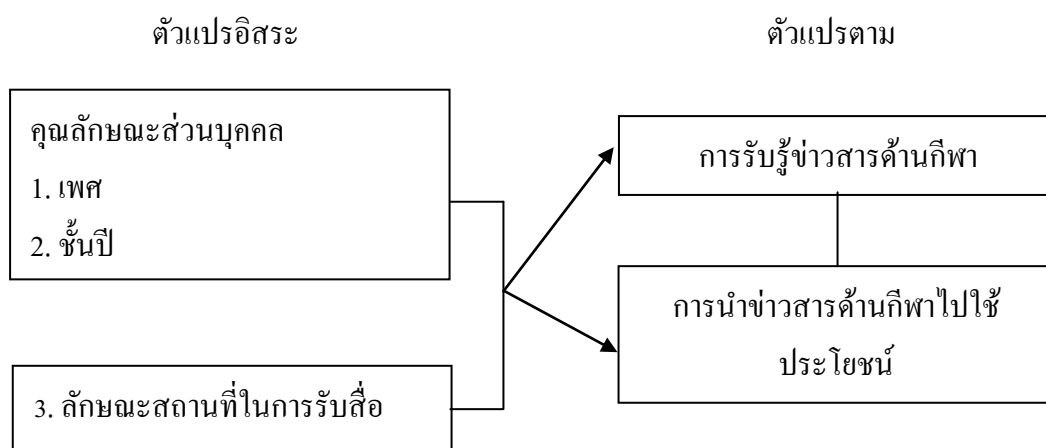
วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาการรับรู้ข่าวสารด้านกีฬาและการนำข่าวสารด้านกีฬาไปใช้ประโยชน์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตนครหลวงเวียงจันทน์
2. เพื่อเปรียบเทียบการรับรู้ข่าวสารด้านกีฬาและการนำข่าวสารด้านกีฬาไปใช้ประโยชน์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตนครหลวงเวียงจันทน์จำแนกตามคุณลักษณะส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ ชั้นปี ลักษณะสถานที่ในการรับสื่อ
3. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ข่าวสารด้านกีฬาและการนำข่าวสารด้านกีฬาไปใช้ประโยชน์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตนครหลวงเวียงจันทน์

สมมติฐานของการวิจัย

1. นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตนครหลวงเวียงจันทน์มีคุณลักษณะส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ ชั้นปี ลักษณะสถานที่ในการรับสื่อ แตกต่างกัน มีการรับรู้ข่าวสารด้านกีฬาแตกต่างกัน
2. นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตนครหลวงเวียงจันทน์มีคุณลักษณะส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ ชั้นปี ลักษณะสถานที่ในการรับสื่อ แตกต่างกัน การนำข่าวสารด้านกีฬาไปใช้ประโยชน์แตกต่างกัน
3. การรับรู้ข่าวสารด้านกีฬาของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตนครหลวงเวียงจันทน์มีความสัมพันธ์กับการนำข่าวสารด้านกีฬาไปใช้ประโยชน์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตนครหลวงเวียงจันทน์

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ภาพที่ 1-1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เพื่อนำข้อมูลไปเป็นฐานข้อมูลให้กับผู้ที่สนใจ หรือผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในวงการสื่อสารมวลชนทางกีฬา ให้รับทราบและหาวิธีการที่จะพัฒนา ปรับปรุงเนื้อหาข่าวกีฬาให้มีความเหมาะสมต่อผู้รับสาร และได้รับประโยชน์อย่างสูงสุด
2. เพื่อนำไปเป็นข้อมูลให้กับโรงเรียนนำไปจัดทำแผนการสอนและจัดหาเพิ่มเติมช่องทาง

ในการเปิดรับสื่อ เช่น โทรทัศน์ วิทยุ หนังสือพิมพ์ และอินเทอร์เน็ตเพื่อกระตุ้นให้นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตนครหลวงเวียงจันทน์สามารถนำความรู้ที่ได้จากการรับรู้และการใช้ประโยชน์จากสื่อกีฬาไปใช้ให้เกิดประโยชน์ในการเล่นกีฬาและการออกกำลังกายมากขึ้น

3. เพื่อนำข้อมูลที่ได้ไปเป็นพื้นฐานในการหาแนวทางส่งเสริมให้นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตนครหลวงเวียงจันทน์ได้รับรู้ข้อมูลข่าวสารเพื่อเป็นประโยชน์ในการเลือกเล่นชนิดกีฬาและได้รับรู้ถึงเทคนิคพื้นฐานในการเล่นกีฬาและการออกกำลังกายอย่างถูกต้อง

ขอบเขตการวิจัย

ขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร คือ นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตนครหลวงเวียงจันทน์ทั้งหญิงและชาย จำนวน 6,997 คน ของ 9 โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย จากข้อมูลสถิติจำนวนประชากรนักเรียนในเขตนครหลวงเวียงจันทน์ (แผนกศึกษาธิการและกีฬานครหลวงเวียงจันทน์, 2013)

กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตนครหลวงเวียงจันทน์ทั้งหญิงและชาย จำนวน 365 คน ได้มาจากการคำนวณโดยใช้สูตรของ Krejcie and Morgan (1970) ที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 และทำการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้นภูมิ แต่เพื่อป้องกันการได้รับข้อมูลไม่ครบหรือขาดความสมบูรณ์ผู้วิจัยเลยทำการเก็บจำนวนกลุ่มตัวอย่างเพิ่มขึ้นเป็น 400 คน

ขอบเขตด้านเนื้อหา

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมุ่งศึกษาการรับรู้ข่าวสารด้านกีฬาและการนำไปใช้ประโยชน์จากข่าวสารด้านกีฬาของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตนครหลวงเวียงจันทน์ ได้แก่ การรับรู้ข่าวสารด้านกีฬาและการใช้ประโยชน์จากข่าวสารด้านกีฬา

ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรต้น ได้แก่ ลักษณะส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

- เพศ
- ชั้นปี
- ลักษณะสถานที่ในการรับสื่อ

ตัวแปรตาม ได้แก่

- การรับรู้ข่าวสารด้านกีฬา
- การนำข่าวสารด้านกีฬาไปใช้ประโยชน์

ขอบเขตด้านระยะเวลา

ผู้วิจัยจะทำการลงเก็บข้อมูลระหว่างเดือนตุลาคม-พฤศจิกายน พ.ศ. 2557

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย หมายถึง ผู้ที่ศึกษาอยู่ที่โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ในเขตนครหลวงเวียงจันทน์ และเป็นผู้ที่ติดตามชมรายการกีฬาทางโทรทัศน์
2. ข่าวสารด้านกีฬา หมายถึง ข้อมูลสาระสนเทศที่เกี่ยวกับกีฬา การแข่งขันกีฬาชนิดต่าง ๆ ทั้งในและต่างประเทศ โดยผ่านช่องทาง สื่อโทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ และอินเทอร์เน็ต ฯลฯ
3. การรับรู้ข่าวสารด้านกีฬา หมายถึง ความเข้าใจ ในข้อมูลสาระสนเทศทางกีฬาที่สื่อต่าง ๆ ได้นำเสนอเกี่ยวกับการแข่งขัน การรายงานผลการแข่งขัน การเตรียมตัวของนักกีฬาหรือทีมกีฬา กำหนดการแข่งขัน การเคลื่อนไหวกิจกรรมของนักกีฬา การฝึกซ้อมของนักกีฬา ที่ได้รายงานให้แก่ผู้รับสาร เพื่อที่จะให้ผู้รับสารได้เข้าใจในข่าวสารที่สื่อออกไป
4. การนำข่าวสารด้านกีฬาไปใช้ประโยชน์ หมายถึง การใช้ประโยชน์จากข้อมูลสารสนเทศด้านกีฬาให้เกิดประโยชน์ การนำเอาความรู้ที่ได้รับรู้ไปใช้ในการออกกำลังกายอย่างถูกวิธี ใช้ในการเล่นกีฬา ใช้เข้าในการร่วมกิจกรรม ใช้ในการเรียนวิชาพลศึกษา ใช้การฝึกทักษะกีฬาเพื่อที่จะพัฒนาตัวเองให้มีความชำนาญในกีฬานั้น ๆ และเพื่อให้มีข้อมูลเกี่ยวกับกีฬาที่ใช้ถ่ายทอดหรือเผยแพร่ให้ผู้อื่นเข้าใจได้
5. ช่องทางการรับสื่อ หมายถึง การรับข้อมูลสาระสนเทศด้านกีฬาของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายที่รับข่าวสารได้จากสื่อโทรทัศน์ สื่อวิทยุ และสื่ออินเทอร์เน็ต
6. ลักษณะสถานที่ในการรับสื่อ หมายถึง การรับสื่อภายในโรงเรียน และการรับสื่อภายนอกโรงเรียน

บทที่ 2

วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

แนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่อง “การรับรู้ข่าวสารด้านกีฬาและการนำข่าวสารด้านกีฬาไปใช้ประโยชน์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตนครหลวงเวียงจันทน์” ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาค้นคว้าหนังสือเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ประกอบด้วยหัวข้อต่าง ๆ ดังนี้

1. ทฤษฎีการรับรู้ข่าวสารและการใช้ประโยชน์
2. แนวคิดการสื่อสาร สื่อสารมวลชน และสื่อมวลชน
3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
4. การสื่อสารในประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว
5. แนวคิดเกี่ยวกับรายการกีฬา
6. แนวคิดเกี่ยวกับกีฬาและการออกกำลังกาย

ทฤษฎีการรับรู้ข่าวสารและการใช้ประโยชน์

จากการทบทวนเอกสารในหนังสือของจํารอง เงินดี (2552) ได้ชี้ให้เห็นว่า มีนักวิชาการหลายท่านได้ให้ความหมายเกี่ยวกับการรับรู้ ดังนี้

1. ความหมายการรับรู้

สถิต วงศ์สุวรรณ (2529, หน้า 194) ให้ความหมายการรับรู้ หมายถึง การรับสัมผัสสิ่งเร้าแล้วแปรความหมายได้

สุภาณี สนธิรัตน และคณะ (2545, หน้า 143) ให้ความหมายการรับรู้ หมายถึง การที่บุคคลสำนึก (Aware) และมีปฏิกิริยาตอบสนองต่อสิ่งเร้าโดยผ่านระบบสัมผัสซึ่ง ได้แก่ ระบบรีเซปเตอร์ในตา หู จมูก ลิ้น ผิวหนังและกล้ามเนื้อ ข่าวสารที่ได้รับสัมผัสจากสิ่งแวดล้อมจะถูกส่งไปยังสมอง เพื่อให้เกิดความรู้สึกเป็นการได้เห็น ได้ยิน ได้กลิ่น ได้รส ความรู้สึกร้อนหนาว และความเจ็บปวด

สิทธิโชค วรรณสันติกุล (2546, หน้า 84) กล่าวว่า การรับรู้หมายถึงกระบวนการที่อินทรีย์หรือสิ่งมีชีวิตพยายามทำความเข้าใจสิ่งแวดล้อมโดยผ่านทางประสาทสัมผัสกระบวนการนี้เริ่มต้นจากการใช้วัยวะสัมผัสจากสิ่งเร้า และจัดระบบสิ่งเร้าใหม่ภายในระบบการคิดในสมอง หลังจากนั้นจึงแปรความหมายว่าสิ่งเร้าที่สัมผัสเข้ามานั้นคืออะไร

กล่าวโดยสรุป ความหมายของการรับรู้ หมายถึง การรับรู้ถึงสิ่งเร้าแล้วแปรความหมายตามที่สมองได้รับ เช่น การรับรู้จากการได้ฟัง การรับรู้จากการได้ยิน การรับรู้จากการสัมผัส การรับรู้จากการได้เห็น และการรับรู้จากการลิ้มรส จากนั้นก็แปรความหมายตามการรับรู้ของแต่ละบุคคล

2. ลักษณะสำคัญของการรับรู้

จากการทบทวนเอกสารในหนังสือของแสงเดือน ทวีสิน (2545) ได้กล่าวถึง ลักษณะสำคัญของการรับรู้มี ดังต่อไปนี้

2.1 ลักษณะสำคัญของการรับรู้ต้องมีพื้นฐานข้อมูลหรือความรู้ในเรื่องนั้นมาก่อน หรือถ้าไม่มีความรู้ อย่างน้อยต้องมีประสบการณ์เดิมในเรื่องนั้นอยู่บ้าง ลักษณะสำคัญของการรับรู้จะต้องประกอบด้วยข้อวินิจฉัยในขั้นตอนของกระบวนการรับรู้ ทั้งนี้เพราะในการรับรู้เรื่องใดเรื่องหนึ่ง มนุษย์ไม่สามารถรับข้อมูลทุกชนิดในเรื่องนั้นได้ ดังนั้น จึงต้องอาศัยวิธีการวินิจฉัย โดยการตั้งสมมติฐานหรือปะติดปะต่อเรื่องต่าง ๆ เข้าด้วยกันเพื่อให้การรับรู้ในสิ่งนั้นเกิดความสมบูรณ์มากที่สุด

2.2 ลักษณะสำคัญของการรับรู้จะต้องมีความสามารถในการแยกแยะลักษณะหรือคุณสมบัติที่สำคัญของข้อมูลนั้น ได้อย่างถูกต้อง ซึ่งในลักษณะนี้จะต้องอาศัยความจำจากประสบการณ์เดิมมาใช้ ลักษณะของการรับรู้จะต้องมีความสัมพันธ์เชื่อมโยงของข้อมูลต่าง ๆ หลายประเภท และกระบวนการของการรับรู้จะต้องอาศัยการคัดแปลงข้อมูลจากประสบการณ์เดิมมาใช้ให้เหมาะสมกับแต่ละเรื่องที่กำลังรับรู้อยู่ในขณะนั้น กระบวนการของการรับรู้มักจะเป็นไปโดยอัตโนมัติ ซึ่งจะเป็นการทำงานของสมองในการรับรู้ข้อมูลต่าง ๆ

2.3 การรับรู้จะต้องอาศัยความสามารถในการคัดเลือกสิ่งเร้าต่าง ๆ ได้อย่างเหมาะสม ทั้งนี้เพราะมนุษย์ต้องอยู่ท่ามกลางสิ่งเร้าต่าง ๆ มากมาย แต่มนุษย์มีขีดจำกัดในการรับรู้ ดังนั้น มนุษย์จึงต้องมีการเลือกว่าในแต่ละสถานการณ์นั้น ตนเองเลือกที่จะรับรู้สิ่งเร้าใดบ้าง องค์ประกอบที่มีต่อการเลือกรับรู้ที่นักจิตวิทยาได้ศึกษาและรวบรวมข้อมูล ได้แก่

2.3.1 องค์ประกอบอันเนื่องมาจากสภาพของสิ่งเร้า องค์ประกอบนี้

นักจิตวิทยาได้อธิบายว่า มนุษย์มักเลือกจะรับรู้สิ่งเร้าที่น่าสนใจ ในเรื่องขนาดและความเข้มของสิ่งเร้า มนุษย์เลือกที่จะรับรู้สิ่งเร้าที่มีขนาดใหญ่ เสียงดัง สีสด มากกว่าสิ่งเร้ามีขนาดและความเข้มน้อยกว่า ในเรื่องความเด่นหรือความแตกต่างจากสิ่งเร้าอื่น คือ คนที่แต่งกายแตกต่างจากกลุ่มมักจะถูกมองมากกว่าผู้อื่น ส่วนในเรื่องการทำซ้ำ ๆ สิ่งเร้าใดก็ตามที่มีการเกิดหรือการกระทำซ้ำ ๆ กัน หลายครั้ง มนุษย์มักจะรับรู้ได้เร็วกว่า และในเรื่องความเคลื่อนไหวของสิ่งเร้า ในเรื่องนี้นักจิตวิทยาได้ทำการศึกษาและได้ข้อสรุปว่า สิ่งเร้าใดก็ตามที่มีการเคลื่อนไหวจะได้รับความสนใจมากกว่าสิ่งเร้าที่อยู่นิ่ง

2.3.2 องค์ประกอบอันเนื่องมาจากมนุษย์ องค์ประกอบนี้นักจิตวิทยาได้อธิบายว่า มนุษย์แต่ละคนย่อมมีความแตกต่างกัน และความแตกต่างกันนี้เองที่เป็นสาเหตุให้มนุษย์มีความ เลือกรับรู้ในสิ่งต่าง ๆ ที่แตกต่างกัน องค์ประกอบอันเนื่องมาจากตัวมนุษย์ ได้แก่ ความคาดหวังจะมี ผลต่อการเลือกรับรู้ของมนุษย์ เพราะจะเป็นตัวกำหนดขอบเขตและแนวทางของการเลือกรับรู้ ความสนใจจะมีบทบาทโดยตรงต่อการเลือกรับรู้ของมนุษย์ ทั้งนี้เพราะมนุษย์จะเลือกรับรู้สิ่งที่ ตนเองมีความสนใจมากกว่าสิ่งที่ตนเองไม่สนใจ ความต้องการเช่นเดียวกับเรื่องของความ คาดหวังและความสนใจ นักจิตวิทยาได้อธิบายว่า ความต้องการมีอิทธิพลอย่างมากต่อการเลือกรับรู้ ของมนุษย์ ดังตัวอย่าง การทดลองของ Levine et al. (1942 อ้างถึงใน แสงเดือน ทวีสิน, 2545, หน้า 114) ที่ทดลองให้คนที่กำลังหิวดูภาพที่คลุมเครือ (Ambiguous) ว่าเป็นภาพอะไร กลุ่มทดลองส่วนใหญ่ จะระบุว่าภาพนั้นเป็นภาพอาหารหรือคนกำลังรับประทานอาหาร

กล่าวโดยสรุป ลักษณะสำคัญของการรับรู้ คือ มนุษย์ต้องมีพื้นฐานของข้อมูลหรือมี ความรู้ในเรื่องนั้นมาก่อน มนุษย์ต้องมีความสามารถในการแยกแยะและมีความสามารถในการ คัดเลือกสิ่งเร้าต่าง ๆ ได้อย่างเหมาะสม ดังนั้น มนุษย์จะไม่สามารถรับข้อมูลทุกชนิดในเรื่อง นั้นได้ ต้องอาศัยวิธีการวินิจฉัยและการแยกแยะลักษณะของข้อมูล ได้อย่างถูกต้อง ทั้งนี้ เพราะ มนุษย์จะเลือกรับรู้สิ่งที่ตนเองมีความสนใจมากกว่าสิ่งที่ตนเองไม่สนใจ

3. การเลือกรับรู้

จากการทบทวนเอกสารในหนังสือของพัชนี เจริญรยา และถิรนนท์ อนุวัชศิริวงศ์ (2541) กล่าวถึง การเลือกรับรู้ ได้แบ่งออกเป็น 3 ประเภท

3.1 การเลือกเปิดรับ (Selective exposure) คนเรามีแนวโน้มที่จะเปิดตัวเองให้ สื่อสารตามความคิดเห็นและความสนใจของตน และหลีกเลี่ยงไม่สื่อสารในสิ่งที่ไม่สอดคล้องกับ ความคิดเห็นและความสนใจของตน (Klapper, 1960 อ้างถึงใน พัทณี เจริญรยา และถิรนนท์ อนุวัชศิริวงศ์, 254, หน้า 71) แม้ว่าการเลือกเปิดรับสารจะเอนเอียงไปตามแต่ลักษณะส่วนบุคคล ดังกล่าว แต่ส่วนใหญ่แล้วจะเป็นเรื่องที่บุคคลรู้สึกตัวหรืออยู่ในระดับจิตสำนึก นอกจากนี้ นักวิชาการบางคนกล่าวว่า การเลือกเปิดรับนี้เป็นเรื่องที่เป็นไปได้ในระดับจิตไร้สำนึกด้วยเช่นกัน

3.2 การเลือกรับรู้ (Selective perception) เป็นแนวโน้มของคนเราที่จะเปิดรับและ ตีความ เพื่อให้การสื่อสารนั้นเป็นไปตามความคิดเห็นและความสนใจของตน โดยการบิดเบือนสาร ให้มีทิศทางเป็นที่พึงพอใจของตน ด้วยเหตุนี้ คน ๆ หนึ่งจึงอาจได้ยินผู้พูดพูดในสิ่งหนึ่ง ขณะที่ อีกคนหนึ่งได้ยินผู้พูดคนเดียวกันนั้นผู้ในสิ่งที่แตกต่างกันในแง่ทฤษฎีแล้วผู้ฟังหลายคนอาจได้ยิน สารอย่างเดียวกันแตกต่างกันออกไป

3.3 การเลือกจดจำ (Selective retention) เป็นการเลือกรับรู้ที่มีความเกี่ยวข้องกับ การเลือกจดจำอย่างเห็นได้ชัด (Klapper, 1960 อ้างถึงใน พัทณี เขยจรรยา และถิรนนท์ อนุวัชศิริวงศ์ (2541, หน้า 71) กล่าวว่า ในความเป็นจริงแล้วเส้นแบ่งเขตแดนระหว่างสองกระบวนการนี้มัก ยู่ยากในบางสถานการณ์ กล่าวโดยย่อก็คือ ความพร้อมที่จะจดจำสารมักเกิดขึ้นแก่คนที่สนใจและ พร้อมจะเข้าใจ และพร้อมที่จะลืมสาร เมื่อไม่สนใจที่จะรับรู้และไม่พร้อมที่จะเข้าใจ

กล่าวโดยสรุป การเลือกรับรู้ หมายถึง การเลือกเปิดรับ การเลือกรับรู้ การเลือกจดจำ มัน เป็นการเลือกรับรู้ในสิ่งที่ตนสนใจว่าจะเลือกรับรู้ในสิ่งไหนเพื่อตอบสนองความต้องการให้แก่ ตนเองว่าตนเองต้องการเลือกรับรู้ในสิ่งนั้นจริง ๆ

4. กระบวนการย่อยของการรับรู้

จากการทบทวนเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการรับรู้ของสรีรยตระกูล (คิวยานนท์) อรรถมานะ (2542) กล่าวถึง กระบวนการย่อยของการรับรู้จะเป็นการแสดงถึงความสลับซับซ้อนและธรรมชาติ ของการกระทำตอบโต้ในการรับรู้ ซึ่งอาจแบ่งกระบวนการย่อยได้ ดังนี้

4.1 สภาพแวดล้อมภายนอก (External environment) หมายถึงสิ่งเร้า (Stimulus) หรือ สถานการณ์ (Situation) สิ่งเร้านั้นก็คือการเร้าทางประสาทสัมผัส (Sensual stimulation) ดังกล่าว มาแล้ว ส่วนสถานการณ์ต่าง ๆ นั้นอาจเป็นสภาพแวดล้อมทางกายภาพ (Physical environment) อาทิ สถานที่ทำงาน ภูมิอากาศ หรือสภาพแวดล้อมทางสังคม วัฒนธรรม (Sociocultural environment) อาทิ ขนบธรรมเนียมประเพณี ค่านิยม อาจกล่าวได้ว่า การรับรู้จะไม่อาจเกิดขึ้นได้เลย หากไม่มีสิ่งเร้ามากระทบตัวบุคคลหรือเกิดสถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่งขึ้น แต่หากปรากฏมี สิ่งเร้าหรือเกิดสถานการณ์ดังกล่าว ก็ถือว่าขั้นตอนแรกของการย่อยได้เกิดขึ้นแล้ว ซึ่งจะ ตามด้วยขั้นตอนต่อไป

4.2 การเผชิญหน้า (Confrontation) หมายถึง การรับรู้ของบุคคลเริ่มเมื่อบุคคลนั้นได้ เผชิญหน้ากับสิ่งเร้าทางกายภาพอย่างหนึ่งอย่างใดโดยเฉพาะ หรือเผชิญกับสถานการณ์ทางสังคม วัฒนธรรมสถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่งดังกล่าวมาแล้ว ตัวอย่าง เผชิญหน้าทั้งสภาพแวดล้อมทาง กายภาพและทางสังคมวัฒนธรรมก็ได้แก่ การที่บุคคลเข้าไปทำงานในองค์การหนึ่งและถูกแวดล้อม ด้วยสภาพแวดล้อมทางกายภาพและทางสังคมวัฒนธรรมขององค์การ

การรับรู้ในสิ่งเร้าทางกายภาพของบุคคลนั้นจะเป็นไปได้มากน้อยเพียงไรขึ้นอยู่กับ ตัวกรองความรู้สึก ความสามารถทางกายภาพของบุคคล ตัวกรองหรือความสามารถนี้ ยัง เปลี่ยนแปลงแตกต่างกันในแต่ละบุคคลตามอายุ การรับรู้ของประสาทสัมผัสนั้นเป็นเรื่องส่วนตัว ของแต่ละบุคคลจริง ๆ

4.3 การคัดเลือก เมื่อผ่านขั้นตอนการเผชิญหน้ากับสิ่งเร้าและสถานการณ์และรับรู้ ด้วยประสาทสัมผัสทั้ง 5 แล้ว ในท่ามกลางสิ่งเร้ามากมายและสถานการณ์ต่าง ๆ นั้น บุคคลจะเลือก ให้ความสนใจในสิ่งแวดล้อมภายนอกอย่างไรอย่างหนึ่งหรือหลายอย่างตามทัศนคติของบุคคลนั้น ตัวกรองทางจิตวิทยาซึ่งจะกำหนดว่าสิ่งเร้าใดที่บุคคลจะรับไว้หรือปฏิเสธ บุคคลจะมีความ ตระหนักหรือเห็นความสำคัญในสิ่งเร้าที่ตนได้คัดเลือก

4.4 การจัดระเบียบ หมายถึง เมื่อบุคคลได้คัดเลือกรับรู้สิ่งเร้าในสภาพแวดล้อม ภายนอกแล้ว ก็จะเกิดการจัดระเบียบของการรับรู้ ทั้งนี้เพื่อเป็นการปูทางในขั้นตอนที่จะเกิดขึ้น ต่อไป แม้บุคคลแต่ละคนจะมีลักษณะพิเศษเฉพาะตัว อันทำให้เขาแตกต่างไปจากบุคคลอื่นอย่างมาก ก็ตาม

4.5 การตีความ หมายถึง ขั้นตอนการตีความ นี่เป็นขั้นตอนของการตีความในสิ่งเร้าที่ รับเข้ามาในตัวบุคคลและได้จัดระเบียบไว้แล้ว การตีความนี้ถือเป็นขั้นตอนที่สำคัญที่สุดในบรรดา ขั้นตอนทั้งหลาย และปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตีความ ก็คือลักษณะของสิ่งเร้าและลักษณะส่วนตัว ของบุคคลผู้นั้น

กล่าวโดยสรุป กระบวนการย่อยของการรับรู้ หมายถึง การรับรู้ข่าวสารจากสภาพแวดล้อม ภายนอกจากนั้นบุคคลจะเลือกให้ความสนใจในสิ่งแวดล้อมอย่างไรอย่างหนึ่งหรือหลายอย่าง ตาม ทัศนคติของบุคคลนั้น แล้วทำการจัดระเบียบของการรับรู้และการตีความ ทั้งนี้เพื่อเป็นการปูทางใน ขั้นตอนที่จะเกิดขึ้นต่อไป

5. ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการรับรู้

จากการทบทวนเอกสารในหนังสือของมัลลิกา คณานุรักษ์ (2547) กล่าวถึง ปัจจัยที่ เกี่ยวข้องกับการรับรู้ ประกอบด้วย เพศ การศึกษา และภูมิฐานะ

5.1 เพศ (Sex) เพศต่างกันก็มีความรู้สึกนึกคิด มีทัศนคติ มีพฤติกรรมต่างกัน กล่าวคือ ผู้หญิงมักจะมีจิตใจอ่อนไหว หรือเจ้าอารมณ์ แต่จะอ่อนโยนอ่อนผ่อนตาม เป็นแม่บ้านแม่เรือน ที่ สำคัญจากการวิจัย พบว่า ผู้หญิงเป็นเพศที่ซุกงูใจได้ง่ายกว่าผู้ชาย แต่ผู้ชายจะเป็นเพศที่ใช้เหตุผล มากกว่าผู้หญิง ผู้หญิงจะเป็นเพศที่ยังถึงจิตใจของผู้อื่น ได้มากกว่าผู้ชาย และมีความสามารถในการคาดคะเนความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลได้แม่นยำกว่าผู้ชาย ความแตกต่างอีกอย่างหนึ่งระหว่าง ผู้หญิงกับผู้ชายคือ ผู้หญิงมักจะโทษตัวเอง เมื่อมีความผิดพลาดเกิดขึ้น ในขณะที่ผู้ชายมักจะโทษ คนอื่น หรืออุปสรรคอื่นแต่จะไม่โทษตัวเอง (Brooks, 2971, pp. 213-214 อ้างถึงใน ปรมะ สตะเวทิน, 2533, หน้า 114)

5.2 การศึกษา (Education) การศึกษาที่แตกต่างกันส่งผลให้มนุษย์มีความรู้สึกนึกคิด อุดมการณ์และความต้องการแตกต่างกัน มนุษย์ที่มีการศึกษาสูง จะมีความสนใจในข่าวสารที่

กว้างขวาง ไม่เชื่อสิ่งใดง่าย ๆ จะเชื่อเมื่อมีเหตุผลหรือมีหลักฐานสนับสนุนอย่างเพียงพอ นิยมรับข่าวสารจากสิ่งพิมพ์มากกว่าข่าวสารจากวิทยุ โทรทัศน์ และภาพยนตร์ เป็นต้น

5.3 ภูมิลำเนา (Birth place) สภาพภูมิศาสตร์ การคมนาคม ทำให้มนุษย์ได้รับข่าวสารต่าง ๆ จากสื่อที่แตกต่างกัน

กล่าวโดยสรุป ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการรับรู้ หมายถึง ลักษณะบุคคลที่ให้ความสนใจในข่าวสารในแบบที่กว้างขวาง จะไม่เชื่อสิ่งใดง่าย ๆ นิยมรับข่าวสารจากสิ่งพิมพ์มากกว่าข่าวสารจากวิทยุ โทรทัศน์ และภาพยนตร์ทำให้มนุษย์ได้รับข่าวสารต่าง ๆ จากสื่อที่แตกต่างกัน

6. อุปสรรคของการรับรู้

อาจกล่าวได้ว่าเป็นภาพหรือความคิดของบุคคลเกี่ยวกับกลุ่มบุคคลหนึ่ง ในความรู้สึกของคนคนหนึ่ง เมื่อบุคคลใครจะรับรู้ถึงบุคคลใดบุคคลหนึ่ง ลักษณะหรือภาพของกลุ่มซึ่งบุคคลนั้นเป็นสมาชิกอยู่อาจเข้ามามีอิทธิพล ดังนั้น แทนที่จะเป็นการดูลักษณะส่วนบุคคลของคนนั้นเพียงคนเดียว ก็กลับไปดูลักษณะของกลุ่มที่เขาเป็นสมาชิก และตีความออกมาว่าบุคคลนั้นมีลักษณะเหมือนกับกลุ่มที่เป็นสมาชิกอยู่ ทำให้เกิดการบิดเบือนในการรับรู้ ลักษณะโดยเฉพาะของบุคคลหรือวัตถุหรือสิ่งที่กำลังพิจารณานั้นอาจถูกมองข้ามไปเสียก็ได้ การรับรู้ถึงบุคคลในการพิจารณาจากคุณสมบัติเพียงอย่างเดียวของเขา ดังนั้น นักบริหารจึงพึงตระหนักในแนวโน้มของการเกิด Halo effect อยู่เสมอ และเมื่อสรุปเรื่องใดก็ตามก็ควรมีการพิจารณาไตร่ตรองดูในแง่มุมอื่น ๆ ให้ครอบคลุมเสียก่อน

กล่าวโดยสรุป อุปสรรคของการรับรู้ เป็นการสนใจสิ่งเร้าที่มีคุณลักษณะพิเศษ และต้องมีการพิจารณาไตร่ตรองดูในแง่มุมอื่น ๆ ให้ครอบคลุม เพราะมันจะเป็นการเลือกรับรู้ข่าวสารของแต่ละบุคคลที่ให้ความสนใจในข่าวสารประเภทใดประเภทหนึ่ง บุคคลนั้นก็จะมีความรู้ ความเข้าใจในข่าวสารประเภทนั้นเป็นอย่างดี และจะนำเอาความรู้ที่ได้รับนั้นมาใช้ให้เกิดประโยชน์แก่ตนเอง

7. แนวคิดทฤษฎีการใช้สื่อเพื่อประโยชน์และความพึงพอใจ

จากการทบทวนเอกสารในหนังสือของนงนุช ศิริโรจน์ (2554) กล่าวถึง แนวคิดสำคัญเกี่ยวกับการใช้สื่อเพื่อประโยชน์และความพึงพอใจของผู้รับสาร เน้นที่ความสำคัญของผู้รับสารในฐานะที่เป็นปัจจัยหลักในการที่จะตัดสินใจเลือกใช้ประเภทของสื่อ และเนื้อหาของสารที่สามารถสนองต่อความต้องการของบุคคล จนนำไปสู่ความพึงพอใจแก่ผู้รับสาร จากการใช้สื่อและเปิดรับต่อสารนั้น ๆ และอาจกลายเป็นแรงจูงใจที่สำคัญ ในการหล่อหลอมพฤติกรรมต่อการเปิดรับรายการประเภทเดียวกันในครั้งต่อไป (ยุบล เบ็ญจรงค์กิจ, 2542)

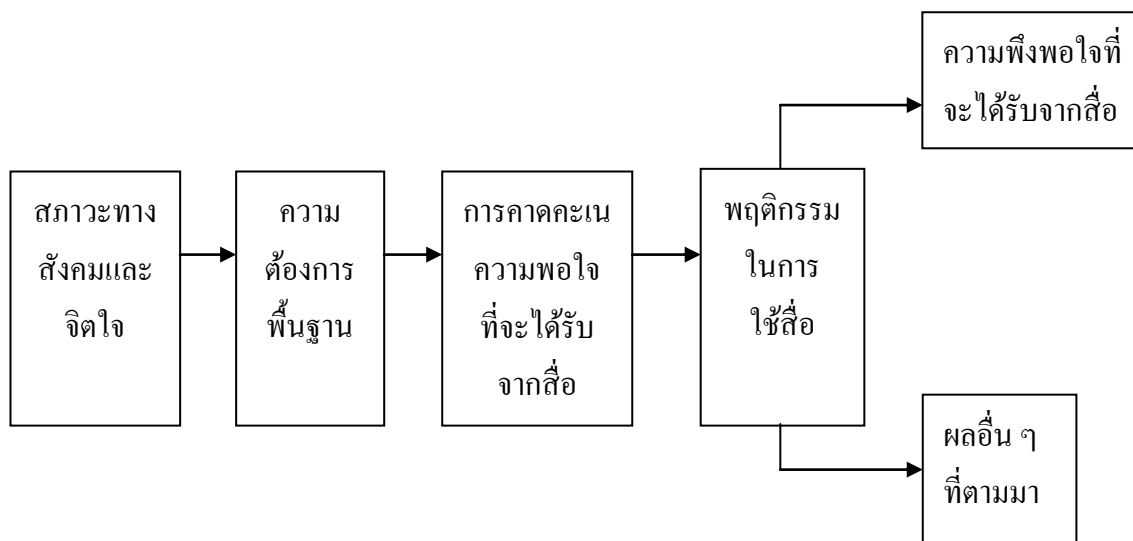
การใช้สื่อเพื่อช่วยตอบสนองความพึงพอใจของผู้รับสาร จึงเป็นการเปลี่ยนแนวการศึกษาที่ให้ความสนใจกับบทบาทความสำคัญของผู้ส่งสาร นำมาวิเคราะห์หาความต้องการของผู้ใช้สื่อ

โดยนำเอาปัจจัยที่เกี่ยวข้องอยู่ในกระบวนการทางสังคมและจิตวิทยาของผู้ใช้เข้ามาช่วยอธิบายถึงพฤติกรรมในการบริโภคสื่อว่า นอกจากความต้องการขั้นพื้นฐาน 5 อย่างของมนุษย์ ตามที่ Maslow ได้กล่าวไว้ ดังนี้ 1) ความต้องการทางร่างกาย 2) ความต้องการความปลอดภัย 3) ความต้องการความรัก 4) ความต้องการความนับถือ 5) ความต้องการความสำเร็จในชีวิต

มนุษย์ยังมีความต้องการอยากจะได้เรียนรู้เพื่อแสวงหาระเบียบ และความเข้าใจเกี่ยวกับสถานะแวดล้อมรอบตัว ความต้องการที่จะรู้นี้ นับเป็นแรงผลักดันสำคัญที่มนุษย์ได้มาจากการอยู่ร่วมกันในสังคม ซึ่งเท่ากับเป็นการยอมรับว่า มนุษย์เราตั้งใจที่จะแสวงหาข่าวสารจากสื่อมวลชน ไม่ใช่เป็นเพราะอิทธิพลจากสื่อแต่เพียงด้านเดียว ดังที่เคยคิดกันและลักษณะที่สำคัญอีกอย่างหนึ่งในทฤษฎีนี้ คือ เป็นการศึกษาที่ให้ความสำคัญกับบทบาทและตัวบุคคล ในอันที่จะเลือกเปิดรับสารมากกว่า โดยพิจารณาถึงแบบแผนพฤติกรรมในการเปิดรับสาร ก่อนที่จะไปดูเกี่ยวกับผลที่เกิดจากการเปิดรับเนื้อหาสารเหล่านั้นต่อไป

Katz, Blumler and Gurevitch (1974) ได้สร้างแบบจำลองเพื่ออธิบายการใช้สื่อเพื่อประโยชน์และความพึงพอใจ ดังนี้

ภาพที่ 2-1 แบบจำลองการใช้สื่อเพื่อสนองความพึงพอใจ

Katz et al. (1974) ได้อธิบายว่า สภาวะของสังคมและจิตใจที่แตกต่างกัน ย่อมมีส่วนอย่างสำคัญที่ทำให้มนุษย์มีความต้องการแตกต่างกัน ทำให้แต่ละคนคาดคะเนว่า สื่อแต่ละประเภทจะสนองความพึงพอใจได้ต่างกันออกไปด้วย ดังนั้น ลักษณะของการใช้สื่อของบุคคลมีความต้องการ

ไม่เหมือนกัน ก็จะมี ความแตกต่างกันไป และในขั้นสุดท้าย คือ ความพึงพอใจที่ได้รับจากการใช้สื่อ ก็จะต่างกันออกไปอีกด้วย

กล่าวโดยสรุปตามแนวทฤษฎีการใช้สื่อเพื่อประโยชน์และความพึงพอใจ คือ มนุษย์จะแสวงหาข้อมูลข่าวสารด้วยความสนใจจากการดู การอ่านหรือการฟังจากสื่อมวลชน โดยมีจุดมุ่งหมายในการเลือกรับรู้ข้อมูลข่าวสารที่ตนให้ความสนใจเป็นพิเศษ

แนวคิดการสื่อสาร สื่อสารมวลชน และสื่อมวลชน

1. ความหมายของการสื่อสาร

จิตาภา สุขพลา (2546, หน้า 1) ได้กล่าวว่า การสื่อสาร มาจากคำภาษาอังกฤษว่า Communication หรือ Communication arts หมายถึงศาสตร์แห่งการติดต่อสื่อสารของมนุษย์ โดยที่คำว่า Communication นั้นมาจากภาษาละตินว่า Communis หมายถึงความร่วมมือกันหรือเหมือนกัน ดังนั้นการสื่อสารจึงแสดงนัยถึงการก่อให้เกิดความร่วมมือกันหรือเหมือนกัน

ธนวดี บุญลือ (2544, หน้า 492) ได้ให้ความหมายของการสื่อสาร คือ การมีส่วนร่วมในข่าวสารร่วมกันระหว่างผู้ส่งสารและผู้รับสาร

นงนุช ศิริโรจน์ (2554, หน้า 5) ได้ให้คำจำกัดความของการสื่อสาร หมายถึง การผลิตสารอย่างตั้งใจ โดยบุคคลหนึ่งที่ทำหน้าที่ผู้ส่งสารและถ่ายทอดสารนั้นไปยังบุคคลอื่นหรือหลายคนที่เป็นผู้รับสาร เมื่อผู้รับสารได้รับสารแล้วจะแปลสารให้เข้าใจตรงกับผู้ส่งสารต้องการ ถือว่าการส่งสารนั้นประสบความสำเร็จ

นอกจากความหมายข้างบนแล้วผู้วิจัยได้ทำการทบทวนเอกสารในหนังสือของประมะ สตะเวทิน (2544) กล่าวถึงว่ามีนักวิชาการหลายท่านได้อธิบาย “การสื่อสาร” ไว้ดังนี้

อริสโตเติล (Aristotle) ได้ให้ความหมายของการศึกษาวิชาวาทิลป์ (Rhetoric) หรือการสื่อสารว่า คือการแสวงหา “วิธีการชักจูงใจที่มีอยู่ทุกรูปแบบ” (Search for all available means of persuasion)

Sapir (1933) กล่าวว่า “การสื่อสาร” คือการตีความหมายโดยสัญชาตญาณต่อท่าทางที่แสดงเป็นสัญลักษณ์โดยไม่รู้ตัว ต่อความคิดและต่อพฤติกรรมของวัฒนธรรมของบุคคล

Weaver (1949) ให้คำอธิบายว่า “คำว่า การสื่อสาร ในที่นี้มีความหมายกว้าง ครอบคลุมถึงกระบวนการทุกอย่างที่จิตใจของคน ๆ หนึ่ง อาจมีผลต่อจิตใจของคนอีกคนหนึ่ง การสื่อสารจึงไม่หมายความแต่เพียงการเขียนและการพูดเท่านั้น หากแต่ยังรวมไปถึงดนตรี ภาพ การแสดง บัลเลต์ และพฤติกรรมของมนุษย์อีกด้วย”

Miller (1951) กล่าวว่า “การสื่อสาร” หมายถึง การถ่ายทอดข่าวสารจากที่หนึ่งไปยังอีกที่หนึ่ง

กล่าวโดยสรุป การสื่อสาร หมายถึง ความร่วมกันหรือเหมือนกัน มันเป็นกระบวนการแลกเปลี่ยนสัญญาณข่าวสารระหว่างบุคคล เป็นเครื่องมือที่ช่วยให้ผู้รับสารรับรู้ความหมายเดียวกันกับผู้ส่งสาร

2. การสื่อสารมวลชน เป็นการสื่อสารไปยังผู้รับสารได้จำนวนมาก ในเรื่องคุณลักษณะทางด้านประชากรศาสตร์ และไม่เป็นที่ยึดของผู้รับสาร มีความเป็นสาธารณะ ข่าวสารที่ส่งมีความหลากหลาย จะถูกส่งผ่านของสารที่เรียกว่าสื่อมวลชนไปยังสาธารณชนภายในระยะเวลาอันสั้นในเวลาเดียวกัน กิติมา สุรสนธิ (2548)

มีนักวิชาการได้อธิบาย “การสื่อสารมวลชน” ไว้พอสรุปได้สังเขป ดังนี้

Write (1975) การสื่อสารมวลชน คือ การสื่อสารที่มุ่งไปสู่ผู้รับสารจำนวนมาก ซึ่งมีความแตกต่างกันและไม่เป็นที่ยึดของผู้ส่งสาร สารถูกส่งไปยังประชาชนทั่วไปเพื่อให้ถึงประชาชนผู้รับสารได้รวดเร็วในเวลาเดียวกัน และสารนั้นมีลักษณะที่ไม่ยั่งยืน อาศัยสื่อมวลชนเป็นสื่อ ผู้ส่งสารมักจะเป็นหรือดำเนินกิจการภายใต้ต้องการที่สลับซับซ้อน และมีค่าใช้จ่ายมหาศาล

Bitner (n.d. อ้างถึงใน กาญจนา มีศิลป์วิภักย์ (2553, หน้า 39) การสื่อสารมวลชน คือ การที่สารถูกสื่อสารผ่านมวลชนไปยังคนจำนวนมาก

กล่าวโดยสรุป การสื่อสารมวลชน หมายถึง การที่สารถูกสื่อสารผ่านมวลชนไปยังคนจำนวนมากในเวลาเดียวกัน ในระยะเวลาที่รวดเร็ว ทั้งถึง และครอบคลุมทุกพื้นที่ ผู้รับสารจะรับรู้ข่าวสารที่สื่อมวลชนนำเสนอได้พร้อม ๆ กัน

3. ช่องทางการสื่อสาร

จากการทบทวนเอกสารในหนังสือของปรีชา กลิ่นรัตน์ (2536) พบว่า มีนักวิชาการหลายสาขา ต่างก็มีความคิดเห็นต่อสื่อมวลชนแตกต่างกันหลาย ๆ อย่าง บางกลุ่มมีความคิดเห็นว่า สื่อมวลชนทำให้เกิดความทันสมัย (Lerner, 1958) บางกลุ่มก็มองสื่อมวลชนเป็นเพียงเครื่องมือถ่ายทอดข่าวสารความรู้และกระตุ้นให้เกิดความคิดเห็นบางอย่างกับประชาชนเท่านั้น (Klapper, 1960) หากจะให้สื่อมวลชนทำหน้าที่นอกเหนือจากนั้นค่อนข้างจะลำบาก แต่ถ้าจะทำให้สื่อมวลชนได้ผลในเชิงของการสื่อสาร โน้มน้าวใจ หรือให้เกิดผลถึงขั้นเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่ง ก็ควรจำทำร่วมกับสื่อบุคคล (Rogers, 1983)

สื่อมวลชน หมายถึง วิทยุ โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ นิตยสาร และภาพยนตร์

สื่อมวลชน ที่เหมาะสมต่อการพัฒนาการศึกษาและกีฬา ควรประกอบด้วย วิทยุ โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ นิตยสาร และภาพยนตร์ (จะไม่กล่าวถึง ภาพยนตร์ เพราะปัจจุบันนี้ สื่อมวลชนด้านวิทยุ โทรทัศน์กับวีดิทัศน์ได้เข้ามามีบทบาทแทนภาพยนตร์มากขึ้น โดยลำดับ

กล่าวโดยสรุป สื่อมวลชน หมายถึง ผู้ที่นำเสนอข้อมูลข่าวสารผ่านช่อง สื่อวิทยุ สื่อ โทรทัศน์ สื่อหนังสือพิมพ์ สื่อ นิตยสาร และภาพยนตร์ เพื่อที่จะให้ผู้รับสารได้รับรู้เกี่ยวกับข้อมูล ข่าวสารเพื่อที่จะให้เกิดความทันต่อเหตุการณ์และความทันสมัยมากขึ้น

4. ข่าวสาร

4.1 ความหมายของข่าวสาร

จากการทบทวนเอกสารในหนังสือของสุรสิทธิ์ วิทยารัฐ (2545, หน้า 98) กล่าวถึง “ข้อมูลข่าวสาร” คือ สิ่งที่สื่อความหมายให้รู้เรื่องราว ข้อเท็จจริง ข้อมูลหรือสิ่งใด ๆ ไม่ว่าจะสื่อความหมายนั้นจะทำได้โดยสภาพของสิ่งนั่นเอง หรือโดยผ่านวิธีการใด ๆ และไม่ว่าจะ ได้จัดทำไว้ในรูปของเอกสาร แฟ้ม ฯลฯ หรือวิธีอื่นใดที่ทำให้สิ่งที่บันทึกไว้ปรากฏได้ ข้อมูลข่าวสารจึงเน้นที่ การสื่อความหมายได้เป็นหลัก ไม่ว่าจะอยู่ในรูปแบบใด เช่น ข้อความ ตัวเลข สัญลักษณ์ เสียง แสง ประจุแม่เหล็กไฟฟ้า ถ้ามนุษย์สามารถใช้เป็นสื่อความหมายได้ก็จะเป็นข้อมูลข่าวสารทั้งหมด

กล่าวโดยสรุป ข่าวสาร หมายถึง การนำข้อมูลที่สังเกตและบันทึกไว้มาทำการจัดการ ข้อมูล ประมวลผล และแปลความหมาย แล้วเลือกนำเสนอขึ้นเป็นสารสนเทศหรือข้อความเพื่อเป็น พื้นฐานสำหรับการตัดสินใจปฏิบัติการต่าง ๆ

5. วัตถุประสงค์ของการสื่อสาร

จากการทบทวนเอกสารในหนังสือของปรมะ สตะเวทิน (2544) ได้กล่าวถึง วัตถุประสงค์ของการสื่อสารที่แสดงถึงความต้องการของผู้ส่งสารและผู้รับสาร ดังนี้

5.1 วัตถุประสงค์ของผู้ส่งสาร วัตถุประสงค์หลัก ๆ ของผู้ส่งสารในการสื่อสาร ได้แก่

5.1.1 เพื่อแจ้งให้ทราบ (Inform) หมายความว่า ในการทำการสื่อสารนั้นผู้ส่งสารมีความต้องการที่จะบอกแจ้งหรือชี้แจงข่าวสารเรื่องราว เหตุการณ์ ข้อมูล หรือสิ่งอื่นใดให้ผู้รับสาร ได้รับทราบหรือเกิดความเข้าใจ

5.1.2 เพื่อสอนหรือให้การศึกษา (Teach or education) หมายความว่า ผู้ส่งสารมีความต้องการที่จะสอนวิชาความรู้หรือเรื่องราวที่มีมีลักษณะเป็นวิชาการ เพื่อให้ผู้รับสารได้รับความรู้เพิ่มขึ้นจากเดิม

5.1.3 เพื่อสร้างความพอใจหรือให้ความบันเทิง (Please or entertain) หมายความว่า ในการสื่อสารนั้นผู้ส่งสารมีความต้องการที่จะทำให้ผู้รับสารเกิดความรื่นเริงบันเทิงใจจากสารที่ตนส่งออกไป ไม่ว่าจะในรูปแบบของการพูด การเขียนหรือการแสดงกิริยาท่าทาง

5.1.4 เพื่อเสนอหรือชักจูงใจ (Propose or persuade) หมายความว่า ผู้ส่งสารได้เสนอแนะสิ่งใดสิ่งหนึ่งต่อผู้รับสาร และมีความต้องการชักจูงใจให้ผู้รับสารมีความคิดคล้อยตามหรือยอมรับปฏิบัติตามการเสนอแนะของตน

5.2 วัตถุประสงค์ของผู้รับสาร ในส่วนของผู้รับสารเอง เมื่อผู้รับสารได้เข้าร่วมในกิจกรรมทางการสื่อสารกิจกรรมใดกิจกรรมหนึ่ง ผู้รับสารก็มีวัตถุประสงค์หรือความต้องการอย่างใดอย่างหนึ่งหรือหลายอย่างจากการสื่อสารนั้น ๆ กล่าวโดยสรุปวัตถุประสงค์หลัก ๆ ของผู้รับสารในการทำการสื่อสาร ได้แก่

5.2.1 เพื่อทราบ (Understand) หมายความว่า ในการเข้าร่วมกิจกรรมทางการสื่อสารนั้น ผู้รับสารมีความต้องการที่จะทราบเรื่องราวข่าวสาร เหตุการณ์ ข้อมูล หรือสิ่งอื่นใดที่มีผู้แจ้งหรือรายงานหรือชี้แจง หากข่าวสารที่ได้รับนั้นเป็นของใหม่ก็ทำให้ผู้รับสารได้ข่าวสารเพิ่มเติม หากข่าวสารที่ได้รับทราบนั้นเป็นสิ่งที่ตนได้เคยทราบมาก่อน ก็เป็นการยืนยันความถูกต้องของข่าวสารที่ตนมีอยู่ให้เกิดความมั่นใจยิ่งขึ้น ในทางตรงกันข้ามหากข่าวสารที่ได้มาใหม่ขัดแย้งกับข่าวสารที่ตนมีอยู่เดิม ผู้รับสารก็จะได้ว่าใครครวญว่าข่าวสารใดมีความน่าเชื่อถือหรือมีความถูกต้องมากกว่ากัน

5.2.2 เพื่อเรียนรู้ (Learn) หมายความว่า การแสวงหาความรู้ของผู้รับสารจากการสื่อสาร ลักษณะของสารในกรณีนี้ มักจะเป็นสารที่มีเนื้อหาสาระเกี่ยวกับวิชาความรู้และวิชาการเป็นการหาความรู้เพิ่มเติม และเป็นการทำความเข้าใจกับเนื้อหาสาระในการสอนของผู้ส่งสาร

5.2.3 เพื่อหาความพอใจ (Enjoy) โดยปกติคนเรานั้นนอกจากต้องการจะทราบข่าวสาร เหตุการณ์ และศึกษาหาความรู้แล้ว เรายังต้องการความบันเทิง ต้องการการพักผ่อนหย่อนใจด้วย ดังนั้นในบางโอกาสในบางสถานการณ์คนเราในฐานะผู้รับสารจึงมีความต้องการที่จะแสวงหาสิ่งที่สามารถสร้างความขบขัน บันเทิงและความสบายใจให้แก่ตนเองด้วย

5.2.4 เพื่อกระทำหรือตัดสินใจ (Dispose or decide) ในการดำเนินชีวิตประจำวันของคนเรานั้น สิ่งหนึ่งที่เราต้องกระทำอยู่เสมอก็คือการตัดสินใจกระทำอย่างใดอย่างหนึ่งในการตัดสินใจของเรานั้น มักจะได้รับการเสนอแนะหรือชักจูงใจให้กระทำอย่างนั้นอย่างนี้ จากบุคคลอื่นอยู่เสมอ ทางเลือกในการตัดสินใจของเราขึ้นอยู่กับว่าข้อเสนอแนะนั้น ๆ มีความน่าเชื่อถือและเป็นไปได้เพียงใด รวมทั้งอาศัยจากข่าวสาร ข้อมูลความรู้ และความเชื่อที่เราสั่งสมมาเป็นเครื่องมือในการตัดสินใจของเรา

กล่าวโดยสรุป วัตถุประสงค์ของผู้รับสาร หมายถึง การส่งสารของผู้ส่งสารไปยังผู้รับสารเพื่อที่จะ แจ้งให้ทราบ เพื่อสอนหรือให้การศึกษา เพื่อสร้างความพอใจหรือให้ความบันเทิง เพื่อเสนอหรือชักจูงใจ และสำหรับวัตถุประสงค์ของผู้รับสารก็เพื่อทราบ เพื่อเรียนรู้ เพื่อหาความพอใจ

เพื่อกระทำหรือตัดสินใจ เพื่อที่จะทำให้ทั้งสองฝ่ายที่ความเข้าใจต่อสารที่ได้ส่งไปหรือเข้าใจต่อสารที่ได้รับรู้มา

6. องค์ประกอบที่เป็นตัวกำหนดประสิทธิภาพของการสื่อสาร

จากการทบทวนเอกสารในหนังสือของสุกัญญา บุรณเดชาชัย (2551) กล่าวว่า ในการสื่อสารจะมีประสิทธิผลหรือไม่ เพียงใด ขึ้นอยู่กับประสิทธิภาพของการสื่อสาร ซึ่งประกอบด้วย ผู้ส่งสาร สาร สื่อ และผู้รับสาร ในแต่ละองค์ประกอบนี้มีปัจจัยต่าง ๆ ที่จะเพิ่มหรือลดประสิทธิภาพขององค์ประกอบแต่ละองค์ประกอบอันนำไปสู่การเพิ่มหรือลดประสิทธิภาพของการสื่อสาร (Berlo, 1960, p. 40) ดังนี้

6.1 ผู้ส่งสาร (Source) สิ่งที่มีผลต่อการเพิ่มหรือลดประสิทธิผลของการส่งสารของผู้สื่อสารได้แก่

6.1.1 ทักษะในการสื่อสาร (Communication skill) หมายถึง ความชำนาญหรือความสามารถต่าง ๆ ที่จะทำการถ่ายทอดข่าวสารนั้น ๆ ไปยังผู้รับสารให้ผู้รับสามารถเข้าใจได้ง่าย และดีที่สุด ทักษะในการสื่อสารหรือความสามารถในการสื่อสารนี้ ได้แก่ ความสามารถในการพูด การเขียน การฟัง การตีความ

6.1.2 ทศนคติ (Attitudes) ในที่นี้หมายถึง ทศนคติของผู้ส่งสารที่มีต่อตนเองต่อเรื่องที่ทำกรสื่อสารและทศนคติต่อผู้รับสาร

6.1.3 ความรู้ (Knowledge) การสื่อสารจะมีประสิทธิผลมาก ถ้าผู้ส่งสารมีทั้งความรู้ในเรื่องที่จะสื่อสาร ซึ่งเป็นองค์ประกอบของความน่าเชื่อถือที่สำคัญที่ผู้รับสารมีต่อผู้ส่งสาร ซึ่งได้แก่ ความรอบรู้ที่เกี่ยวกับงานของตน (Hovland, Irving, & Harold, 1968, pp. 19-53) และความสามารถในวิธีการสื่อสารเป็นอย่างดี ซึ่งจะทำให้เขาเกิดความเชื่อมั่น มีกำลังใจ มีความกล้าที่จะแสดงออก นอกจากนี้ จะต้องมีความเข้าใจลักษณะสังคมและวัฒนธรรม เพราะคนเรามีสังคมและวัฒนธรรมแตกต่างกันออกไป จะมีการสื่อสารและตีความหมายต่าง ๆ แตกต่างกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งตำแหน่งหรือระดับที่อยู่ในสังคม

6.2 ผู้รับสาร (Receiver) ซึ่งเป็นบุคคลในเป้าหมายของการสื่อสาร ก็ย่อมจะต้องมีความชำนาญในการสื่อสารเช่นกัน เช่น ความสามารถในการฟัง อ่าน การคิด การตีความ หรือพูดรวม ๆ ว่าความสามารถในการรับรู้หรือรับการถ่ายทอดมีทศนคติที่ดีต่อตนเอง ต่อเรื่องที่รับ ต่อผู้ส่งสาร มีความรู้พอสมควรในเรื่องนั้น ๆ รวมทั้งลักษณะทางสังคมและวัฒนธรรม ซึ่งสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้มีผลต่อการตีความในเนื้อหาสาระที่ผู้ส่งสารส่งมา ดังนั้น ผู้ส่งสารจะต้องระลึกอยู่เสมอว่าใคร คือผู้รับสาร มีความสามารถในการรับรู้ดีแค่ไหน มีทศนคติอย่างไร มีพื้นฐานความรู้ในเรื่องที่

สื่อสารเพียงใด ลักษณะทางสังคมและวัฒนธรรมเป็นอย่างไร เพื่อที่จะได้เลือกสื่อหรือวิธีการสื่อสารที่เหมาะสมจะได้เข้าใจได้ดีที่สุด

6.3 สาร (Message) สารที่ผู้ส่งสารส่งออกไปเพื่อถ่ายทอดความคิด ความรู้สึก ความต้องการข่าวสาร และวัตถุประสงค์ของตนจะต้องอาศัยรหัส (Code) เป็นเครื่องมือในการถ่ายทอด เช่น ภาษา คนตรี การวาดภาพ เป็นต้น ซึ่ง ผู้ส่งสารแต่ละคนจะต้องสร้างความสัมพันธ์ของส่วนประกอบต่าง ๆ เหล่านี้ในสื่อความหมายที่ดี โดยจัดให้สอดคล้องกับสาระเรื่องราวของสารให้เหมาะสมก็จะเป็นเนื้อหาของเรื่องที่สื่อสาร และเรียบเรียงจัดการกับสารนั้นด้วยวิธีการต่าง ๆ ของแต่ละคน

6.4 สื่อ (Channel) คือ สิ่งที่ขนส่งสารหรือพาหนะของสาร (Berlo, 1960, p. 31) ประสิทธิภาพของสื่อย่อมมีอิทธิพลต่อประสิทธิผลของการสื่อสาร เช่นเดียวกับองค์ประกอบอื่น ๆ สื่อแต่ละสื่อย่อมมีความสามารถและคุณลักษณะต่าง ๆ กัน วิทยุทำให้ผู้รับสารได้โดยการได้ยิน โทรทัศน์ทำให้ผู้รับสารได้ทั้งการเห็นและการได้ยิน หนังสือพิมพ์ทำให้ผู้อ่านรับสารได้โดยการเห็น หากผู้รับสารเลือกใช้สื่อที่เหมาะสมกับสถานการณ์การสื่อสาร ประสิทธิภาพของการสื่อสารก็จะมีมากผู้ส่งสารจึงต้องเลือกใช้ให้เหมาะสมกับผู้รับสาร อย่งไรก็ตาม ผู้รับสารจะรับสื่อได้ดีที่สุดเมื่อผู้ส่งสารใช้สื่อหลาย ๆ อย่าง

กล่าวโดยสรุป องค์ประกอบที่เป็นตัวกำหนดประสิทธิภาพของการสื่อสาร หมายถึง องค์ประกอบของการสื่อสารที่ประกอบด้วย ผู้ส่งสาร ผู้รับสาร สาร และสื่อ มันจึงมีความสำคัญมากในการสื่อสาร ถ้าขาดอย่างใดอย่างหนึ่งไปก็จะทำให้การสื่อสารไม่มีความสมบูรณ์

7. ทฤษฎีการสื่อสาร

ทฤษฎีการสื่อสารเป็นแนวคิดที่มีพัฒนาการมาจากสาขาวิชาต่าง ๆ หลายสาขา เริ่มตั้งแต่ พ.ศ. 2492 ดังนั้น ทฤษฎีการสื่อสารจึงมีความเป็นศาสตร์ว่าด้วยกระบวนการสื่อสารของมนุษย์โดยการอธิบายการสื่อสารนั้นได้อิงทฤษฎีในศาสตร์สาขาอื่น ๆ การอธิบายปรากฏการณ์ทางการสื่อสาร จึง ได้มีผู้สร้างเป็นแบบจำลองขึ้น เพื่อใช้อธิบายการทำงานของสื่อสารอย่างง่าย แบบจำลองนั้นก็คือตัวแทนของทฤษฎีการสื่อสาร Bill and Hardgrave (n.d. อ้างถึงใน สุกัญญา บุรณเดชาชัย, 2551, หน้า 10) ให้ความหมายของแบบจำลองว่า เป็นตัวแทนหรือคำอธิบายของโลกแห่งความจริงในรูปแบบของทฤษฎี และทำให้ง่ายแก่การเข้าใจ ส่วน Barnlund (n.d. อ้างถึงใน สุกัญญา บุรณเดชาชัย, 2551, หน้า 10) ให้ความหมายของแบบจำลองว่า เป็นความพยายามสร้างหรือทำให้เห็นถึงความสัมพันธ์ของสิ่งของ หรือแรงดันที่กำลังศึกษาอยู่ในรูปของสัญลักษณ์ หรือภาพหรือสิ่งที่มีตัวตนมองเห็นได้ ธนวัต บัญลือ (2541, หน้า 477 อ้างถึงใน สุกัญญา บุรณเดชาชัย, 2551) ดังนั้น การอธิบายทฤษฎี

การสื่อสารจึงนำแบบจำลองการสื่อสารมาอธิบายถึงองค์ประกอบและโครงสร้างการสื่อสารดังต่อไปนี้

สมัยก่อนคริสตศักราช Aristotle ได้คิดรูปแบบการสื่อสารเป็น 3 ส่วน คือ ผู้พูด (Speaker) เนื้อเรื่องที่ผู้ (Speech) และผู้ฟัง (Audience)

รูปแบบการสื่อสารของ Aristotle ถือเป็นแบบจำลองคลาสสิก (Classical model) ซึ่งเป็นแม่แบบให้แก่แบบจำลองการสื่อสารแบบอื่น ๆ ได้ยึดถือ แม้จะมีการสลับซับซ้อนกว่าแบบการสื่อสารของ Aristotle ก็ตาม โดยเฉพาะอย่างยิ่งองค์ประกอบทั้ง 3 ประการ คือ ผู้พูด คำพูด และผู้ฟังนั้นปรากฏอยู่ในแบบจำลองยุคหลังทั้งสิ้นในรูปของผู้ส่งสาร และผู้รับสารตามลำดับ

ในปี พ.ศ. 2491 Lasswell (n.d. อ้างถึงใน สุกัญญา บุรณเดชาชัย, 2551, หน้า 10) นักรัฐศาสตร์ได้ศึกษาการสื่อสารเพื่อการโฆษณาชวนเชื่อ (Propaganda) ได้สร้างรูปการสื่อสารที่ประกอบด้วยผู้ส่งสาร (ใคร) สาร (พูดอะไร) สื่อ (ผ่านสื่อใด) ผู้รับสาร (กับใคร) และผลของการสื่อสาร (เกิดผลอย่างไร)

ในปี พ.ศ. 2492 Shannon and Weaver (1968, p. 7) ได้คิดแบบจำลองการสื่อสารอิเล็กทรอนิกส์ (Electronic communication) ได้เพิ่มองค์ประกอบของงานสื่อสารโดยเพิ่มองค์ประกอบจากของ Aristotle ไปอีก 2 องค์ประกอบ คือ

1. แหล่งข่าว (Source)
2. ตัวส่ง (Transmission)
3. สัญญาณ (Signal)
4. ตัวรับ (Receiver)
5. จุดหมายปลายทาง (Destination)
6. สิ่งรบกวนการสื่อสาร (Noise source)

แหล่งข่าวในที่นี้เปรียบเสมือนผู้พูด ในขณะที่สัญญาณและจุดหมายปลายทาง เปรียบเสมือนเนื้อหาสาระและผู้ฟังตามลำดับ ดังนั้น ส่วนที่เกิน จากโมเดลของ Aristotle ก็คือ ตัวส่งที่นำข่าวสารจากแหล่งข่าวกับตัวรับข่าวให้แก่จุดหมายปลายทาง

Shannon and Weaver (1968, p. 7) นี้เป็นการจำลองการสื่อสารทางโทรศัพท์ แต่สามารถนำมาอธิบายพฤติกรรมการสื่อสารของมนุษย์ได้ว่า แหล่งข่าว (Information source) หรือผู้ส่งสารต้องการที่จะส่งข่าวสารไปยังจุดหมายปลายทาง (Destination) หรือผู้รับ ซึ่งจะต้องผ่านเครื่องส่ง (Transmission) เพื่อทำการเปลี่ยนสาร (Message) เหล่านั้นให้เป็นสัญญาณ (Signal) แล้วส่งต่อโดยผ่านช่องทาง (Channel) สามารถเป็นได้ทั้งตัวบุคคล หรือสื่อสารมวลชนนั่นเอง โดยระหว่าง

ขั้นตอนนี้อาจมีสิ่งรบกวนทางการสื่อสาร (Noise source) เข้ามาเป็นตัวแปลงสัญญาณ (Signal) ให้เป็นสาร (Message) อีกครั้ง เพื่อส่งถึงจุดหมายปลายทาง หรือผู้รับสาร (Destination) นั่นเอง

การสื่อสารในลักษณะนี้เป็นการสื่อสารทางเดียวและต้องอาศัยมวลชน ตัวอย่างเช่น การดูโทรทัศน์ การฟังวิทยุ การใช้อินเทอร์เน็ตเป็นต้น ซึ่งการสื่อสารประเภทนี้จะได้ผลเมื่อใช้กับผู้รับสารที่มีระดับการศึกษาต่ำ และทัศนคติแนวเดียวกับผู้ส่งสารและสารที่ส่งไป

นอกจากนี้ Shannon and Weaver (1968, pp. 96-98) ยังได้กล่าวถึงปัญหาของการสื่อสาร 3 ประการ คือ

1. ปัญหาทางเทคนิค (Technical problems) ได้แก่ ความชัดเจนของสัญลักษณ์ (Symbols) และสัญญาณ (Signal) ที่ส่งจากผู้ส่งสาร ไปยังผู้รับสาร เช่น ความชัดเจนของเสียง แสง ภาพ และตัวหนังสือ

2. ปัญหาทางด้านความหมาย (Semantic problems) ได้แก่ การตีความหมายไม่ตรงกัน ระหว่างผู้ส่งสารกับผู้รับสาร

3. ปัญหาด้านประสิทธิผล (Effectiveness problems) ได้แก่ ปัญหาที่ว่าผู้ส่งสารได้รับผลตรงกับวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้หรือไม่

Westly and Maclean (n.d. อ้างถึงใน สุกัญญา บุรณเดชาชัย, 2551, หน้า 12) ได้อธิบายถึงการสื่อสาร 2 แบบ กล่าวคือ

1. การสื่อสารระหว่างบุคคลแบบเห็นหน้าค่าตาเป็นการสื่อสารที่ผู้ส่งสาร ผู้รับสาร สามารถที่จะรับรู้ความรู้สึกซึ่งกันและกันได้มาก คือ สามารถได้ยินเสียง (Hearing) ได้เห็น (Seeing) ตลอดจับต้องได้ (Touching) และคู่สื่อสารยังได้รับการสื่อสารกลับทันทีทันใด (Immediate feedback) กล่าวคือ สามารถทราบปฏิกิริยาและความรู้สึกของคู่สื่อสารได้รวดเร็ว

ดังนั้น กระบวนการสื่อสารตามแบบจำลองของ Westly and Maclean (n.d. อ้างถึงใน สุกัญญา บุรณเดชาชัย, 2551, หน้า 12) ประกอบด้วย

1.1 วัตถุและเหตุการณ์ (Objects and events)

1.2 สาร (Message)

1.3 ผู้ส่งสาร (Source)

1.4 ผู้รับสาร (Receiver)

1.5 การสื่อสารกลับ (Feedback)

2. การสื่อสารมวลชน Westly and Maclean (n.d. อ้างถึงใน สุกัญญา บุรณเดชาชัย, 2551, หน้า 13) ได้เพิ่มองค์ประกอบอีกอย่างหนึ่งที่เรียกว่า Gatekeeper ซึ่งทำหน้าที่เป็นตัวแทนของผู้รับ

สารในการคัดเลือกและถ่ายทอดข่าวสารจากสื่อมวลชนให้ผู้รับสารทราบ โดยปกติแล้วผู้ทำหน้าที่เป็น Gatekeeper ก็คือ ผู้นำความคิดเห็น (Opinion leaders) ในสังคมนั่นเอง

Schram (1974, pp. 3-26) กล่าวว่า การสื่อสารอย่างน้อยที่สุดต้องประกอบด้วยแหล่งสาร (Source) ตัวสาร (Message) และผู้รับสาร หรือเป้าหมายที่ผู้ส่งสารต้องการให้สารไปถึง (Destination)

แหล่งสารอาจ หมายถึง บุคคล (กำลังพูด กำลังเขียน กำลังวาด กำลังแสดงท่าทาง) หรือองค์กรที่ทำหน้าที่สื่อสาร (โรงพิมพ์ โรงถ่ายทำภาพยนตร์ สถานีวิทยุ สถานีโทรทัศน์)

ตัวสารอาจอยู่ในรูปของหมึกพิมพ์บนกระดาษ คลื่นเสียงในอากาศ กระแสไฟฟ้า การโบกมือ หรือสัญญาณอื่น ๆ ซึ่งสามารถแปลความหมายออกมาได้

ผู้รับสารอาจเป็นบุคคล ผู้ฟัง ผู้ชม ผู้อ่าน หรือสมาชิกของกลุ่ม เช่น กลุ่มผู้ชมฟุตบอล หรือฝูงชน เราเรียกว่า มวลชน เช่นผู้อ่านหนังสือพิมพ์ หรือผู้ชมโทรทัศน์

ในที่นี้อาจมีการสื่อสารผ่านสื่ออิเล็กทรอนิกส์ ซึ่งจะมีอีก 2 องค์ประกอบเพิ่มเข้ามา คือ การเข้ารหัส (Encoder) ซึ่งหมายถึงสาร หรือข่าวสารที่นำมาเข้ารหัส (ภาษาสัญญาณสัญลักษณ์) เพื่อส่งออกไปแทนความหมาย (Meaning) และการถอดรหัส (Decoder) ซึ่งคือผลที่เกิดขึ้นในสมองของมนุษย์ผู้รับสาร เมื่อสารถูกแปลหรือถูกถอดรหัสเป็นความหมาย กลายเป็นข่าวสารหรือสารนิเทศในสมองของบุคคลนั้น โดยอาจส่งผลถึงสภาพอารมณ์ หรือพฤติกรรมต่าง ๆ ตามปัจจัยที่มีอิทธิพลเกี่ยวข้อง

ในการสื่อสารนั้น แหล่งสารต้องการส่งข่าวสาร ความคิด หรือความรู้สึกไปยังผู้ชม แหล่งข่าวก็จะแปลความคิดหรือข้อมูลที่มีอยู่ออกมาในลักษณะของสาร ซึ่งสามารถจะส่งออกไปได้ เพื่อจะได้ครบวงจรของการสื่อสาร

ลักษณะการสื่อสารแบบนี้เป็นการสื่อสารของมนุษย์ที่ Schram (1974) ได้นำไปเปรียบกับการสื่อสารประเภทอิเล็กทรอนิกส์ กล่าวคือ วงจรวิทยุหรือโทรทัศน์ คือ ตัวโมโครโฟนเป็นตัวลงรหัส (Encoder) และหูฟังเป็นตัวถอดรหัส (Decoder) ถ้ากล่าวเช่นนี้เป็นการสื่อสารทางด้านอิเล็กทรอนิกส์ แต่ถ้าพิจารณาว่าแหล่งสาร (Source) และผู้ลงรหัส (Encoder) เป็นคน ๆ เดียวกัน ผู้ถอดรหัส (Decoder) และผู้รับสาร (Destination) เป็นบุคคลอื่น กรณีนี้เป็นการกล่าวถึงการสื่อสารของมนุษย์

Berlo (1960, pp. 30-72) ได้สร้าง แบบจำลองซึ่งแสดงให้เห็นถึงองค์ประกอบต่าง ๆ ของการสื่อสาร 4 ประการ คือ

1. ผู้ส่งสาร (Source)
2. สาร (Message)

3. สื่อ (Channel)

4. ผู้รับสาร (Receiver)

ซึ่งรู้จักกันแพร่หลายในชื่อว่า “SMCR Model” โดยปัจจัยต่าง ๆ ขององค์ประกอบทั้งสี่อย่างต่างก็มีส่วนช่วยให้การสื่อสารได้ผลสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น

อย่างไรก็ตาม SMCR Model ของ Berlo นั้น ถึงแม้จะเป็นที่ยอมรับกันอย่างแพร่หลายแต่ยังคง มีข้อบกพร่องอยู่ กล่าวคือ ทฤษฎีการสื่อสารแบบนี้เน้นที่การถ่ายทอดสารจากผู้ส่งสารไปยังผู้รับเท่านั้นมิได้กล่าวถึง การสะท้อนกลับของข้อมูล (Feedback) หรือปฏิกิริยาตอบกลับทางพฤติกรรมของผู้ส่งและผู้รับสารเลย จึงเป็นทฤษฎีที่ไม่อาจใช้กับสภาพการณ์ที่แตกต่างกันได้ทั้งหมด แต่ก็ช่วยในการวิเคราะห์คุณลักษณะ พฤติกรรมต่าง ๆ ทางการรับรู้ของแหล่งข่าวสารและผู้รับอันจะมีผลกระทบในกระบวนการสื่อสารได้

Roger (2003) ได้นำแบบจำลอง Berlo มาเพิ่มเติมองค์ประกอบอื่น โดย Roger เน้นความสำคัญที่ Effect ของการสื่อสารเช่นเดียวกับ Lasswell (n.d. อ้างถึงใน สุกัญญา บุรณเดชาชัย, 2551, หน้า 19) จึงมีผู้เรียกแบบจำลองของ Rogers นี้ว่า S-M-C-R-E ดังนั้น นิยามการสื่อสารตามทฤษฎีของ Roger และ Lasswell จึงมีองค์ประกอบเหมือนกันทุกประการ เพราะได้เพิ่มองค์ประกอบเรื่อง Feedback เข้าไว้ด้วย ในขณะที่เดียวกันก็ได้ชี้ให้เห็นถึงความสำคัญของปัจจัยแวดล้อม (Environment) หรือสถานการณ์ (Situation) ที่เกิดขึ้นระหว่างการสื่อสารด้วย

จากการทบทวนเอกสารในหนังสือของรศชงพร โกมลเสวิน และบุญชาติ ทองประยูร (2546) กล่าวถึง แนวความคิดของผู้รับสารหรือผู้ชม (Audience) เริ่มจากการเป็นผู้ชมการแสดงหรือการละเล่นต่าง ๆ ที่กำหนดลักษณะของผู้รับสารว่าต้องอยู่ในสถานที่ (Setting) และเวลา (Time) ที่กำหนดให้ อย่างไรก็ตามเมื่อเทคโนโลยีการสื่อสารก้าวหน้าขึ้นและเกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างกว้างขวางในสังคม ซึ่งก่อให้เกิดช่องทางการสื่อสารแบบใหม่ขึ้น แนวความคิดเรื่องผู้ชมหรือผู้รับสารก็เริ่มเปลี่ยนไป

เมื่อมีการประดิษฐ์เทคโนโลยีการพิมพ์ขึ้น ผู้ชมการแสดงก็เปลี่ยนไปเป็น “กลุ่มผู้อ่าน (Reading public)” ซึ่งหมายถึงผู้ที่ติดตามอ่านข้อเขียนของนักเขียนต่าง ๆ รวมถึงสิ่งตีพิมพ์และหนังสือพิมพ์ด้วย ลักษณะของ “ผู้ชม” เริ่มมิได้ถูกกำหนดโดยสถานที่หรือเวลาอีกต่อไป แต่กลับเป็นกลุ่มชนที่มีระดับเศรษฐกิจสังคม (Socio-economic) ที่แน่นอน มีความสนใจ ระดับการศึกษา และรสนิยมที่คล้ายคลึงกัน

ลักษณะของสื่อก็เปลี่ยนไปเป็นรูปแบบการค้ายิ่งขึ้น มีการผลิตสิ่งพิมพ์จำนวนมากเพื่อผลกำไร ดังนั้น สื่อจึงเริ่มมีบทบาทในการกำหนดรูปแบบของผู้รับสารเพื่อประโยชน์ในเชิงการค้า

ของสื่อ นอกจากนั้น ความใกล้ชิดระหว่างผู้ส่งสารและผู้รับสารก็น้อยลงเรื่อย ๆ จนกลายเป็นการแบ่งแยกระหว่างสองฝ่ายอย่างชัดเจน

8. ลักษณะของผู้รับสารของสื่อมวลชนในระดับมหภาค

8.1 ผู้รับสารมีลักษณะเป็นมวลชน (Mass) กล่าวคือ มีจำนวนมาก มีความแตกต่างกัน (Heterogeneity) มีการดำรงอยู่ที่กระจัดกระจาย (Dispersion) ไม่สามารถระบุได้ (Anonymity) และมีองค์ประกอบที่ไม่แน่นอน (Uncertain disposition) ผู้รับสารในลักษณะนี้มักจะเป็นผู้รับสารของสื่อโทรทัศน์ และสื่อวิทยุบางส่วน

8.2 ผู้รับสารมีลักษณะเป็นกลุ่มสังคม (Social group) กลุ่มนี้เป็นกลุ่มที่ฉับไว (Active) และแสวงหาข้อมูลข่าวสารอย่างกระตือรือร้น มีความสนใจร่วมกันและมักเป็นลักษณะของผู้รับสื่อสิ่งพิมพ์มากกว่าสื่อโทรทัศน์

8.3 ผู้รับสารมีลักษณะเป็นตลาดของสื่อ (Market) ในกรณีนี้ สื่อจะผลิตสินค้า (Product) ป้อนกับผู้บริโภค ซึ่งก็หมายถึงผู้รับสารนั่นเอง ผู้รับสารจะเป็น “ตลาด” ที่สำคัญของสื่อ และของโฆษณาที่เป็นแหล่งรายได้สำคัญของสื่อ

9. ลักษณะของผู้รับสารของสื่อมวลชนในระดับจุลภาค

9.1 กลุ่มสาธารณชน (Group or public) หมายถึง กลุ่มต่างในสังคมที่รวมตัวกัน เนื่องจากมีความสนใจร่วมกัน เช่น กลุ่มศาสนา กลุ่มการเมือง เป็นต้น สมาชิกในกลุ่มจะมีวัฒนธรรม ระดับชั้นทางสังคม และลักษณะทางกายภาพร่วมกัน กลุ่มสาธารณชนมีลักษณะสอดคล้องกับกลุ่มสังคมที่กล่าวถึงข้างต้น กล่าวคือ มีความเกี่ยวข้องใกล้ชิดระหว่างผู้ส่งและผู้รับสาร มีปฏิสัมพันธ์กัน และมีจุดมุ่งหมายร่วมกัน การรวมกลุ่มแบบนี้ค่อนข้างถาวร และมีกิจกรรมร่วมกัน

9.2 กลุ่มความพึงพอใจ (Gratification set) หมายถึงการรวมกลุ่มบนพื้นฐานของความต้องการหรือจุดมุ่งหมายทางสังคมร่วมกัน เป็นความต้องการข้อมูลข่าวสารหรือความต้องการความพึงพอใจทางอารมณ์และความรู้สึก

ผู้รับสารในกลุ่มนี้จะมียุทธศาสตร์ประกอบต่าง ๆ คล้ายกัน แสดงความรู้สึกอย่างเปิดเผยมีการเลือกรับข่าวสารเพื่อตอบสนองความต้องการของตน กลุ่มนี้แตกต่างจากกลุ่มแรกในแง่ใจที่ว่า การรวมกลุ่มไม่ใช่เพื่อความสนใจทางสังคม แต่เพื่อบริโภคข้อมูลข่าวสารเพื่อตอบสนองความต้องการและจุดมุ่งหมายบางประการ เช่น ในองค์กรแห่งหนึ่ง ผู้ที่ลงทุนในตลาดหุ้นและต้องการข้อมูลข่าวสารเรื่องการเคลื่อนไหวของตลาดหุ้น ก็อาจรวมตัวกันเพื่อเรียกร้องให้องค์กรบอกรับเป็นสมาชิกวารสารของตลาดหุ้น หรือให้เปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับกระแสความเคลื่อนไหวของตลาดหุ้นทางสื่อโทรทัศน์ ทั้งนี้ เพื่อการติดตามข่าวสารอย่างฉับไวและเพื่อผลประโยชน์ทางธุรกิจของตน

9.3 กลุ่มผู้ชื่นชอบในนักแสดงหรือกลุ่มที่มีรสนิยมร่วมกัน (Fan group or taste culture) หมายถึง กลุ่มที่รวมตัวกันบนพื้นฐานของความสนใจในข้อมูลข่าวสารบางประเภท หรือมีความพอใจในบุคลิกภาพหรือมีรสนิยมร่วมในด้านวิชาการหรือวัฒนธรรมบางประการ

ผู้รับสารในกลุ่มนี้ประกอบไปด้วยผู้ที่นิยมนักเขียนหรือนักแสดงบางคนเป็นพิเศษ หรืออาจนิยมรายการบางรายการมากกว่ารายการอื่น ๆ องค์กรประกอบของกลุ่มอาจเปลี่ยนแปลงหรือถาวร ขึ้นอยู่กับเนื้อหาของรายการนั้น ๆ ในกรณีที่รายการไม่ได้ดำเนินต่อไป หรือนักแสดงที่เป็นที่ชื่นชอบเสียชีวิต กลุ่ม Fan group นี้อาจจะสลายตัว

กลุ่ม Fan group นี้สามารถจะพัฒนาเป็นกลุ่มทางสังคมได้ เมื่อความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกในกลุ่มเริ่มแข็งแกร่งขึ้น หรือเมื่อมีการผูกพันและมีกิจกรรมร่วมกันมากขึ้น สื่อมีบทบาทในการกระตุ้นให้กลุ่ม Fan group พัฒนาเป็นกลุ่มทางสังคม และมีการจำหน่ายสินค้าในหมู่สมาชิกที่ระบุดังกล่าว

9.4 กลุ่มผู้รับชมสื่อ (Audience) หมายถึงกลุ่มที่รับชมสื่อใดสื่อหนึ่งเป็นประจำ มีความซื่อสัตย์ในการเปิดรับสื่อดังกล่าว ได้แก่ หนังสือพิมพ์บางฉบับ วิทยุโทรทัศน์บางช่อง บุคคลผู้รับสารสามารถเข้าถึงข้อมูลข่าวสาร โดยผ่านการสื่อสารมวลชน (Mass communication) และการสื่อสารระหว่างบุคคล (Interpersonal communication) บทบาทของการสื่อสารระหว่างบุคคลในการแพร่กระจายข่าวสารในกระบวนการของการสื่อสารมวลชนได้รับการเสนอเป็นสมมติฐาน โดย Lazarsfeld, Berelson and Gaudet (n.d. อ้างถึงใน รตขงพร โกมลเสวิน และบุญชาติ ทองประยูร, 2546, หน้า 322) เรียกว่า การสื่อสารสองขั้นตอน (Two-step flow hypothesis) สมมติฐานนี้กล่าวว่าข้อมูลข่าวสารจะไหลจากสื่อมวลชนไปยังผู้นำทางความคิด (Opinion leaders) ในชุมชนนั้น ๆ ซึ่งจะนำข้อมูลที่ได้รับไปถ่ายทอดให้กับคนอื่น ๆ ในสังคมต่อไป

ผู้นำทางความคิด (Opinion leaders) หมายถึง บุคคลในสังคมซึ่งได้รับข้อมูลข่าวสารจากสื่อมวลชนและส่งผ่านให้กับบุคคลอื่น ๆ ผู้นำทางความคิดอาจเปลี่ยนแปลงได้ขึ้นอยู่กับประเภทของข้อมูลข่าวสารนั้น ๆ ตลอดจนระยะเวลาที่ผู้นำทางความคิดสามารถมีอิทธิพลต่อบุคคลอื่น ๆ ในชุมชน ผู้นำทางความคิดแบ่งเป็นสองประเภท คือ ผู้ที่ได้รับการยอมรับว่าชำนาญในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง และผู้ที่มีอิทธิพลในหลายประเด็นในเวลาเดียวกันและในขณะที่สังคมและเทคโนโลยีได้พัฒนาก้าวหน้าขึ้น จะมีความเป็นไปได้ว่าผู้นำทางความคิดจะมีบทบาทและอิทธิพลที่เฉพาะด้านมากขึ้น

รูปแบบการสื่อสารแบบสองขั้นตอนได้พัฒนาเป็นรูปแบบการสื่อสารหลายขั้นตอน (Multi-step flow) ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความซับซ้อนของการไหลเวียนของข้อมูลข่าวสารจากสื่อมวลชนผ่านช่องทางการสื่อสารระหว่างบุคคลที่กำหนดโดยผู้นำทางความคิด กล่าวคือ อาจมีผู้นำทางความคิดมากกว่าหนึ่งรายในการส่งผ่านข้อมูลข่าว

10. ความต้องการของผู้รับสาร

จากการทบทวนหนังสือเกี่ยวกับความต้องการของผู้รับสารของอวยพร พานิช และคณะ (2543, หน้า 29 อ้างถึงใน ธัญญา สังขพันธานนท์ และคณะ, 2548) กล่าวว่าผู้รับสารมีความต้องการดังต่อไปนี้

- 10.1 ความต้องการของข่าวสารที่มีประโยชน์
- 10.2 ความต้องการข่าวสารที่สอดคล้องกับค่านิยม
- 10.3 ความต้องการข่าวสารที่สะดวกในการได้มา
- 10.4 ความยากรู้ยากเห็น

นอกจากนี้ยังมีงานวิจัยเพิ่มเติมว่า ผู้รับสารทำไมจึงยากรู้ยากเห็น เนื่องมาจาก 6 ประการ ดังนี้

- 10.5 เพื่อติดตามความเคลื่อนไหวและสังเกตการณ์เรื่องรอบตัว เพื่อที่จะได้รับรู้ว่กำลังเกิดเหตุการณ์อะไรที่น่าสนใจในขณะนั้น เพื่อความทันสมัยและเรียนรู้อะไรเพิ่มเติม
- 10.6 เพื่อข่าวสารที่ได้มานั้นเป็นเครื่องมือช่วยในการตัดสินใจ
- 10.7 เพื่อให้ได้ข่าวสารที่จะใช้เป็นประโยชน์ในการถกเถียงปัญหาประจำวัน
- 10.8 เพื่อสร้างความรู้สึกว่าได้ร่วมอยู่ในเหตุการณ์ที่กำลังเกิดขึ้น
- 10.9 เพื่อให้ข่าวสารที่ได้มาช่วยในการเสริมความคิดเห็นที่มีอยู่เดิมให้มั่นคงยิ่งขึ้น
- 10.10 เพื่อพักผ่อนหย่อนใจและเพื่อความบันเทิง

จากการที่ผู้วิจัยได้ทำการทบทวนเอกสารเกี่ยวกับแนวคิดของผู้รับสารทำให้เชื่อได้ว่า ในยุคปัจจุบันมีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว การรับรู้ข่าวสารก็ต้องเป็นการรับรู้แบบรวดเร็ว ทันเหตุการณ์ และเป็นการรับรู้อย่างทั่วถึง เพื่อตอบสนองความต้องการของมนุษย์ โดยเฉพาะนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ซึ่งเป็นวัยที่ค้นหาความรู้ใหม่ ๆ เพื่อให้ตัวเองได้มีความรู้มากขึ้น เพราะฉะนั้น ความต้องการข่าวสารก็พาดังกล่าวจึงมีความจำเป็นสำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตนครหลวงเวียงจันทน์ ยิ่งรับรู้ข่าวสารได้มากเท่าไรก็ยิ่งได้เปรียบ ดังนั้น แนวคิดนี้จึงอธิบายได้ว่า การรับรู้ข่าวสารด้านกีฬาของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตนครหลวงเวียงจันทน์มีจุดมุ่งหมาย และการเลือกรับรู้ข่าวสารกีฬาที่มีความแตกต่างกันไปตามความต้องการของแต่ละบุคคล

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. งานวิจัยเกี่ยวกับการรับรู้ข่าวสาร

วาสนา สารกรณ์ (2556) ศึกษาเรื่อง การเปรียบเทียบการรับรู้ของครูต่อพฤติกรรมภาวะผู้นำทางวิชาการของผู้บริหารสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา เขต 24 ผลการศึกษาพบว่า 1) การรับรู้ของครูต่อพฤติกรรมภาวะผู้นำทางวิชาการของผู้บริหารสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 24 โดยรวมและรายด้าน พบว่า ครูมีระดับการรับรู้ต่อพฤติกรรมภาวะผู้นำทางวิชาการของผู้บริหารสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 24 โดยรวมและรายด้านอยู่ในระดับมาก 2) เมื่อวิเคราะห์การเปรียบเทียบระดับการรับรู้ของครูต่อพฤติกรรมภาวะผู้นำทางวิชาการของผู้บริหารสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 24 ตามการรับรู้ของครูที่จำแนกตามเพศ ระดับการศึกษา และขนาดของสถานศึกษา โดยรวม พบว่า ครูมีการรับรู้ต่อพฤติกรรมภาวะผู้นำทางวิชาการของผู้บริหารสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 24 ไม่แตกต่างกัน

กชพร ดันทะสุวรรณ (2555) ศึกษาเรื่อง การเปิดรับสื่อและการรับรู้การประชาสัมพันธ์ห้องสมุดของนักศึกษาระดับปริญญาตรีสถาบันอุดมศึกษาของรัฐในเขตกรุงเทพมหานคร การวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบการเปิดรับสื่อการประชาสัมพันธ์และการรับรู้การประชาสัมพันธ์ห้องสมุดของนักศึกษาระดับปริญญาตรีของสถาบันอุดมศึกษาของรัฐในเขตกรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักศึกษาสถาบันอุดมศึกษาของรัฐในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 540 คน ผลการวิจัยพบว่า 1) นักศึกษาระดับปริญญาตรีของสถาบันอุดมศึกษาของรัฐในเขตกรุงเทพมหานครที่เป็นกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง กำลังศึกษาในระดับชั้นปีที่ 2 ในกลุ่มสาขาวิชาสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ และเข้าใช้บริการห้องสมุดสัปดาห์ละ 3-4 ครั้ง 2) นักศึกษาเปิดรับสื่อการประชาสัมพันธ์ห้องสมุด โดยรวมและทุกประเภทสื่อในระดับปานกลาง โดยเปิดรับด้านสื่อมวลชนและด้านสื่ออินเทอร์เน็ตมากที่สุด ยกเว้นสื่อเฉพาะกิจที่เปิดรับในระดับน้อย 3) นักศึกษารับรู้การประชาสัมพันธ์ห้องสมุด โดยรวมและรายด้านในระดับปานกลาง ซึ่งเรียงลำดับค่าเฉลี่ย ได้แก่ ด้านข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับห้องสมุด ด้านบริการสื่อโสตทัศน ด้านบริการยืม-คืน ด้านบริการการอ่าน ด้านบริการตอบคำถามและช่วยการค้นคว้า ด้านบริการอบรม/แนะนำการใช้สารสนเทศ และด้านบริการสารสนเทศดิจิทัล 4) การเปรียบเทียบการเปิดรับสื่อการประชาสัมพันธ์ห้องสมุดของนักศึกษาจำแนกตามเพศ ชั้นปี และสาขาวิชา พบว่า โดยรวมไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ 5) การเปรียบเทียบการรับรู้การประชาสัมพันธ์ห้องสมุดของนักศึกษา จำแนกตามเพศและชั้นปี พบว่า โดยรวมไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทาง

สถิติที่ระดับ .05 คือ นักศึกษาที่เรียนกลุ่มสาขาวิชาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มีการรับรู้ การประชาสัมพันธ์ห้องสมุดมากกว่านักศึกษาที่เรียนกลุ่มสาขาสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์

จันจิรา ปรีอำ (2555) ศึกษาเรื่อง การรับรู้ข่าวสารด้านการประชาสัมพันธ์ของประชาชน ในเขตเทศบาลนครนนทบุรี อำเภอเมือง จังหวัดนนทบุรี การวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษา ความรู้ความเข้าใจของประชาชนเกี่ยวกับข้อมูลข่าวสารของเทศบาลนครนนทบุรี อำเภอเมือง จังหวัดนนทบุรี 2) ศึกษาการรับรู้ข้อมูลข่าวสารด้านการประชาสัมพันธ์ของประชาชนในเขต เทศบาลนครนนทบุรี อำเภอเมือง จังหวัดนนทบุรี 3) ศึกษาความสัมพันธ์ของปัจจัยส่วนบุคคล และ ความรู้ในเขตเทศบาลนครนนทบุรี อำเภอเมือง จังหวัดนนทบุรี ประชากรที่ใช้ได้แก่ ประชาชนใน เขตเทศบาลนครนนทบุรี จำนวน 37, 147 คน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ ได้แก่ ประชาชน จำนวน 380 คน กำหนดกลุ่มตัวอย่างโดยใช้ตารางสุ่มของ Krejcie and Morgan (1970) เลือกกลุ่มตัวอย่างโดยวิธี การสุ่มแบบแบ่งชั้น เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ แบบสอบถาม และสถิติที่ใช้ใน การวิจัยคือ ความถี่ ร้อยละ และทดสอบสมมติฐาน โดยใช้สถิติไคส์แคร้ ผลการวิจัย พบว่า

1) ประชาชนมีความรู้ความเข้าใจข้อมูลข่าวสารของเทศบาลนครนนทบุรีอยู่ในระดับปานกลางโดย ประชาชนมีความรู้ความเข้าใจสูงสุดในเรื่อง โครงการส่งเสริมและอนุรักษ์ประเพณีไทย และ ประชาชนมีความเข้าใจต่ำสุดในเรื่อง กำหนดระยะเวลาในการยื่นแบบชำระภาษี 2) ประชาชนรับรู้ ข้อมูลข่าวสารของเทศบาลจากป้ายไฟวิ่งมากที่สุด โดยมีวารสารเป็นสื่อที่ทำให้ประชาชนมีความ เข้าใจข้อมูลข่าวสารของเทศบาลมากที่สุด โทรทัศน์เป็นสื่อที่มีการนำเสนอข้อมูลข่าวสารน่าสนใจ ที่สุด วิทยุเป็นสื่อที่มีการใช้ภาษายากที่สุด และประชาชนเห็นว่าวารสารเป็นสื่อที่มีปริมาณรายละเอียด และเป็นสื่อที่มีประโยชน์มากที่สุด 3) ประชาชนที่มีระดับการศึกษา อาชีพ รายได้ และความรู้ ต่างกัน มีความสัมพันธ์กับการรับรู้ข้อมูลข่าวสารจากเทศบาลนครนนทบุรี อย่างมีนัยสำคัญทาง สถิติที่ระดับ .05

พรชัย มาคคอรอด (2554) ศึกษาเรื่อง พฤติกรรมการรับรู้ข่าวสารทางการเมืองกับการมีส่วนร่วมทางการเมืองของนิสิตปริญญาตรีมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตกำแพงแสน การวิจัย ครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาพฤติกรรมการรับรู้ข่าวสารทางการเมืองกับการมีส่วนร่วมทางการเมือง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ คือ นิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตกำแพงแสน จำนวน 383 คน ผลการศึกษา พบว่า นิสิตปริญญาตรีมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขต กำแพงแสนมีพฤติกรรมการรับรู้ข่าวสารทางการเมืองโดยรวม อยู่ในระดับปานกลาง และ พฤติกรรมการมีส่วนร่วมทางการเมืองของนิสิตปริญญาตรี โดยรวมทุกด้าน อยู่ในระดับปานกลาง เมื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบระดับ พฤติกรรมการรับรู้ข่าวสารทางการเมือง พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีเพศ อายุ คณะศึกษา ชั้นปี ภูมิลำเนา รายได้ของครอบครัว ต่างกันมีพฤติกรรมการรับรู้ข่าวสารทาง

การเมือง ไม่แตกต่างกัน และพฤติกรรมกรรับรู้ข่าวสารทางการเมืองมีความสัมพันธ์ทางบวกกับ พฤติกรรมกรมีส่วนร่วมทางการเมือง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เกศสุดา วุฒิ (2552) ศึกษาเรื่อง การรับรู้ข่าวสารทางการเมืองของประชาชนในพื้นที่ เทศบาลนครเชียงราย การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบการรับรู้ข่าวสารทางการเมืองของประชาชนในพื้นที่เทศบาลนครเชียงราย กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ ประชาชนในพื้นที่เทศบาลนครเชียงราย จำนวน 400 คน ผลการศึกษาพบว่า 1) การรับรู้ข่าวสารทางการเมืองของประชาชนในพื้นที่เทศบาลนครเชียงราย โดยภาพรวมและรายด้านของช่องทางการรับรู้ข่าวสาร อยู่ในระดับปานกลาง ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ คนใกล้ชิด เพื่อนร่วมงานหรือหัวหน้างาน รองลงมา ได้แก่ นิตยสารเกี่ยวกับการเมืองสื่อโทรทัศน์ สื่อวิทยุ สื่อเฉพาะกิจ และหนังสือพิมพ์ ตามลำดับ 2) การวิเคราะห์เปรียบเทียบการรับรู้ข่าวสารทางการเมืองของประชาชนในพื้นที่เทศบาลนคร เชียงราย พบว่า ประชาชนที่มีเพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ และรายได้ต่อเดือนต่างกันมีการรับรู้ ข่าวสารทางการเมืองแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จตุมา พูลสวัสดิ์ และคณะ (2552) ศึกษาเรื่อง การรับรู้ข้อมูลข่าวสารด้านการประชาสัมพันธ์ ของนักศึกษาและบุคลากรของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ผลการวิจัยพบว่า 1) ลักษณะ ทางประชากรศาสตร์ ได้แก่ เพศ ต่างกันมีการรับรู้ข้อมูลข่าวสารด้านการประชาสัมพันธ์ของ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วน อายุและสถานภาพมีการรับรู้ข้อมูลข่าวสารด้านการประชาสัมพันธ์ของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยี ราชมงคลพระนครไม่แตกต่างกัน 2) นักศึกษาและบุคลากรของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล พระนครที่รับรู้ข้อมูลจากสื่อต่าง ๆ มีการรับรู้ข้อมูลข่าวสารด้านการประชาสัมพันธ์ของมหาวิทยาลัย เทคโนโลยีราชมงคลพระนครแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อพิจารณาเป็น รายคู่ พบว่า แตกต่างกัน 1 คู่ ได้แก่ สื่อแผ่นพับกับโปสเตอร์

วิภาพรรณ เอกทัต (2551) ศึกษาเรื่อง การรับและการใช้ประโยชน์จากสื่อ โทรทัศน์ของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนเลขอนุกูลวิทยา อำเภอเมือง จังหวัดเลย กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ กลุ่มผู้บริหาร จำนวน 3 คน กลุ่มอาจารย์ผู้ปฏิบัติการสอน จำนวน 10 คน กลุ่มนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาตอนปลาย จำนวน 30 คน และผู้ปกครองนักเรียน จำนวน 30 คน ผลการวิจัย พบว่า สภาพการรับสื่อโทรทัศน์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนเลขอนุกูลวิทยา อำเภอ เมือง จังหวัดเลย ภายในโรงเรียนจะดูโทรทัศน์ในคาบว่างช่วง โมงที่ไม่มีเรียน ตอนรับประทาน อาหารกลางวัน และหลังเลิกเรียน เมื่ออยู่ที่บ้านจะดูหลังเลิกเรียนตอนหัวค่ำ และวันเสาร์ อาทิตย์ ความพึงพอใจต่อสื่อโทรทัศน์และการใช้ประโยชน์จากสื่อโทรทัศน์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ตอนปลาย โรงเรียนเลขอนุกูลวิทยา อำเภอเมืองจังหวัดเลย มีความพึงพอใจต่อรายการโทรทัศน์มาก

โดยเฉพาะประเภทรายการบันเทิง รองมาเป็นประเภทข่าวสารบ้านเมือง และไม่ชอบเกมโชว์ด้วย เหตุผลว่ามีสาระน้อย นักเรียนสามารถนำความรู้ที่ได้จากการดูโทรทัศน์มาใช้ในชีวิตประจำวัน ในด้านสังคมสามารถนำความรู้ที่ได้จากการดูโทรทัศน์มาเป็นแนวทางในการเลือกคบเพื่อน การอยู่ร่วมกับสังคม ด้านวัฒนธรรมสื่อโทรทัศน์จะมีผลต่อวัฒนธรรมการแต่งกาย การกิน และการพูด ด้านการพัฒนาความรู้ความสามารถนำความรู้มาประยุกต์ใช้ในการเรียน ในรายวิชาสังคม และภาษาไทย ส่งผลให้พัฒนาการทางการเรียนดีขึ้น

มยุรี แสงจันทร์ (2251) ศึกษาเรื่อง การสื่อสารการตลาดและการรับรู้ข่าวสารของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายเกี่ยวกับวิทยาลัยราชพฤกษ์ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายส่วนใหญ่รู้จักวิทยาลัยราชพฤกษ์ ซึ่งมีระดับการรับรู้ข้อมูลข่าวสารจากช่องทางการสื่อสารการตลาดของวิทยาลัยราชพฤกษ์มากที่สุดจากสถานศึกษาของตนเอง โดยนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายเห็นข้อมูลข่าวสารของวิทยาลัย 1-3 ครั้งต่อเดือน และนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายต้องการทราบข้อมูลข่าวสารของวิทยาลัยจากช่องทางสื่อโทรทัศน์ มากที่สุด

สุวัฒน์ บุญชาญ (2549) ศึกษาเรื่อง การรับรู้ ความเข้าใจ และความคิดเห็นของผู้อ่านต่อการนำเสนอข่าวสาร โดยการใช้อักษรย่อของหนังสือพิมพ์รายวัน ผลการวิจัยพบว่า การรับรู้ต่อการใช้อักษรย่อของหนังสือพิมพ์รายวันในภาพรวม พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีการรับรู้ระดับปานกลาง และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ข่าวสารหน้ากีฬาของกลุ่มตัวอย่างมีการรับรู้เป็นอันดับ 1 และด้านข่าวสารด้านการเมือง เศรษฐกิจกลุ่มตัวอย่างมีการรับรู้เป็นอันดับ 2 ส่วนด้านข่าวสารด้านสังคม กลุ่มตัวอย่างมีการรับรู้เป็นอันดับสุดท้าย

จากงานวิจัยที่ศึกษาสามารถสรุปได้ว่า ทางด้านประชากรศาสตร์มีการรับรู้ข้อมูลข่าวสารอยู่ในระดับมาก ทำให้เกิดผลกระทบต่อตนเองและสังคมในด้านความคิดและความรู้ สามารถนำไปใช้ประโยชน์ในด้านการเพิ่มพูนความรู้ และนำข้อมูลข่าวสารไปใช้ประโยชน์ให้ได้รับความพึงพอใจจากข้อมูลข่าวสารนั่นเอง ผู้วิจัยได้แนวคิดและงานวิจัยต่าง ๆ นี้มาคิดเป็นแนวทางในการศึกษาต่อไป

2. งานวิจัยที่เกี่ยวกับการใช้ประโยชน์จากข่าวสาร

ชูชัย วงศ์พุด (2555) ศึกษาเรื่อง การเปิดรับ การรับรู้และการใช้ประโยชน์จากสื่อประชาสัมพันธ์โครงการเศรษฐกิจพอเพียงเพื่อยกระดับชุมชนของกลุ่มชุมชนที่เข้าร่วมโครงการเศรษฐกิจพอเพียงเพื่อยกระดับชุมชน ในพื้นที่อำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น ผลการวิจัยพบว่า

- 1) การเปิดรับสื่อประชาสัมพันธ์ของกลุ่มตัวอย่างอยู่ในระดับมาก
- 2) การรับรู้สื่อและประชาสัมพันธ์ของกลุ่มตัวอย่างอยู่ในระดับมาก
- 3) การใช้ประโยชน์จากสื่อและประชาสัมพันธ์ของกลุ่มตัวอย่างอยู่ในระดับมาก
- 4) การเปิดรับสื่อและสารประชาสัมพันธ์โครงการฯของประชาชนที่เข้าร่วม

โครงการฯมีความสัมพันธ์กับการใช้ประโยชน์จากสื่อประชาสัมพันธ์ในด้านสื่อในการรับข้อมูลข่าวสารในระดับค่อนข้างสูงและ 5) ประชาชนที่เข้าร่วมโครงการฯที่มีเพศ อายุ การศึกษาและอาชีพต่างกันมีการเปิดรับสื่อและสารประชาสัมพันธ์โครงการฯต่างกัน

เนตรชนก ไชยคำ (2553) ศึกษาเรื่อง การเปิดรับการใช้ประโยชน์และความต้องการจากรายการข่าวท้องถิ่นทางสถานีวิทยุโทรทัศน์แห่งประเทศไทยจังหวัดขอนแก่นของประชาชนในเขตอำเภอเมืองจังหวัดขอนแก่น ผลการวิจัยพบว่า เพศ อายุ รายได้ การศึกษา อาชีพและสถานภาพที่แตกต่างกันของกลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นต่อรายการข่าวท้องถิ่นแตกต่างกัน แต่เพศต่างกันมีการใช้ประโยชน์จากข่าวท้องถิ่นไม่แตกต่างกัน

รพีพรรณ ขวดยุทธา (2553) ศึกษาเรื่อง การศึกษาการเปิดรับและการใช้ประโยชน์จากสื่อวิทยุกระจายเสียงของนักเรียนในสถานศึกษาขั้นพื้นฐานสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา นครราชสีมา ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มี เพศ อายุ ระดับการศึกษา ที่แตกต่างกันมีการใช้ประโยชน์จากการชมรายการ Newslime แตกต่างกัน

กรรณิการ์ บุญยัง (2551) ศึกษาเรื่อง ความต้องการและการใช้ประโยชน์จากข้อมูลข่าวสารยุทธศาสตร์การพัฒนาท้องถิ่นของบุคลากรองค์การบริหารส่วนตำบล จังหวัดตาก ผลการวิจัยพบว่า เพศและอายุของข้าราชการการเมืองมีความสัมพันธ์กับการนำข้อมูลข่าวสารไปใช้ประโยชน์ เพศของข้าราชการประจำมีความสัมพันธ์กับการนำข้อมูลข่าวสารไปใช้ประโยชน์ความรู้ตามอำนาจหน้าที่ที่มีความสัมพันธ์กับการใช้ประโยชน์ของข้าราชการการเมือง และความรู้ตามอำนาจหน้าที่ไม่มีความสัมพันธ์กับการใช้ประโยชน์ของข้าราชการประจำ

โกวิท ฑะลิ (2551) ศึกษาเรื่อง การใช้ประโยชน์จากสารสนเทศบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง ผลการวิจัยพบว่า ลักษณะประชากรของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหงที่มีเพศ ชั้นปีการศึกษา คณะ การประกอบอาชีพและการมีคอมพิวเตอร์ส่วนบุคคลที่สามารถเชื่อมต่ออินเทอร์เน็ตได้ของนักศึกษา ไม่มีผลต่อการใช้ประโยชน์จากสารสนเทศบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง

กมลมาลย์ พลโยธา (2549) ศึกษาเรื่อง ผลของการชมรายการกีฬาทางโทรทัศน์ที่มีต่อการรับรู้ประโยชน์และการนำไปใช้ของเยาวชน พบว่า เยาวชนเพศชายและเพศหญิงมีความแตกต่างกันในผลการรับรู้ประโยชน์และการนำไปใช้ในบางรายชื่อ ส่วนในประเภทของโรงเรียน พบว่า มีความแตกต่างกันในผลการรับรู้ประโยชน์และการนำไปใช้ในเกือบทุกรายชื่อ ขณะที่ผลการวิเคราะห์ปฏิสัมพันธ์พบว่า ในประเภทของโรงเรียนมีความแตกต่างกันด้านผลการรับรู้ประโยชน์และการนำไปใช้ในบางรายชื่อ และเมื่อทำการทดสอบผลย่อย (Simple effect) พบว่า ส่วนใหญ่กลุ่มเยาวชนเพศหญิงของทั้งสองโรงเรียน มีความแตกต่างกันทุกรายชื่อ

จากงานวิจัยที่ศึกษาสามารถสรุปได้ว่า ทางด้านประชากรศาสตร์มีการนำสื่อมวลชนไปใช้ประโยชน์ในด้านต่าง ๆ ตามลักษณะทางด้านประชากรศาสตร์ ไม่ว่าจะเป็นในเรื่องของการนำความรู้จากสื่อไปใช้ประโยชน์ในการเรียนการศึกษา ใช้ประโยชน์ในการหาแนวทางพัฒนาด้านสื่อ ใช้ประโยชน์เพื่อเป็นข้อมูลในการสนทนา รวมไปถึงนำไปใช้ประโยชน์ในด้านของความบันเทิงและความผ่อนคลาย ผู้วิจัยได้แนวคิดและงานวิจัยต่าง ๆ นี้มายึดเป็นแนวทางในการศึกษาต่อไป

การสื่อสารในประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

ประชาชนทั่วไปในประเทศลาวให้ความสนใจในการติดตามข่าวสารเป็นจำนวนมาก จะเห็นได้จากในปัจจุบัน คนรุ่นใหม่ส่วนใหญ่มีพฤติกรรมเสพข่าวผ่านระบบออนไลน์ มากยิ่งขึ้น นอกจากนี้ ยังมีการส่งข่าวผ่านระบบ SMS ซึ่งเป็นที่นิยมในลาวเช่นกันพบว่า ในนครหลวงเวียงจันทน์มีประชาชนประมาณ 40,000-50,000 คนที่เป็นสมาชิก โดยมีค่าใช้จ่ายวันละ 500 กีบ (2 บาท) ต่อวัน โดยมีปริมาณการส่งข่าววันละ 5-6 ข่าว ขณะที่สื่อหนังสือพิมพ์ พบว่า ในประเทศลาวมีสื่อหนังสือพิมพ์ทั้งภาษาลาว และภาษาอังกฤษ ปัจจุบันมี หนังสือพิมพ์และนิตยสารในประเทศลาวรวม 110 ฉบับ เป็นหนังสือพิมพ์รายวัน 9 ฉบับ อาทิ ที่ได้รับความนิยม Vientiane time ที่ในกองบรรณาธิการจะมีชาวต่างชาติเข้าร่วมงานด้วย นอกจากนี้ ยังมีสถานีวิทยุ 43 แห่ง และสถานีโทรทัศน์ถึง 34 ในประเทศลาว รวมสถานีเคเบิลท้องถิ่นด้วย (ปกรณ์ รัตนทรัพย์ศิริ, 2555)

1. โทรทัศน์

สถานีโทรภาพแห่งชาติลาว หรือ ทชล. ถือเป็นสถานีโทรทัศน์ประจำชาติ ที่ทำหน้าที่ในการเผยแพร่ข่าวสาร ขึ้นตรงกับกระทรวงแถลงข่าวและวัฒนธรรมแห่งสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว (สปป.ลาว) มีบทบาทเป็นกระบอกเสียงของรัฐบาล ที่เน้นการนำเสนอเพื่อสร้างสรรค์พัฒนาประเทศ โดยเริ่มแพร่ภาพเป็นครั้งแรก เมื่อปี พ.ศ. 2526 ด้วยระบบวีเอชเอฟ และต่อมา ในปี พ.ศ. 2536 ได้ขอความร่วมมือกับรัฐบาลไทย เพื่อนำคลื่นความถี่ของสถานีโทรทัศน์ในประเทศไทย มาออกอากาศ จากนั้นต่อมามีทั้งญี่ปุ่น เวียดนาม และจีนเข้ามาให้เงินทุนสนับสนุนเพิ่มเติมตามลำดับ นอกจากนี้ ยังมีรายการเผยแพร่ในภาษาชนเผ่า ประกอบด้วย ลาวลุ่ม ลาวเทิง และลาวสูง เพื่อเชื่อมคนทั้งชาติเข้าด้วยกัน นอกจากนี้ ยังมีสถานีโทรทัศน์ดาวสตาร์เซอร์แนว สถานีโทรทัศน์ทีวีลาว สถานีโทรทัศน์เอมวีลาว สถานีโทรทัศน์ป้องกันความสงบ

1.1 การออกอากาศ

ทชล.ออกอากาศจากสถานีแม่ข่าย นครหลวงเวียงจันทน์ ปัจจุบันมีการแพร่ภาพออกอากาศจำนวน 2 ช่องรายการ ดังต่อไปนี้

ช่อง ทชล.1 ออกอากาศด้วยระบบวีเอชเอฟ ทางช่อง 9 ด้วยกำลังส่งภาพ 10 กิโลวัตต์ และกำลังส่งเสียง 2 กิโลวัตต์ และทางดาวเทียม Telstar 18 ความถี่ 3704/3034/V ตลอด 24 ชั่วโมง นำเสนอรายการข่าว สารความรู้ การโฆษณาประชาสัมพันธ์ รายการโทรทัศน์ หลายประเภท และการถ่ายทอดสดต่าง ๆ เป็นต้น เริ่มออกอากาศเมื่อวันที่ 2 ธันวาคม พ.ศ. 2526

ช่อง ทชล.3 ออกอากาศในประเทศลาวด้วยระบบวีเอชเอฟ ทางช่อง 3 ด้วยกำลังส่งภาพ 10 กิโลวัตต์ และกำลังส่งเสียง 5 กิโลวัตต์ และทางดาวเทียม ไทยคม -5 ความถี่ 3448/2917/V ตลอด 24 ชั่วโมง นำเสนอรายการประเภทบันเทิง วาไรตี้ เกมโชว์ คณิตรี ละครโทรทัศน์ของประเทศไทย ภาพยนตร์ลาว ไทย และต่างประเทศ เช่น รายการ เข้าวันเส้า และรายการออกอากาศซ้ำจาก ทชล.1 เป็นต้น เริ่มออกอากาศเมื่อ 1 ตุลาคม พ.ศ. 2537 ช่อง ทชล.3 มีสถานีถ่ายทอดระยะสั้นในชุมชนคนลาวในประเทศไทย ด้วยระบบยูเอชเอฟ ช่อง ทชล.3 เป็นสถานีโทรทัศน์แห่งที่สองของประเทศลาว และเป็นสถานีโทรทัศน์แห่งแรกของลาวที่ออกอากาศภาคพื้นดินในต่างประเทศเครือข่ายในส่วนภูมิภาค

1.2 วันเวลาออกอากาศของรายการวงจรกิจฬา

รายการวงจรกิจฬาออกอากาศทางโทรภาพแห่งชาติลาวช่อง 1 และถ่ายทอดให้ช่อง 3 และโทรภาพลาวสตาร์เซอร์แนวออกอากาศในเวลาเดียวกัน อาทิตย์หนึ่ง 6 วัน ตั้งแต่วันจันทร์ถึงวันเสาร์ (วันจันทร์ วันพุธ และวันศุกร์) จะเน้นกีฬาภายในประเทศเป็นต้น ออกอากาศในรายการข่าวเช้าอรุณวันใหม่เวลา 7:25 นาฬิกา ข่าวภาคเที่ยงเวลา 12:25 นาฬิกา และข่าวภาคค่ำเวลา 19:25 นาฬิกา ส่วนวันอังคาร วันพฤหัสบดี และวันเสาร์ จะเน้นกีฬาต่างประเทศเป็นต้น ออกอากาศในข่าวภาคเที่ยงเวลา 12:25 นาฬิกา และข่าวภาคค่ำในเวลา 19:25 นาฬิกา

ในการจัดการเวลาออกอากาศของรายการในช่วงเวลาที่กล่าวมาข้างต้นก็ดูจากการรับชมของผู้รับชมรายการเป็นหลัก เนื่องจากผู้ชมส่วนมากจะเป็นคนทำงานกับรัฐบาล เอกชน และคนทำงานทั่ว ๆ ไป เป็นช่วงระยะเวลาที่กำลังจะออกไปทำงาน ตอนเที่ยงและตอนค่ำ คือ เวลาพักผ่อนหย่อนใจ หรือเวลาที่เลิกจากงานแล้วกลับมาบ้าน หรือนั่งดูโทรทัศน์ในที่ทำงาน ดังนั้นการจัดการเวลาออกอากาศในเวลาทีกล่าวมานี้ มันมีความเหมาะสมมาก เพราะจำทำให้ผู้รับชมสามารถเลือกติดตามชมรายการได้ตามความสะดวกของตัวเอง

2. วิทยูกระจายเสียง

วิทยูกระจายเสียงแห่งชาติลาว (วสส) ในปัจจุบัน ได้สืบเนื่องมาจากวิทยูกระจายเสียงของฝ่ายประเทศลาว เสียงของศูนย์กลางแนวลาวยุคชาติที่เขตปลดปล่อยในสมัยก่อน ที่ทำหน้าที่โฆษณาปลุกกระดมประชาชนลาวทำการประตีวิตต่อต้านกับพวกจักรพรรดิที่เข้ามารุกรานอย่างกล้าหาญ

เป็นกระบอกเสียงโฆษณาเผยแพร่แนวทางการเมืองของพรรค เป็นองค์การที่สำคัญของพรรคของการปฏิบัติในกระบวนการต่อสู้ชาติทั่วประเทศ

วิทยุกระจายเสียงแห่งชาติลาว ได้ก่อตั้งขึ้นในวันที่ 13 สิงหาคม ค.ศ. 1960 และ มาถึงวันที่ 13 สิงหาคม ค.ศ. 2010 ก็ครบรอบ 50 ปี ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมาวิทยุกระจายเสียงแห่งชาติลาวได้เสริมขยายภารกิจปกป้องรักษาและพัฒนาประเทศตามแนวทางของพรรค เป็นพาหนะสื่อมวลชนที่มีความว่องไว ทันสมัย สามารถกระจายเสียงไปได้ไกล ถึงประชาชนที่อยู่เขตนอก ทั้งเป็นเครื่องมือแสดงความคิดเห็นของประชาชน และเป็นสายใยผูกพันระหว่าง พรรค-รัฐ กับประชาชน ได้เป็นอย่างดี (หนูแก้ว อละบูน, 2010) ในปัจจุบัน (วสล) ได้เป็นเพื่อนที่ดี ให้การศึกษา ให้ความรู้ และให้ความบันเทิงตั้งแต่เช้าจนถึงเที่ยงคืน นอกจากนั้น ยังมีวิทยุที่อยู่กับรถ มีอยู่บนมือถือเกือบทุกรุ่น เพื่อที่จะสามารถฟังได้ทุกเมื่อ ในอนาคต (วสล) จะพัฒนาจากระบบอะนาล็อกไปสู่ระบบดิจิทัล ทีละก้าว และพัฒนาเนื้อหารายการให้มีลักษณะของพรรค มีความว่องไวทันการต่อการสนองข้อมูลข่าวสาร เนื้อหาสาระที่เป็นประโยชน์ และความบันเทิงแก่มวลชนอย่างแท้จริง (สีพา นงลาด, 2010)

3. หนังสือพิมพ์

ตลอดระยะเวลาของกระบวนการต่อสู้เพื่อความเป็นเอกราชของชาติ และอิสรภาพของประชาชน ก็คือ ระยะ 30 กว่าปีแห่งการปกป้องรักษาและพัฒนาระบอบประชาธิปไตยประชาชนพรรคประชาชนปฏิวัติลาวเวลาใดก็เห็นความสำคัญต่องานโฆษณา ศึกษาอบรม ในนั้นมีสื่อมวลชน โดยเฉพาะสื่อหนังสือพิมพ์ของพรรคได้กลายเป็นอาวุธอันแหลมคมที่ได้มีส่วนร่วมเข้าในชัยชนะของการปฏิวัติในแต่ละระยะ เริ่มตั้งแต่ปี ค.ศ. 1940 ได้เกิดมีใบปลิวด้านการรุกรานของพวกอาณาจักรฝรั่งเศสและฟาสซิสต์ญี่ปุ่น ถึงแม้ว่าในระยะนั้นยังเป็นลักษณะใบปลิว แต่ก็ถือได้ว่านั่นคือ ใบข่าวหรือหนังสือพิมพ์ปฏิวัติ ฉบับแรกที่เกิดขึ้นในดินแดนของประเทศลาวเพื่อเป็นเครื่องมือต่อสู้กับพวกอาณาจักรที่มารุกรานและปกครองลาวในระยะนั้น มาถึงเดือน สิงหาคม ค.ศ. 1945 ในเวลาที่ประชาชนลาวได้ทำการลุกขึ้นยึดอำนาจจากอาณาจักรฝรั่งเศสและฟาสซิสต์ญี่ปุ่น ใบปลิวธงชาติปฏิวัติ 3 สี มีวงเดือนก็ได้ถูกแจกไปทั่วตามตัวเมืองเวียงจันทน์ สะหวันนะเขต และตัวเมืองอื่น ๆ ใบปลิวดังกล่าวมีทั้งภาษาลาวและภาษาฝรั่งเศส ปี ค.ศ. 1946 ได้ปรากฏมีใบปลิวข่าวของแต่ละท้องถิ่นเกิดขึ้น ในวันเดียวกันการประชุมได้ตกลงก่อตั้งหนังสือพิมพ์ปฏิวัติอันหนึ่งอันเดียวของตนขึ้น โดยมีชื่อว่า หนังสือพิมพ์ “ลาวอิสระ” อย่างเป็นทางการ หนังสือพิมพ์ฉบับนี้ภาพนอกเป็นเสียงของแนวลาออิสระและรัฐบาลลาวต่อต้านในเวลานั้น แต่ในเนื้อแท้มันเป็นหนังสือพิมพ์ของพรรคและเป็นหนังสือพิมพ์ปฏิวัติของลาว ฉบับแรกที่เกิดขึ้นในเดือน ไซที่พบกับความลำบาก

มากที่สุด หนังสือพิมพ์ลาวอิสระในเวลานั้น ได้กลายเป็นอาวุธอันแหลมคมทางการเมือง แนวคิดของแนวลาอิสระและรัฐบาลลาว

วันที่ 6 มกราคม ค.ศ. 1956 ได้มีการประชุมผู้แทนทั่วประเทศของ “แนวลาอิสระ” ที่ได้เปิดขึ้นอยู่ที่จังหวัดหัวพัน ได้ตกลงเปลี่ยนชื่อ หนังสือพิมพ์ “แนวลาอิสระ” มาเป็น “แนวลาฮักชาติ” เนื้อหาโฆษณาในระยะนั้นคือการเผยแพร่กลอุบายสันติภาพ เป็นกลาง ต่อสู้ให้ฝ่ายเวียงจันทน์ ปฏิบัติสัญญา ความปองคองชาติ ในปี ค.ศ. 1959 ผู้อำนวยการและหัวหน้าบรรณาธิการหนังสือพิมพ์ “ลาวฮักชาติ” โคนจับขังคุก จึงทำให้สำนักงานหนังสือพิมพ์ลาวฮักชาติโดนปิดและยุติการจำหน่ายชั่วคราว มาถึง วันที่ 11 สิงหาคม ค.ศ. 1975 หนังสือพิมพ์ลาวฮักชาติ ได้กลับมามาตั้งสำนักงานที่ นครหลวงเวียงจันทน์โดยเปลี่ยนชื่อเป็นหนังสือพิมพ์ “เสียงประชาชน” และขึ้นกับสำนักงานผู้ต่าหน้าแนวลารักชาติ ประจำอยู่นครหลวงเวียงจันทน์ มาถึงวันที่ 22 มีนาคม ค.ศ. 1983 ศูนย์กลางพรรคประชาชน ปฏิวัติลาว ได้ตกลงเปลี่ยนชื่อหนังสือพิมพ์ “เสียงประชาชน” มาเป็นหนังสือพิมพ์ “ประชาชน” และรับหน้าที่เป็นเสียงของศูนย์กลาง พรรคประชาชน ปฏิวัติลาวอย่างเป็นทางการ

หนังสือพิมพ์ “ประชาชน” คือสื่อสิ่งพิมพ์ชนิดหนึ่งที่มีส่วนในงานสื่อมวลชน ที่ทำหน้าที่สนองข้อมูลข่าวสาร สารระนำรู้ สารระบันเทิง เป็นเวทีแสดงความคิดเห็นของสังคม เป็นสายใยผูกพันระหว่างพรรค-รัฐกับประชาชน และเป็นเครื่องมือในการโฆษณาเผยแพร่แนวทางนโยบายของพรรค นโยบายและระเบียบกฎหมายของรัฐ ปัจจุบัน คือ ยุคโลกาภิวัตน์ คือยุคแห่งข้อมูล-ข่าวสาร คือยุคที่วิทยาศาสตร์-เทคโนโลยี มีการพัฒนาอย่างรวดเร็ว ดังนั้น มันจึงเปิดโอกาสให้หนังสือพิมพ์ “ประชาชน” ได้นำผลสำเร็จทางด้านวิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี เข้าในการพัฒนาและยกระดับความรู้ความสามารถของนักข่าว นักหนังสือพิมพ์เพื่อตอบสนองข้อมูลข่าวสารให้รวดเร็ว ทันต่อเหตุการณ์ และในปี ค.ศ. 2003 หนังสือพิมพ์ประชาชนก็ได้มีหนังสือพิมพ์ “ประชาชน อิเล็กทรอนิกส์” ซึ่งได้เริ่มการลงข่าว ทางเว็บไซต์อย่างเป็นประจำ เพื่อที่จะเป็นอีกทางเลือกหนึ่ง สำหรับผู้อ่านหนังสือพิมพ์ “ประชาชน” ที่อยู่ภายในและต่างประเทศ (กระทรวงแถลงข่าวและวัฒนธรรม, 2010)

นอกจากหนังสือพิมพ์ ประชาชนแล้วยังมีหนังสือพิมพ์ เวียงจันทน์ใหม่ หนังสือพิมพ์ พัฒนาลาว หนังสือพิมพ์ศึกษา-กีฬา หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ไทมส์ (เป็นหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษ) หนังสือพิมพ์เศรษฐกิจ-การค้า หนังสือพิมพ์เลอเวโนวาเตอร์ (เป็นหนังสือพิมพ์ภาษาฝรั่งเศส) หนังสือพิมพ์นักรบเก่า หนังสือพิมพ์กองทัพ หนังสือพิมพ์ ป.ก.ส หนังสือพิมพ์ชาวหนุ่ม และหนังสือพิมพ์แม่หญิง ที่รายงานข่าวเกี่ยวกับการเมือง ข่าวทั่วไป ข่าวเศรษฐกิจ และข่าวกีฬา

แนวคิดเกี่ยวกับรายการกีฬา

จากการที่ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาศาสตร์ทางด้านรายการกีฬาของสมสุข หินวิมาน (2554) ก็พบว่า รายการกีฬามีการพัฒนาข้อมูลข่าวสารด้านกีฬาอย่างต่อเนื่องตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน ให้ความสำคัญ และเป็นที่สนใจต่อผู้รับสารมากขึ้น โดยมีเนื้อหาของการแข่งขันในทางกีฬาเป็นสำคัญ เช่น รายการถ่ายทอดฟุตบอลโลก 2010 รายการ Monday night football บาสเกตบอล NBA หรือ Super bowl โดยทั่วไปแล้ว รายการกีฬาอาจมีการผสมของลักษณะการผลิตหลายรูปแบบ ทั้งการถ่ายทอดสด (Live) การรายงานข่าว (Report/ news updated) กล่าวได้ดังนี้

1. พัฒนาการของรายการกีฬา

รายการกีฬา เป็นรายการที่ทำให้ผู้ฟังทั้งประเทศสหรัฐอเมริกาสนใจสื่อวิทยุเกิดขึ้นในยุคแรกในกลุ่มผู้ฟังเพศชาย ในทศวรรษ 1920 (Smith, 2001) และในประเทศตะวันตกถือเป็นรูปแบบรายการที่ยังคงได้รับความนิยมอย่างสูงในสื่อวิทยุ ไม่ได้หายไปเช่น ละคร หรือ รายการประเภทอื่น ๆ รายการถ่ายทอดชกมวยชิงแชมป์โลกกรุ่นเฮฟวีเวต ระหว่าง Jack Dempsey และ Georges Carpentier ในปี ค.ศ. 1921 ประเทศสหรัฐอเมริกา เป็นจุดเริ่มของรูปแบบรายการกีฬาเชิงพาณิชย์ทางวิทยุ

หลังจากนั้น รายการถ่ายทอดกีฬาสำคัญ ๆ เช่น เบสบอล ชกมวย บาสเกตบอล ฟุตบอล ระดับโลกได้รับการถ่ายทอดทางสื่อวิทยุและมีผู้ฟังจำนวนมากกีฬาที่สังคมนับว่าแทบจะแยกจากกันไม่ออก บุคคลสำคัญของสหรัฐอเมริกาหลายต่อหลายคนเริ่มจากแวดวงสื่อด้านกีฬามักจะมีเส้นทางที่สดใสในสายงานอาชีพของตน เช่น อดีตประธานาธิบดีโรนัลด์ เรแกน และนักจัดรายการทอล์กโชว์หลายคน ต่างเคยเป็นอดีตผู้ประกาศกีฬาที่โด่งดังมาก่อน

ในสื่อโทรทัศน์ มีรายการกีฬาที่ออกอากาศทางโทรทัศน์ยุคแรกในสมัยสงครามโลกครั้งที่สอง ได้แก่ รายการถ่ายทอดเทนนิสวิมเบิลดัน ประเทศอังกฤษในปี ค.ศ. 1937 และรายการเบสบอลระดับมหาวิทยาลัยของสหรัฐอเมริกา (College baseball) ระหว่างมหาวิทยาลัยโคลัมเบียและพรินซ์ตัน ในปี ค.ศ. 1939 (Creeber, 2001)

ในทศวรรษที่ ค.ศ. 1940 และ 50 เป็นต้นมา อุตสาหกรรมสื่อด้านกีฬาเริ่มมีการแข่งขันระหว่างสถานียักษ์ใหญ่ เช่น สถานีโทรทัศน์ของสหรัฐอเมริกา เช่น NBC, CBN, ABC ต่างแข่งขันกันได้ลิขสิทธิ์ถ่ายทอดรายการกีฬาครั้งสำคัญทั้งในประเทศและระดับโลก เพื่อแข่งขันสปอนเซอร์เข้ามาเป็นของตน

ต่อมาในทศวรรษที่ 1970 เมื่อกิจการเคเบิลทีวีพัฒนาขึ้น ช่องรายการของสถานีเคเบิล เช่น HBO ได้ลิขสิทธิ์การแข่งขันกีฬาสำคัญ ๆ จากทั่วโลก เช่น การถ่ายทอดฟุตบอลจากประเทศที่เมื่อก่อนไม่ได้รับความสนใจหรือไม่ใช่กีฬาจากฝั่งยุโรปหรือสหรัฐอเมริกาแต่เพียงอย่างเดียว เช่น

ฟุตบอลจากภูมิภาคอื่นอย่าง ออสเตรเลีย เป็นต้น ทำให้การแข่งขันด้านรายการกีฬาได้กระจุกอยู่เพียงสถานีโทรทัศน์หลัก ๆ เท่านั้น แต่ได้ขยายวงสู่รายการกีฬาทางเคเบิลทีวี และสัญญาณดาวเทียมด้วย มีช่องรายการจากสถานีเคเบิลที่นำเสนอรายการกีฬาแต่เพียงอย่างเดียวจากทุกมุมโลก ได้แก่ ช่อง ESPN (Entertainment and Sport Program Network) และรายการกีฬาระดับโลกต่างเป็นที่หมายตาของสปอนเซอร์ เช่น การแข่งขันซูเปอร์โบวล์ (Super bowl) ถือเป็นช่วงเวลาที่มีราคาโฆษณาแพงที่สุดในโลก

ในทศวรรษที่ 1980 เป็นต้นมาเทคโนโลยีการถ่ายทำ แพร่ภาพเป็นไปอย่างรวดเร็ว และพัฒนามากขึ้น เป็นยุคที่รายการกีฬาอาชีพได้รับความนิยมอย่างสูง สีสันในรายการกีฬามีใช้เพียงการถ่ายทอดสดเฉพาะแต่ในสนาม แต่มีรายการกีฬาแตกแขนงออกไป เช่น รายการวิเคราะห์เจาะลึกในประเด็นต่าง ๆ เกี่ยวกับเกมการแข่งขัน หรือชีวิตของนักกีฬา มีการทำการตลาด เกี่ยวกับรายการกีฬา เช่นการสร้างความเป็นดารานักกีฬา (Sport celebrity) เกิดกลุ่มแฟนคลับ ทั้งในระดับโลก เช่น โอลิมปิก ฟุตบอลโลก ระดับภูมิภาค ได้แก่ เอเชียเกมส์ หรือระดับประเทศ เช่น บาสเกตบอล NBA, Super bowl ฟุตบอลสโมสรจากอังกฤษ หรือ ประเทศต่าง ๆ ในยุโรป เป็นต้น

2. ประเภทรายการกีฬา

รายการกีฬาส่วนใหญ่แล้วมีการผสมของรูปแบบรายการได้หลากหลาย แต่โดยหลัก ๆ แล้วสามารถจัดเป็นประเภทย่อยได้ดังนี้ (Creeber, 2001)

2.1 รายการถ่ายทอดการแข่งขัน (Sport television as media event) หมายถึง รายการที่มีการถ่ายทอดเนื้อหาเกี่ยวกับการแข่งขันในทุกรูปแบบ ทั้งถ่ายทอดสดหรือบันทึกเทป เช่น การถ่ายทอดสดฟุตบอลพรีเมียร์ลีก การถ่ายทอดสดฟุตบอลบุนเดสลีกาเยอรมัน การถ่ายทอดสดฟุตบอลลา ลีกา สเปน

2.2 รายการที่รายงานเกี่ยวกับการแข่งขัน (Sport television as journalism) หมายถึง รายการที่มีการรายงานว่ากีฬาประเภทนั้น ๆ มีความเคลื่อนไหวอย่างไร หรือสรุปความเป็นไปในแวดวงกีฬา เช่น คะแนนหรืออันดับชื่อชั้น เช่น ทันโลกกีฬา สปอร์ตวาไรตี้ ซัพพอร์ตกีฬา

2.3 รายการสนับสนุนกีฬา (Sport television as promotion) หมายถึง รายการที่ให้ความรู้หรือสนับสนุนให้ประเภทกีฬาหรือนักกีฬา หรือ กฏ กติกา มารยาท นั้น ๆ เป็นที่รู้จักมากขึ้น เช่น กอล์ฟไกด์ ของฟากนักร้อง เป็นต้น

3. เอกลักษณ์ของรายการกีฬา

รายการกีฬาในปัจจุบันไม่ใช่เพียงการตั้งกล้องไว้หลาย ๆ ตัวและถ่ายรายการไปเรื่อย ๆ และมีผู้พากย์กีฬาเท่านั้น อุตสาหกรรมสื่อด้านกีฬามีการลงทุนในด้านการผลิตรายการกีฬาอย่างมาก ผู้กำกับรายการกีฬาในต่างประเทศจะต้องมีความเข้าใจในธรรมชาติของประเภทกีฬา เพื่อกำกับภาพ

จากกล้องจำนวนมากที่เก็บภาพทั้งนักกีฬา กองเชียร์ โค้ช และย้อนภาพในช่วงเวลาที่เหมาะสม เพื่อให้การแข่งขันผ่านหน้าจอได้เห็นอรรถรสเหมือนสายตาของผู้ชมที่เข้าชมการแข่งขันจริง ตามเอกลักษณ์ของรายการกีฬา ดังนี้

3.1 รายการกีฬามีความสมจริงและน่าสนใจด้านภาพมาก ทั้งทางด้านกายภาพ (Physical) เช่นการเคลื่อนไหวที่รวดเร็วของนักฟุตบอล หรือลีลาโยนลูกที่สวยงาม หรือจำนวนอันมหาศาลของกองเชียร์ และด้านอารมณ์ (Emotional) เช่นในขณะที่ผู้ชนะการแข่งขันแสดงอาการยินดีอย่างที่สุด แต่อีกด้านหนึ่งเป็นภาพน้ำตาที่ไหลอาบแก้มของผู้แพ้ เป็นต้น

3.2 รายการกีฬาสร้างความหลากหลายทางอารมณ์ มีคุณลักษณะที่ครบทุกรสชาติ เพียงแต่ผ่านการแข่งขันที่เกิดขึ้นจริงในสนามกีฬา เหมือนแบบละคร เช่น มีพระเอก/ ตัวร้าย แข็งแรงกว่า/ อ่อนแอ ความดี/ เลว มีความสวยงาม/ อัปลักษณ์ การได้เปรียบ/ เสียเปรียบ และการแพ้/ ชนะ ตลอดจนการต่อสู้ภายใต้เงื่อนไขต่าง ๆ ตัวอย่างวลีที่ใช้ในรายการกีฬาที่แสดงความเป็นละคร ได้แก่ พระเอกของเกม/ อันธพาลประจำสนาม/ นักชกหน้าหยก/ ทีมรองบ่อน/ จำฝูง/ ม้ามีด/ โอกาสทอง/ ลุ้นไม่ขึ้น/ ผีน슬ตาย/ น้ำตาลูกผู้ชาย/ ลูไม่ถอย/ ลูยับตา/ เลือดเข้าตา/ โคนขโมยชัยชนะ/ แพ้เกมแต่ชนะใจผู้ชม เป็นต้น

3.3 กีฬาสามารถสร้างความรู้สึกมีส่วนร่วมและความผูกพันแก่ผู้ชมรายการในระดับสูงมาก โดยเฉพาะกรณี แฟนคลับสโมสร หรือ นักกีฬา บ้างจึงดังกล่าวสามารถสร้างนิยามต่อรายการกีฬาและอุตสาหกรรมบันเทิงด้านกีฬาโดยรวม เช่น ฟุตบอลโลก 2010 ทำให้เกิดกระแสฟีเวอร์ หรือปรากฏการณ์ไทยลีกในขณะนี้ ที่ทำให้รายการถ่ายทอดกีฬาระดับท้องถิ่นสามารถเติบโตและพัฒนามากขึ้น

นอกจากนี้ ในปัจจุบันรายการโทรทัศน์ประเภทเกมโชว์ในระยะหลัง ได้ใช้เอกลักษณ์ของกีฬาดังกล่าว เช่น American idol, Academy fantasia หรือ The star เช่น การมีแฟนคลับ นักล่าฝัน เมื่อใดก็ตามที่รายการโทรทัศน์สามารถทำให้ผู้ชมติดตาม นั่งลุ้น ผู้เข้าแข่งขันที่ตนเองชื่นชอบ เข้าต่อสู้ในเกม (ร้องเพลง) นั้นได้ทุกอาทิตย์ จนกระทั่งยอมกดเอสเอ็มเอส (SMS) เสียเงิน เพื่อให้ผู้เข้าแข่งขันนั้นได้อยู่ต่อ ก็ไม่ต่างอะไรกับการส่งแรงเชียร์ผ่านการเสียเงินซื้อตั๋วชมในสนาม หรือใส่เสื้อสโมสรมานั่งเชียร์การถ่ายทอดทีมฟุตบอลโปรดลงแข่งผ่านหน้าจอโทรทัศน์นั่นเอง

กล่าวโดยสรุปแนวคิดเกี่ยวกับรายการกีฬานี้แสดงให้เห็นถึง การพัฒนาการของรายการที่นำเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวกับกีฬา ประเภทของรายการ เอกลักษณ์ของรายการ เพื่อที่จะช่วยให้การรับรู้ข่าวสารด้านกีฬาได้อย่างถูกต้อง

4. ทฤษฎีความสัมพันธ์ระหว่างกีฬากับการสื่อสาร

จากการที่ผู้วิจัยได้ทำการทบทวนเอกสารก็พบว่า ในปัจจุบันกีฬามีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับการสื่อสารอย่างเห็นได้ชัดเจน โดยเฉพาะโทรทัศน์ และสื่อใหม่รูปแบบต่าง ๆ อย่างไรก็ตาม ความสัมพันธ์ดังกล่าวมีมาก่อนหน้านี้แล้วผ่านสื่อมวลชนยุคแรก ๆ เช่น สื่อสิ่งพิมพ์ต่าง ๆ ทั้ง ใบปลิว และหนังสือพิมพ์ ก่อนจะมาเป็นวิทยุ และภาพยนตร์ สรรพสิริ วิริยะศิริ (2544 อ้างถึงใน กาญจนาก้าวเทพ และทิฆัมพร เอี่ยมเรไร, 2554)

4.1 กีฬาในโลกของสื่อ

ปัจจุบันมี “สื่อกีฬา” ให้ติดตามมากมาย โดยเฉพาะช่วงที่เกิด เหตุการณ์แห่งสื่อ (Media event) หรือช่วงของมหกรรมการแข่งขันกีฬาระดับโลก เช่น โอลิมปิก เกมส์ เอเชียเกมส์ หรือฟุตบอลโลก ก็พบว่า การติดตามชมกีฬาผ่านสื่อต่าง ๆ ของมนุษย์เป็นไปอย่างเข้มข้นเพราะสามารถติดตามการแข่งขันของนักกีฬา (ทีม) โปรดที่มีการถ่ายทอดสดผ่านดาวเทียม หรือการรายงานข่าวผ่านสื่อออนไลน์ โดยผู้สื่อข่าวจากหลายสำนักได้ทุกที่และตลอดเวลา ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่า สื่อกีฬายกระดับขึ้นเป็นธุรกิจขนาดใหญ่ที่เติบโตอย่างต่อเนื่องไปแล้ว

4.1.1 กีฬาพึ่งพิงสื่อมวลชน

คุณลักษณะของกีฬา เป็นพื้นที่ที่มีความโดดเด่นในบทบาทหน้าที่สร้างความบันเทิง สนุกสนาน แต่ก็จำกัดขอบเขตในกลุ่มผู้ชมและผู้เล่นที่ไม่กว้างขวาง ช่องทางสื่อมวลชนจึงมีส่วนช่วยอย่างมากในการแพร่กระจายข้อมูลข่าวสารกีฬาและขยายกลุ่มผู้ชมจำนวนมาก

4.1.2 สื่อมวลชนพึ่งพิงกีฬา

ในยุคแรก ๆ เมื่อสื่อต้องอาศัยเนื้อหาข่าวกีฬาในการนำเสนอต่อผู้รับสารของตนเอง โดยเฉพาะในยุคของสื่อสิ่งพิมพ์ วิทยุ และโทรทัศน์ ขณะที่เพิ่งเริ่มต้นนั้น เนื้อหากีฬามีความสำคัญต่อการนำเสนอเนื้อหาของสื่อมวลชนอย่างมาก เพราะมีส่วนเข้าไปเติมเต็มด้านความบันเทิง

4.1.3 ความสัมพันธ์นี้ สื่อโดยเฉพาะสื่อโทรทัศน์เป็นสื่อที่ถือไฟเหนือกว่า ที่ น่าสนใจก็คือเป็นความเหนือกว่าต่อประเภทกีฬาที่ได้รับความนิยมสูงสุด (Elite spectator sports) ทั้งสิ้นไม่ว่าจะเป็น ฟุตบอล อเมริกันฟุตบอล เทนนิส กอล์ฟ หรือแม้แต่กีฬาใหญ่ ๆ เช่น โอลิมปิก เกมส์ หรือเอเชียเกมส์ สิทธิในการถ่ายทอดสดการแข่งขันกีฬาที่ขึ้นอยู่กับหน่วยงาน หรือองค์กร ที่ดูแลการแข่งขันหลัก ๆ เช่น คณะกรรมการโอลิมปิกสากล (IOC) ที่ดูแลเกี่ยวกับการแข่งขัน โอลิมปิก เกมส์ หรือสหพันธ์ฟุตบอลนานาชาติ (FIFA) ที่ดูแลเรื่องการแข่งขันฟุตบอลทั่วโลก

กล่าวโดยสรุป ทฤษฎีนี้แสดงให้เห็นถึง กีฬาในโลกของสื่อ กีฬาพึ่งพิงสื่อมวลชน สื่อมวลชนพึ่งพิงกีฬา ซึ่งมันชี้ให้เห็นถึงความสำคัญของกีฬาและสื่อมวลชนที่ต้องมีความสัมพันธ์กันอย่างต่อเนื่องและไม่สามารถแยกออกกันได้ ซึ่ง กีฬาต้องการสื่อมวลชนเป็นคนเผยแพร่ข้อมูล

ข่าวสารที่เกี่ยวกับกีฬา และสื่อมวลชนก็ต้องการข้อมูลข่าวสารที่เกี่ยวกับกีฬาเพื่อที่จะเผยแพร่ไปยังผู้รับสาร

แนวคิดเกี่ยวกับกีฬาและการออกกำลังกาย

จากการที่ผู้วิจัยทบทวนหนังสือของพิชิต ภูติจันทร์ (2547) ก็ได้มีนักวิชาการหลายท่านได้ให้ความหมายแนวคิดเกี่ยวกับกีฬาและการออกกำลังกายไว้ ดังนี้

1. ความหมายของคำว่า “กีฬา” และ “ออกกำลังกาย”

คำว่า “กีฬา” ตรงกับคำในภาษาอังกฤษว่า “Sport” เป็นคำที่ทุกคนคุ้นเคยและมักพูดกันเสมอ แต่ส่วนมากมักจะไม่ค่อยเข้าใจถึงความหมายของคำว่ากีฬา นักพลศึกษาต่างให้ความหมายแตกต่างกันออกไป ได้แก่

Slusher (1967 อ้างถึงใน พิชิต ภูติจันทร์, 2547, หน้า 134) ให้ความหมายว่า กีฬาเป็นส่วนหนึ่งของชีวิต ที่จะทำให้คนมีทั้งความสนุกและความเศร้า

Pavlich (1996 อ้างถึงใน พิชิต ภูติจันทร์, 2547, หน้า 134) ให้ความหมายว่า กีฬา คือ ความสง่างามของคนที่แสดงออกในลักษณะเคลื่อนไหว

วรศักดิ์ เพียรชอบ (2525 อ้างถึงใน พิชิต ภูติจันทร์, 2547, หน้า 134) ให้ความหมายว่า กีฬา เป็นกิจกรรมที่เป็นส่วนหนึ่งของชีวิต เล่นเพื่อความสนุกสนานและเพื่อแสดงออกซึ่งความสามารถและความสวยงามด้วยการเคลื่อนไหวของร่างกายในเวลาว่าง ให้เป็นไปตามระเบียบที่วางไว้ ทั้งนี้โดยไม่หวังผลตอบแทนอย่างอื่น

จากผลคิดเห็นดังกล่าวข้างต้น จึงสรุปได้ว่า กีฬาเป็นกิจกรรมที่ทุกคนเล่นเพื่อความสนุกสนาน เป็นการเคลื่อนไหวร่างกายอันสง่างามออกมาให้ประจักษ์ โดยอาศัยความแข็งแรงของร่างกายเป็นหลัก และเป็นกิจกรรมที่ต้องเล่นตามกฎกติกาที่วางไว้

ความหมายของคำว่า “ออกกำลังกาย” ซึ่งตรงกับคำในภาษาอังกฤษว่า “Exercise” มีผู้ให้ความหมายไว้ ได้แก่

จรรยาพร ธรณินทร์ (2522) ให้ความหมายว่า การออกกำลังกาย หมายถึง การออกแรงทางกายที่ทำให้ร่างกายแข็งแรง ทั้งระบบ โครงสร้าง และทำให้กล้ามเนื้อสามารถรวมกันต่อต้านและเอาชนะแรงบังคับได้

พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน (ราชบัณฑิตยสถาน, 2525) ให้ความหมายว่า การออกกำลังกาย หมายถึง การใช้กำลังแบ่งแรงบริหารร่างกายเพื่อให้แข็งแรง

2. ลักษณะสำคัญของกีฬา

วราศักดิ์ เพียรชอบ (2525 อ้างถึงใน พิชิต ภูติจันทร์, 2547, หน้า 135) ได้จำแนกลักษณะสำคัญของกีฬาไว้ดังนี้

2.1 กีฬาเป็นกิจกรรมที่ต้องเป็นไปตามความสมัครใจ เล่นในเวลาว่างตามความพอใจ ไม่มีใครบังคับ จะเริ่มหรือเลิกเล่นเมื่อไรก็ได้ ยกเว้นผู้ที่คือนักกีฬาอาชีพเท่านั้น ผลที่คาดว่าจะเกิดขึ้นในการเล่นกีฬา มักจะบอกล่วงหน้าไม่ได้ ต้องรอเมื่อการแข่งขันสิ้นสุดลงจึงทำให้เกิดผล เช่นนี้ ผู้เล่นต้องมีฝีมือทัดเทียมกันด้วย

2.2 การเล่นกีฬามีหลักและรูปแบบที่ชัดเจนมากกว่าเกมหรือการเล่น จุดเด่นของกีฬา คือ ผู้เล่นต้องมีทักษะ เวลา และความสามารถของร่างกายสูง ต้องมีการเรียนรู้ จึงจะทำให้เกิดความชำนาญและเรียนรู้ได้ดี การเล่นกีฬาบางประเภท เช่น ฟุตบอล บาสเกตบอล ก่อนเริ่มแข่งขันจะมีการเสียดายเพื่อเลือกแดน หรือหาผู้ที่เริ่มเล่นก่อนโดยการ โยนหัวก้อยหรือจับสลาก ทั้งนี้ เพื่อความยุติธรรมเท่านั้น ส่วนผลกานแข่งขันจะแพ้หรือชนะขึ้นอยู่กับฝีมือของผู้เล่น

2.3 กีฬาทีมมักจะมีการคัดเลือกสมาชิกภายในทีม แต่ละคนจะทำหน้าที่และบทบาทแตกต่างกัน เมื่อสมาชิกเก่าหมดวาระหรือถอนตัวออกไป ก็จะมีการเลือกสมาชิกใหม่เข้ามาแทนที่ กีฬามีกฎระเบียบที่แน่นอนชัดเจน มีระบบและมีผู้รักษากฎระเบียบ ตั้งแต่สมาคมกีฬา ระดับท้องถิ่น ระดับชาติ จนกระทั่งถึงระดับนานาชาติ

2.4 การฝึกกับกีฬาต้องอาศัยความรู้ทั้งทางทฤษฎีและปฏิบัติทั้งในด้านคติศาสตร์ของการเล่น ทักษะ ลักษณะของสถานที่และอุปกรณ์ที่จำเป็นในการเล่น นอกจากนี้ ยังมีสิ่งที่เกี่ยวข้องทางอ้อมอีกคือ ครูฝึก แพทย์สนาม ผู้ดูแล ความสามารถของผู้ฝึกสอน ตลอดจนกองเชียร์ และกีฬามักจะมีพิธีหรือสิ่งที่เป็นสัญลักษณ์ สำหรับการกีฬาที่ยึดถือกันเป็นพิธีการ เช่น การร้องเพลงชาติก่อนการแข่งขัน นักกีฬาสัมผัสมือกันก่อนและหลังการเล่น เป็นต้น

2.5 กีฬามักจะมีการเล่นแบ่งแยกระดับการศึกษา ใช้ทักษะความชำนาญจึงจะเล่นได้ดี กีฬามีลักษณะเป็นสถาบันสังคมอย่างหนึ่ง สถาบันนี้ประกอบด้วยองค์การของสังคมซึ่งจัดดำเนินการควบคุมกิจกรรมต่าง ๆ กีฬายังเป็นสภาพการณ์ของสังคม มีบุคคลเกี่ยวข้อง มีบทบาทหน้าที่แตกต่างกัน ผู้เกี่ยวข้องกับการกีฬาอาจแยกเป็น 2 พวก คือ ผู้ผลิต หมายถึงผู้ที่มีส่วนร่วมในการกีฬาจัดให้มีกิจกรรมกีฬาขึ้น และผู้บริโภค คือ ผู้ดูกีฬาและติดตามข่าวสารกีฬาเป็นประจำ

3. ประเภทของการออกกำลังกาย

3.1 แบ่งตามการใช้อุปกรณ์ ได้แก่ การออกกำลังกายแบบมือเปล่า และการออกกำลังกายประกอบอุปกรณ์

3.2 แบ่งตามผู้ออกกำลังกาย ได้แก่ การออกกำลังกายสำหรับนักกีฬา การออกกำลังกายสำหรับผู้ป่วยและพิการ การออกกำลังกายสำหรับผู้มีสุขภาพดี

3.3 แบ่งตามวัย ได้แก่ การออกกำลังกายสำหรับทารก การออกกำลังกายสำหรับเด็กเล็ก การออกกำลังกายสำหรับวัยรุ่น การออกกำลังกายสำหรับคนหนุ่มสาว การออกกำลังกายสำหรับผู้ใหญ่ การออกกำลังกายสำหรับวัยกลางคน และการออกกำลังกายสำหรับผู้สูงอายุ

3.4 แบ่งตามวัตถุประสงค์ ได้แก่ การออกกำลังกายเพื่อสุขภาพ การออกกำลังกายเพื่อรักษาทรดทรงและสัดส่วน การออกกำลังกายเพื่อแก้ไขความพิการ

3.5 แบ่งตามกล้ามเนื้อที่ใช้แรง ได้แก่ การบริหารบริเวณศีรษะและลำคอ การบริหารไหล่และแขน การบริหารข้อต่อ การบริหารลำตัวและหลัง การบริหารหน้าท้องและเอว การบริหารสะโพก ต้นแขนและขา

3.6 แบ่งตามประโยชน์ในการเสริมสร้างสมรรถภาพ ได้แก่ การออกกำลังกายเพื่อยืดเส้นยืดสาย การออกกำลังกายเพื่อฝึกความแข็งแรงของกล้ามเนื้อ การออกกำลังกายเพื่อฝึกความยืดหยุ่นตัวของกล้ามเนื้อ การออกกำลังกายเพื่อฝึกความทนทานของกล้ามเนื้อ ระบบไหลเวียน-หายใจ การออกกำลังกายเพื่อฝึกกำลัง การออกกำลังกายเพื่อฝึกความเร็ว และความคล่องแคล่วว่องไว

4. การพิจารณาเลือกกิจกรรมกีฬาหรือออกกำลังกาย

การเล่นกีฬาในปัจจุบัน ส่วนมากมักจะเล่นกันตามความสะดวกและเล่นตามเพื่อนไม่ได้เกิดจากความรักที่จะเล่นกีฬาหรือออกกำลังกาย จึงเป็นผลให้การเล่นกีฬาไม่ได้ดีเท่าที่ควรเนื่องจากลักษณะรูปร่างและสภาพร่างกายไม่เหมาะสมกับกีฬาที่จะเล่น ไม่มีเวลาฝึกซ้อม ไม่มีผู้แนะนำ เป็นต้น

การจะเลือกเล่นกีฬาหรือออกกำลังกาย ควรตั้งจุดมุ่งหมายไว้ก่อนเล่นว่าเป็นการเล่นเพื่อสุขภาพหรือเพื่อการแข่งขัน แล้วจึงพิจารณาถึงปัจจัยในตัวเองว่ามีปัจจัยใดบ้างที่ควรพิจารณา ก่อนตัดสินใจเลือกเล่นกีฬา นายแพทย์เจริญทัศน์ จินตนเสรี ได้แนะนำว่า ปัจจัยที่สำคัญที่ต้องพิจารณา มีวัย เพศ สภาพร่างกายและจิตใจ และพันธุกรรม

4.1 วัย คนแต่ละวัยย่อมมีความพร้อมของร่างกาย ความเจริญเติบโต ความสามารถในการเคลื่อนไหวแตกต่างกัน ดังนั้น คนแต่ละวัยจึงมีความเหมาะสมในการเล่นกีฬาที่แตกต่างกัน

จากการทบทวนเอกสารพบว่าวัยหนุ่มสาว (16-30 ปี) อยู่นี้ร่างกายเจริญเติบโตและได้รับการพัฒนาเต็มที่แล้ว สามารถฝึกสมรรถภาพได้เต็มที่ คนวัยนี้จึงสามารถเล่นกีฬาได้หลายชนิด

4.2 เพศ ชายและหญิงมีความแตกต่างกันทั้งในทางกายวิภาคศาสตร์และสรีรวิทยา ในช่วงวัยเด็ก อายุ 15-20 ปี ความสามารถของชายจะเพิ่มขึ้น หญิงมีกล้ามเนื้อน้อย กระดูกเล็กกว่า

ชาย นอกจากนี้หญิงยังมีประจำเดือนที่ทำให้ร่างกายเสียเลือดทำให้ปวดท้อง อารมณ์หงุดหงิด การจะเล่นกีฬาให้เก่งเท่าชายคงเป็นไปได้ยาก

การเล่นกีฬาของหญิงส่วนมากจะเล่นเพื่อสุขภาพมากกว่าเล่นเพื่อการแข่งขันเพราะหญิงเป็นเพศที่รักสวยรักงาม จะเล่นกีฬาเพื่อรักษาทรวดทรงให้สวยสง่าอยู่เสมอ ดังนั้น การเล่นกีฬาจึงเป็นกีฬาที่บริหารร่างกายได้ทุกส่วน ไม่เน้นส่วนใดส่วนหนึ่ง ควรใช้กล้ามเนื้อทุกส่วน เช่น ว่ายน้ำ ยิมนาสติก เต้นแอโรบิก แบดมินตัน เป็นต้น ส่วนกีฬาที่ควรหลีกเลี่ยงได้แก่กีฬาที่มีการปะทะกัน

4.3 สภาพร่างกายและจิตใจ การเล่นกีฬาแต่ละชนิด ต้องการผู้เล่นที่มีรูปร่างลักษณะ และสภาพจิตใจที่แตกต่างกัน กีฬาบางชนิดต้องการผู้เล่นที่มีรูปร่างสูงใหญ่อันเป็นข้อได้เปรียบ เช่น บาสเกตบอล วอลเลย์บอล นอกจากนี้ กีฬาที่มีการเล่นที่ปะทะกันต้องอาศัยรูปร่างที่สูงใหญ่จึงจะได้เปรียบ เช่น ฟุตบอล รักบี้ฟุตบอล อเมริกันฟุตบอล ส่วนผู้ที่มีรูปร่างสันทนต์อาจจะได้เล่นกีฬาได้ดีในบางชนิดกีฬา เช่น ยิมนาสติก กระโดดน้ำ เซปักตะกร้อ เป็นต้น ส่วนกีฬาที่ไม่ได้เปรียบเสียเปรียบกัน จะเป็นกีฬาที่แบ่งรุ่นด้วยน้ำหนักเช่น มวย ยูโด ยกน้ำหนัก เป็นต้น ดังนั้นการเลือกเล่นกีฬาเพื่อแข่งขันจะต้องพิจารณารูปร่างเป็นสำคัญ

สภาพจิตใจก็เป็นสิ่งสำคัญประการหนึ่งในการเลือกเล่นกีฬา ถ้ากีฬาที่เล่นนั้นเล่นด้วยใจรัก ชอบ ผู้นั้นจะเล่นด้วยความตั้งใจ สนใจ ขยันฝึกซ้อม และหาประสบการณ์อยู่เสมอจนมีนิสัยมักเล่นกีฬา ผลที่ตามมาก็คือ สุขภาพร่างกายมีความแข็งแรง สภาพจิตใจก็เปลี่ยนไปในทางที่ดี อารมณ์แจ่มใสเบิกบาน สามารถร่วมเล่นกีฬากับสังคมได้ดี

4.4 พันธุกรรม ในเรื่องของพันธุกรรมนอกจากจะเกี่ยวข้องกับการถ่ายทอดทางด้านรูปร่าง ลักษณะแล้ว สมรรถภาพทางกาย จิตใจ ก็ยังถ่ายทอดทางพันธุกรรมได้ ดังนั้น ถ้าใครที่มีบิดาหรือมารดาที่เคยเล่นกีฬาชนิดใดได้ดี ก็ควรเลือกเล่นกีฬาชนิดเดียวกันนั้น

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยมุ่งที่จะศึกษาเกี่ยวกับ “การรับรู้ข่าวสารด้านกีฬาและการนำข่าวสารด้านกีฬาไปใช้ประโยชน์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตนครหลวงเวียงจันทน์” มีวิธีดำเนินการและเก็บรวบรวมข้อมูลในการศึกษาค้นคว้า ดังต่อไปนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาวิจัย
3. การสร้างเครื่องมือในการวิจัย
4. การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
5. วิธีเก็บรวบรวมข้อมูล
6. การวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร คือ นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตนครหลวงเวียงจันทน์ทั้งหญิงและชายทั้งหมด 9 โรงเรียน จำนวน 6, 997 คน จากข้อมูลสถิติจำนวนประชากรนักเรียนในเขตนครหลวงเวียงจันทน์ (แผนกศึกษาธิการและกีฬานครหลวงเวียงจันทน์, 2013)

กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตนครหลวงเวียงจันทน์ทั้งหญิงและชาย จำนวน 365 คน ได้มาจากการคำนวณโดยใช้สูตรของ Krejcie and Morgan (1970) ที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 และทำการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน (Multi stage random sampling) แต่เพื่อป้องกันการได้รับข้อมูลไม่ครบหรือขาดความสมบูรณ์ผู้วิจัยซึ่งทำการเก็บจำนวนกลุ่มตัวอย่างเพิ่มขึ้นเป็น 400 คน

$$n = \frac{X^2NP (1-P)}{e^2 (N-1) + X^2P (1-P)}$$

n = ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง

N = ขนาดของประชากร

e = ระดับความคลาดเคลื่อนของกลุ่มตัวอย่างที่ยอมรับได้

χ^2 = ค่าไคสแควร์ที่ df เท่ากับ 1 และระดับความเชื่อมั่น 95% ($\chi^2 = 3.841$)
 p = สัดส่วนของลักษณะที่สนใจในประชากร (ถ้าไม่ทราบให้กำหนด p = 0.5)
 เมื่อคำนวณตามสูตรจะได้กลุ่มตัวอย่างเป็นจำนวน ดังนี้

$$n = \frac{3.841 \times 6,997 \times 0.5 \times 0.5}{(.05)^2 \times (6,997 - 1) + 3.841 \times 0.5 \times 0.5}$$

$$n = 364.1614206$$

$$= 365 \text{ คน}$$

ได้จำนวนกลุ่มตัวอย่าง 365 คนและทำการใช้วิธีการสุ่มแบบหลายขั้นตอน โดยจัดลำดับ
 ดังนี้

ขั้นที่ 1 ใช้วิธีการสุ่มแบบแบ่งชั้นภูมิ โดยใช้โรงเรียนเป็นตัวแบ่งและกำหนดขนาด
 กลุ่มตัวอย่างตามสัดส่วนในแต่ละชั้นภูมิ โดยคำนวณจากสูตร (กัลยา วานิชย์บัญชา, 2542)

$$n_i = \frac{N_i}{N} * n$$

ได้จำนวนกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตนครหลวง
 เวียงจันทน์ (ตามภาคผนวก ก)

ขั้นที่ 2 ใช้วิธีการสุ่มแบบแบ่งชั้นภูมิ โดยใช้ชั้นปีเป็นตัวแบ่งชั้นภูมิด้วยการกำหนดขนาด
 ของกลุ่มตัวอย่างในแต่ละชั้นภูมิให้ใกล้เคียงกัน ได้จำนวนกลุ่มตัวอย่างในแต่ละโรงเรียน (ตาม
 ภาคผนวก ข)

ขั้นที่ 3 ใช้วิธีการสุ่มอย่างง่าย โดยจับสลากเลือกห้องและสุ่มรายชื่อนักเรียนที่เป็นผู้ตอบ
 แบบสอบถาม

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น โดยแบ่งแบบสอบถาม
 ออกเป็น 3 ตอน คือ

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับช่องทางการรับรู้ข่าวสารด้านกีฬา

ตอนที่ 3 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับสภาพการรับรู้ข่าวสารด้านกีฬาและการนำข่าวสารด้านกีฬาไปใช้ประโยชน์

ลักษณะคำถามเป็นคำถามแบบมาตราส่วนประมาณค่าโดยแบ่งระดับสภาพการรับรู้ข่าวสารด้านกีฬาและการนำข่าวสารด้านกีฬาไปใช้ประโยชน์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตนครหลวงเวียงจันทน์ออกเป็น 5 ระดับ ได้แก่ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด ซึ่งเป็นระดับการวัดข้อมูลประเภทอันตรภาค (ณรงค์ โพธิ์พุกษานันท์, 2556) มีเกณฑ์คะแนนดังต่อไปนี้

ตารางที่ 3-1 เกณฑ์การให้คะแนนระดับการรับรู้ข่าวสารด้านกีฬาและการนำข่าวสารด้านกีฬาไปใช้ประโยชน์

ระดับการรับรู้ข่าวสารด้านกีฬา และการนำข่าวสารด้านกีฬาไปใช้ประโยชน์	คะแนน
มากที่สุด	5
มาก	4
ปานกลาง	3
น้อย	2
น้อยที่สุด	1

จากนั้นนำมาวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยของสภาพการรับรู้ข่าวสารด้านกีฬาและการนำข่าวสารด้านกีฬาไปใช้ประโยชน์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตนครหลวงเวียงจันทน์ ตามเกณฑ์ของบุญชม ศรีสะอาด และบุญส่ง นิลแก้ว (2535, หน้า 23-24)

เกณฑ์การให้คะแนน

4.21-5.00	หมายถึง	ระดับมากที่สุด
3.41-4.20	หมายถึง	ระดับมาก
2.61-3.40	หมายถึง	ระดับปานกลาง
1.81-2.60	หมายถึง	ระดับน้อย
1.00-1.80	หมายถึง	ระดับน้อยที่สุด

ขั้นตอนการสร้างและการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือในการวิจัย

งานวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงสำรวจที่สอบถามเกี่ยวกับสภาพการรับรู้ข่าวสารด้านกีฬา และการนำข่าวสารด้านกีฬาไปใช้ประโยชน์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตนครหลวงเวียงจันทน์ ผู้วิจัยได้ทำการพัฒนาและการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัยให้เกิดความเที่ยงตรงและเชื่อถือได้ มีขั้นตอนการตรวจสอบ ดังนี้

1. ทำการศึกษาข้อมูล เอกสาร ตำรา วารสาร สื่ออิเล็กทรอนิกส์ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องของกมลมาลย์ พลโยธา (2549), อรญา ทิศแจ่ม (2555) และเพชร เพ็ชรสวัสดิ์ (2548) แล้วนำเอาเครื่องมือจากงานวิจัยทั้ง 3 เรื่องมาปรับปรุงตามวัตถุประสงค์ และกรอบแนวคิดในการศึกษา
2. นำข้อมูลที่ได้รับมาพัฒนาแบบสอบถามที่เกี่ยวกับการรับรู้ข่าวสารด้านกีฬาและการนำข่าวสารด้านกีฬาไปใช้ประโยชน์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตนครหลวงเวียงจันทน์ จากนั้นนำแบบสอบถามที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นไปตรวจสอบความเที่ยงตรงตามเนื้อหา โดยการตรวจสอบจากอาจารย์ที่ปรึกษา และทำการปรับปรุงแก้ไข
3. นำแบบสอบถามที่ได้รับความเห็นชอบจากอาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบแก้ไขปรับปรุงแล้ว เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญเพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงของเนื้อหาจำนวน 3 ท่าน (ภาคผนวก ก) ได้ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ได้ค่าดังต่อไปนี้ ด้านการรับรู้ข่าวสารด้านกีฬามีค่า IOC อยู่ระหว่าง 0.5-1 และด้านการนำข่าวสารด้านกีฬาไปใช้ประโยชน์มีค่า IOC อยู่ระหว่าง 0.5-1 โดยผู้วิจัยทำการปรับปรุงแก้ไขแบบสอบถามตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ และให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบอีกครั้งก่อนนำไปทดลองใช้
4. นำแบบสอบถามที่ผ่านการตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาไปแปลเป็นภาษาลาว และส่งให้ผู้เชี่ยวชาญทางด้านภาษาลาว 1 ท่านทำการตรวจสอบความถูกต้องในการใช้ภาษา
5. นำแบบสอบถามที่แปลเป็นภาษาลาวแล้วเสร็จไปทดสอบใช้กับประชากรที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง แต่มีลักษณะเช่นเดียวกับประชากรที่ศึกษาจำนวน 60 คน ไปวิเคราะห์ความเชื่อมั่น (Reliability) โดยใช้วิธีสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha-coefficient) ตามวิธีของ Cronbach ผลการทดสอบความเชื่อมั่นของแบบสอบถามการรับรู้ข่าวสารด้านกีฬาและการนำข่าวสารด้านกีฬาไปใช้ประโยชน์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตนครหลวงเวียงจันทน์ ด้านการรับรู้ข่าวสารด้านกีฬามีค่าความเชื่อมั่น .86 และด้านการนำข่าวสารด้านกีฬาไปใช้ประโยชน์มีค่าความเชื่อมั่น .88

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการเก็บข้อมูลด้วยตนเอง โดยมีขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. ขอนหนังสือขออนุญาตเก็บรวบรวมข้อมูล จากคณะวิทยาศาสตร์การกีฬา มหาวิทยาลัยบูรพาถึงผู้บริหารแผนกศึกษาธิการและกีฬานครหลวงเวียงจันทน์ เพื่อกำหนด วัน เวลาในการเก็บรวบรวมข้อมูล
2. นำหนังสือขอความร่วมมือจากผู้บริหารแผนกศึกษาธิการและกีฬานครหลวงเวียงจันทน์เพื่อติดต่อขอความอนุเคราะห์ในการเก็บแบบสอบถาม ไปยังผู้อำนวยการโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตนครหลวงเวียงจันทน์ เพื่อชี้แจงวัตถุประสงค์และขอความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล
3. ชี้แจงวัตถุประสงค์ในการทำวิจัย รายละเอียดและประโยชน์ในการทำวิจัย และแจกใบยินยอมไปให้ผู้ปกครองลงนามยินยอมในแบบฟอร์มยินยอมเข้าร่วมการวิจัย
4. นำแบบสอบถามให้กลุ่มตัวอย่างตอบ ในการทำวิจัยนี้เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับการรับรู้ข่าวสารด้านกีฬาและการนำข่าวสารด้านกีฬาไปใช้ประโยชน์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตนครหลวงเวียงจันทน์ ด้วยตนเองครบตามจำนวน 400 ชุด
5. ทำการตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบสอบถาม จำนวน 400 ชุด แล้วนำแบบสอบถามที่ได้ทั้งหมดมาวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ

ผู้วิจัยได้นำข้อมูลที่ได้จากการตอบแบบสอบถามของกลุ่มตัวอย่าง มาวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับโดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป ดังนี้

1. วิเคราะห์สถิติเชิงบรรยาย แจกแจงความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation) ของข้อมูลเบื้องต้น
2. เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างคุณลักษณะส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ ชั้นปี ลักษณะสถานที่ในการรับสื่อ โดยการทดสอบค่าที (Independent sample t-test), วิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One-way ANOVA)
3. หาค่าความสัมพันธ์สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (Pearson's product-moment correlation coefficient)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาเรื่อง การรับรู้ข่าวสารด้านกีฬาและการนำข่าวสารด้านกีฬาไปใช้ประโยชน์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตนครหลวงเวียงจันทน์ ผู้วิจัยแบ่งการวิจัยออกเป็น 2 ส่วน และเพื่อให้เกิดความเข้าใจในการสื่อสารความหมายที่ตรงกัน ผู้วิจัยจึงกำหนด

สัญลักษณ์และอักษรย่อในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

n	แทน	ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง
$\bar{X}$	แทน	ค่าคะแนนเฉลี่ย
SD	แทน	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน
t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ในการพิจารณา t-distribution
F	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ในการพิจารณา F-distribution
P	แทน	ความน่าจะเป็นสำหรับบอกนัยสำคัญทางสถิติ (Probability)
SS	แทน	ผลรวมของคะแนนเบี่ยงเบนยกกำลังสอง (Sum of squares)
MS	แทน	ค่าเฉลี่ยผลบวกกำลังสองของคะแนนเฉลี่ย (Mean of squares)
df	แทน	ระดับชั้นของความเป็นอิสระ (Degree of freedom)
r	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์
*	แทน	นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
**	แทน	นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล และการแปรผลการวิเคราะห์ข้อมูลของการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้วิเคราะห์และนำเสนอในรูปแบบของตารางประกอบคำอธิบาย โดยนำเสนอเป็น 2 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ใช้สถิติเชิงบรรยาย ประกอบด้วย ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน โดยนำเสนอตามลำดับ ดังนี้

1. การวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม
2. การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับช่องทางการรับรู้ข่าวสารด้านกีฬา

3. การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับสภาพการรับรู้ข่าวสารด้านกีฬาและการนำข่าวสารด้านกีฬาไปใช้ประโยชน์

ส่วนที่ 2 การวิเคราะห์ข้อมูลโดยการทดสอบสมมติฐานซึ่งมีทั้งหมด 3 ข้อ ดังนี้

1. นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตนครหลวงเวียงจันทน์มีคุณลักษณะส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ ชั้นปี ลักษณะสถานที่ในการรับสื่อ แตกต่างกัน มีการรับรู้ข่าวสารด้านกีฬาแตกต่างกัน
2. นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตนครหลวงเวียงจันทน์มีคุณลักษณะส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ ชั้นปี ลักษณะสถานที่ในการรับสื่อ แตกต่างกัน การนำข่าวสารด้านกีฬาไปใช้ประโยชน์แตกต่างกัน
3. การรับรู้ข่าวสารด้านกีฬาของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตนครหลวงเวียงจันทน์ มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับการนำข่าวสารด้านกีฬาไปใช้ประโยชน์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตนครหลวงเวียงจันทน์

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ในการศึกษาการรับรู้ข่าวสารด้านกีฬาและการนำข่าวสารด้านกีฬาไปใช้ประโยชน์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตนครหลวงเวียงจันทน์ ที่ผู้วิจัยนำมาวิเคราะห์ได้แก่ เพศ อายุ ชั้นปี และ โรงเรียน ดังตารางที่ 4-1

ตารางที่ 4-1 จำนวน และร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามเพศ อายุ ชั้นปี และ โรงเรียน

ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง	กลุ่มตัวอย่าง (n = 400 คน)	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ
เพศ		
ชาย	205	51.3
หญิง	195	48.0
อายุ		
14	16	4.0
15	71	17.8
16	115	28.8
17	111	27.8
18	68	17.0

ตารางที่ 4-1 (ต่อ)

ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง	กลุ่มตัวอย่าง (n = 400 คน)	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ
19	13	3.3
20	6	1.5
ชั้นปี		
ม.5	136	34.0
ม.6	133	33.3
ม.7	131	32.8
โรงเรียน		
มัธยมศึกษาตอนปลายจันทร์ทะนุกูลี	46	11.5
มัธยมศึกษาตอนปลายมิตรภาพนครหลวง	72	18.0
เวียงจันทน์และนครโฮจิมินต์		
มัธยมศึกษาตอนปลายທ່ປັງ	62	15.5
มัธยมศึกษาตอนปลายโนนสว่าง	76	19.0
มัธยมศึกษาตอนปลายสีสัคตะนาก	50	12.5
มัธยมศึกษาตอนปลายอีไล	22	5.5
มัธยมศึกษาตอนปลายบ้านหอม	23	5.8
มัธยมศึกษาตอนปลายท่าเคอ	26	6.5
มัธยมศึกษาตอนปลายบ่อโอ	23	5.8
รวม	400	100.0

จากตารางที่ 4-1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาครั้งนี้จำนวน 400 คน จำแนกตามตัวแปรได้ ดังนี้

กลุ่มตัวอย่างผู้ตอบแบบสอบถาม พบว่า เป็นนักเรียนเพศชายมากกว่าเพศหญิง โดยที่เป็นเพศชาย จำนวน 204 คน คิดเป็นร้อยละ 51.0 และเป็นเพศหญิงจำนวน 196 คน คิดเป็นร้อยละ 49.0 กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ 16 ปี มีจำนวนมากที่สุด จำนวน 115 คน คิดเป็นร้อยละ 28.8 รองลงมา คือ อายุ 17 ปี จำนวน 111 คน คิดเป็นร้อยละ 27.8 และอายุที่มีน้อยที่สุด คือ 20 ปี จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 1.5 กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีจำนวนมากที่สุด จำนวน 136 คน คิดเป็นร้อยละ

34.0 รองลงมาเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีจำนวน 133 คน คิดเป็นร้อยละ 33.3 และเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 7 จำนวน 131 คน คิดเป็นร้อยละ 32.8 และเมื่อพิจารณาตามโรงเรียนพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีจำนวนมากที่สุด ได้แก่ โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายโนนสว่างจำนวน 76 คน คิดเป็นร้อยละ 19.0 รองลงมา คือ โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายมิตรภาพนครหลวงเวียงจันทน์ และนครโฮจิมินห์จำนวน 72 คน คิดเป็นร้อยละ 18.0 และกลุ่มตัวอย่างที่มีจำนวนน้อยที่สุด ได้แก่ โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายอีไล จำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 5.5

การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับช่องทางการรับรู้ข่าวสารด้านกีฬา

ในการศึกษาการรับรู้ข่าวสารด้านกีฬาและการนำข่าวสารด้านกีฬาไปใช้ประโยชน์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตนครหลวงเวียงจันทน์ ผู้วิจัยนำมาวิเคราะห์ ได้แก่ สถานีโทรทัศน์ในประเทศ สถานีโทรทัศน์ต่างประเทศ สถานีวิทยุกระจายเสียง เว็บบไซต์ในประเทศ เว็บบไซต์ต่างประเทศ หนังสือพิมพ์ และลักษณะสถานที่ในการรับสื่อ ซึ่งนำเสนอข้อมูลเป็นจำนวน และค่าร้อยละ ดังตารางที่ 4-2 ถึง 4-3

ตารางที่ 4-2 จำนวน และร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามสถานีโทรทัศน์ในประเทศ และสถานีโทรทัศน์ต่างประเทศ

ช่องทางการรับรู้ข่าวสารด้านกีฬา	อันดับ 1		อันดับ 2		อันดับ 3	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1. สถานีโทรทัศน์ในประเทศ						
สถานีโทรทัศน์แห่งชาติลาว	149	37.3	105	26.3	64	16.0
สถานีโทรทัศน์ TV ลาว	56	14.0	62	15.5	116	29.0
สถานีโทรทัศน์ลาวสตาร์	110	27.5	148	37.0	92	23.0
สถานีโทรทัศน์ MV ลาว	43	10.8	44	11.0	63	15.8
สถานีโทรทัศน์ป้องกันความสงบ	42	10.3	40	10.3	64	16.0
สถานีอื่น ๆ	1	0.3	0	0	1	0.3

ตารางที่ 4-2 (ต่อ)

ช่องทางการรับรู้ข่าวสารด้านกีฬา	อันดับ 1		อันดับ 2		อันดับ 3	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
2. สถานีโทรทัศน์ต่างประเทศ						
สถานีโทรทัศน์ช่อง 3	141	35.3	176	44.0	55	13.8
สถานีโทรทัศน์ช่อง 5	28	7.0	61	15.3	169	42.3
สถานีโทรทัศน์ช่อง 7	206	51.5	116	29.0	64	16.0
สถานีโทรทัศน์ช่อง 9	20	5.0	43	10.8	104	26.0
สถานีอื่น ๆ	5	1.3	4	1.0	8	2.0
รวม	400	100.0	400	100.0	400	100.0

จากตารางที่ 4-2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับช่องทางการรับรู้ข่าวสารด้านกีฬาของผู้ตอบแบบสอบถามที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาครั้งนี้จำนวน 400 คน จำแนกตามตัวแปรได้ดังนี้

ช่องทางการรับรู้ข่าวสารด้านกีฬาจากสถานีโทรทัศน์ในประเทศจากการวิเคราะห์ พบว่า สถานีโทรทัศน์ที่ถูกเลือกมากที่สุดเป็นอันดับ 1 ได้แก่ สถานีโทรทัศน์แห่งชาติลาว ร้อยละ 37.3, สถานีโทรทัศน์ลาวสตาร์ ร้อยละ 27.5, สถานีโทรทัศน์ TV ลาว ร้อยละ 14.0 สถานีที่ถูกเลือกเป็นอันดับ 2 ได้แก่ สถานีโทรทัศน์ลาวสตาร์ ร้อยละ 37.0, สถานีโทรทัศน์แห่งชาติลาว ร้อยละ 26.3, สถานีโทรทัศน์ TV ลาว ร้อยละ 15.5 สถานีที่ถูกเลือกเป็นอันดับ 3 ได้แก่ สถานีโทรทัศน์ TV ลาว ร้อยละ 29.0, สถานีโทรทัศน์แห่งชาติลาว ร้อยละ 16.0, สถานีโทรทัศน์ป้องกันความสงบ ร้อยละ 16.0

ช่องทางการรับรู้ข่าวสารด้านกีฬาจากสถานีโทรทัศน์ต่างประเทศ พบว่า สถานีโทรทัศน์ที่ถูกเลือกมากที่สุดเป็นอันดับ 1 ได้แก่ สถานีโทรทัศน์ช่อง 7 ร้อยละ 51.5, สถานีโทรทัศน์ช่อง 3 ร้อยละ 35.3, สถานีโทรทัศน์ช่อง 5 ร้อยละ 7.0 สถานีที่ถูกเลือกเป็นอันดับ 2 ได้แก่ สถานีโทรทัศน์ช่อง 3 ร้อยละ 44.0, สถานีโทรทัศน์ช่อง 7 ร้อยละ 29.0, สถานีโทรทัศน์ช่อง 5 ร้อยละ 15.3 สถานีที่ถูกเลือกเป็นอันดับ 3 ได้แก่ สถานีโทรทัศน์ช่อง 5 ร้อยละ 42.3, สถานีโทรทัศน์ช่อง 9 ร้อยละ 26.0, สถานีโทรทัศน์ช่อง 7 ร้อยละ 16.0

ตารางที่ 4-3 จำนวน และร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามสถานีวิทยุกระจายเสียง เว็บไซต์ใน ประเทศเว็บไซต์ต่างประเทศ หนังสือพิมพ์ และลักษณะสถานที่ในการรับสื่อ

ช่องทางการรับรู้ข่าวสารด้านกีฬา	กลุ่มตัวอย่าง	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1. สถานีวิทยุกระจายเสียง		
สถานีวิทยุกระจายเสียงแห่งชาติลาว	281	70.3
สถานีวิทยุกระจายเสียงนครหลวงเวียงจันทน์	100	25.0
สถานีวิทยุกระจายเสียงอื่น ๆ	19	4.8
2. เว็บไซต์ในประเทศ		
www.laosports.com	218	54.5
www.vientainemai.net	26	6.5
www.moe.gov.la	7	1.8
เว็บไซต์อื่น ๆ	149	37.3
3. เว็บไซต์ต่างประเทศ		
www.siamsport.co.th	72	18.0
www.sportclassic.in.th	52	13.0
www.chillynews.com	7	1.8
www.sanook.com/hot/category/sport	50	12.5
www.kapook.com	34	8.5
www.teenee.com	21	5.3
เว็บไซต์อื่น ๆ	164	41.0
4. หนังสือพิมพ์		
หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่	136	34.0
หนังสือพิมพ์ประชาชน	14	3.5
หนังสือพิมพ์พัฒนาลาว	18	4.5
หนังสือพิมพ์ศึกษาและกีฬา	214	53.5
หนังสือพิมพ์เศรษฐกิจ-การค้า	13	3.3
หนังสือพิมพ์อื่น ๆ	5	1.3

ตารางที่ 4-3 (ต่อ)

ช่องทางการรับรู้ข่าวสารด้านกีฬา	กลุ่มตัวอย่าง	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ
5. ลักษณะสถานที่ในการรับสื่อ		
ลักษณะการรับสื่อในโรงเรียน	145	36.3
ลักษณะการรับสื่อนอกโรงเรียน	255	63.8
รวม	400	100.0

จากตารางที่ 4-3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับช่องทางการรับรู้ข่าวสารด้านกีฬาของผู้ตอบแบบสอบถามที่ใช้กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาครั้งนี้จำนวน 400 คน จำแนกตามตัวแปรได้ ดังนี้
 สถานีวิทยุกระจายเสียง พบว่า กลุ่มตัวอย่างรับรู้ข่าวสารด้านกีฬาจากสถานีวิทยุกระจายเสียงแห่งชาติลาวมีจำนวนมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 70.3 รองลงมา คือ สถานีวิทยุกระจายเสียงนครหลวงเวียงจันทน์ คิดเป็นร้อยละ 25.0 และจากสถานีวิทยุกระจายเสียงอื่น ๆ คิดเป็นร้อยละ 4.8

เว็บไซต์ในประเทศ พบว่า กลุ่มตัวอย่างรับรู้ข่าวสารด้านกีฬาจากเว็บไซต์ในประเทศมากที่สุด ได้แก่ เว็บไซต์ www.laosports.com มีจำนวน 218 คน คิดเป็นร้อยละ 54.5 รองลงมา คือ เว็บไซต์อื่น ๆ มีจำนวน 149 คน คิดเป็นร้อยละ 37.3 และรับรู้ข่าวสารด้านกีฬาจากเว็บไซต์ที่น้อยที่สุดคือ เว็บไซต์ www.moe.gov.la มีจำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 1.8 โดยในจำนวนผู้ตอบอื่น ๆ ได้ระบุรายละเอียดไว้ดังนี้ ไม่ใช้อินเทอร์เน็ต 91 คน ใช้ www.facebook.com 23 คน ใช้ www.youtube.com 16 คน และใช้ www.google.com 19 คน

เว็บไซต์ต่างประเทศ พบว่า กลุ่มตัวอย่างรับรู้ข่าวสารด้านกีฬาจากเว็บไซต์ต่างประเทศมากที่สุด ได้แก่ เว็บไซต์อื่น ๆ มีจำนวน 164 คน คิดเป็นร้อยละ 41.0 รองลงมา คือ เว็บไซต์ www.siamsport.co.th มีจำนวน 72 คน คิดเป็นร้อยละ 18.0 และรับรู้ข่าวสารด้านกีฬาจากเว็บไซต์ที่น้อยที่สุดคือ เว็บไซต์ www.chillynews.com มีจำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 1.8 โดยในจำนวนผู้ตอบอื่น ๆ ได้ระบุรายละเอียดไว้ดังนี้ ไม่ใช้อินเทอร์เน็ต 91 คน ใช้ www.facebook.com 23 คน ใช้ www.youtube.com 16 คน ใช้ www.google.com 32 คน และใช้ www.livesport.com 2 คน

หนังสือพิมพ์ พบว่า กลุ่มตัวอย่างรับรู้ข่าวสารด้านกีฬาจากหนังสือพิมพ์มากที่สุด ได้แก่ หนังสือพิมพ์ศึกษาและกีฬา มีจำนวน 214 คน คิดเป็นร้อยละ 53.5 รองลงมา คือ หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่ มีจำนวน 136 คน คิดเป็นร้อยละ 34.0 และรับรู้ข่าวสารด้านกีฬาจากหนังสือพิมพ์น้อยที่สุดคือ หนังสือพิมพ์อื่น ๆ มีจำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 1.3

ลักษณะสถานที่ในการรับสื่อ พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีลักษณะการรับสื่อออกโรงเรียนมากกว่าลักษณะการรับสื่อในโรงเรียน โดยที่มีลักษณะการรับสื่อออกโรงเรียนคิดเป็นร้อยละ 63.8 และมีลักษณะการรับสื่อในโรงเรียนคิดเป็นร้อยละ 36.3

การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับสภาพการรับรู้ข่าวสารด้านกีฬา และการนำข่าวสารด้านกีฬาไปใช้ประโยชน์

ในการศึกษาการรับรู้ข่าวสารด้านกีฬาและการนำข่าวสารด้านกีฬาไปใช้ประโยชน์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตนครหลวงเวียงจันทน์ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับ ดังตารางที่ 4-4 ถึง 4-5

ตารางที่ 4-4 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับการรับรู้ข่าวสารด้านกีฬาที่มีผลต่อความรู้พื้นฐานทางกีฬาของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตนครหลวงเวียงจันทน์

การรับรู้ข่าวสารด้านกีฬาที่มีผลต่อความรู้พื้นฐานทางกีฬา	$\bar{X}$	SD	อันดับ	ระดับ
1. ข่าวกีฬาจากสื่อทำให้ฉันเข้าใจเกี่ยวกับการเล่นกีฬาอย่างปลอดภัย	3.80	0.76	5	มาก
2. การดูข่าวกีฬาทำให้ฉันเข้าใจกีฬาแต่ละประเภทมากขึ้น	3.99	0.71	1	มาก
3. ข่าวกีฬาจากสื่อทำให้ฉันไม่เข้าใจเกี่ยวกับกฎกติกาในการเล่นกีฬาประเภทต่าง ๆ	2.09	0.75	10	น้อย
4. ข่าวกีฬาจากสื่อทำให้ฉันเข้าใจเกี่ยวกับการรายงานผลของการแข่งขัน	3.78	0.87	7	มาก
5. ข่าวกีฬาจากสื่อทำให้ฉันเห็นสภาพของการแข่งขันที่แท้จริงในกีฬาแต่ละประเภท	3.86	0.89	3	มาก
6. ข่าวกีฬาจากสื่อทำให้ฉันรู้จักชื่อและเรียกอุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวก ต่าง ๆ เกี่ยวกับการเล่นกีฬาและออกกำลังกายได้ถูกต้อง	3.79	0.86	6	มาก
7. ข่าวกีฬาจากสื่อทำให้ฉันเข้าใจกำหนดการเกี่ยวกับวัน เวลา ของการแข่งขัน กีฬา ประเภทต่าง ๆ	3.73	0.89	9	มาก

ตารางที่ 4-4 (ต่อ)

การรับรู้ข่าวสารด้านกีฬาที่มีผลต่อความรู้ พื้นฐานทางกีฬา	$\bar{X}$	SD	อันดับ	ระดับ
8. ข่าวกีฬาจากสื่อทำให้ฉันรู้ถึงการเคลื่อนไหวของ นักกีฬาหรือทีมนักกีฬา	3.74	0.90	8	มาก
9. ข่าวกีฬาจากสื่อทำให้ฉันเข้าใจถึงการฝึกซ้อมของ นักกีฬาหรือทีมนักกีฬา	3.82	0.88	4	มาก
10. ข่าวกีฬาจากสื่อทำให้ฉันได้ทราบข่าวสารความ เคลื่อนไหวทางกีฬาทั้งภายในและต่างประเทศ	3.89	0.80	2	มาก
รวม	3.64	0.43		มาก

จากตารางที่ 4-4 ผลการวิเคราะห์โดยรวมของคะแนนเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับการรับรู้ข่าวสารด้านกีฬาที่มีผลต่อความรู้พื้นฐานทางกีฬาของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตนครหลวงเวียงจันทน์ พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีการรับรู้ข่าวสารด้านกีฬาอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.64$, $SD = 0.43$) และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยในระดับสูงที่สุด ได้แก่ ข้อคำถามข้อที่ 2 อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.99$, $SD = 0.71$) รองลงมาคือ ข้อคำถามข้อที่ 10 อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.89$, $SD = 0.80$) และข้อคำถามข้อที่ 5 อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.86$, $SD = 0.89$) และข้อคำถามที่มีคะแนนเฉลี่ยรายข้อต่ำที่สุดในด้านนี้ ได้แก่ ข้อคำถามข้อที่ 7 อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 2.09$, $SD = 0.75$) และข้อคำถามข้อที่ 7 อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.73$, $SD = 0.89$)

ตารางที่ 4-5 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับการรับรู้ข่าวสารด้านกีฬาจากสื่อต่าง ๆ ที่ช่วยเพิ่มพูนเทคนิคและทักษะทางกีฬาของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในเขต นครหลวงเวียงจันทน์

การรับรู้ข่าวสารด้านกีฬาจากสื่อต่าง ๆ ช่วย เพิ่มพูนเทคนิคและทักษะทางกีฬา	$\bar{X}$	SD	อันดับ	ระดับ
11. ข่าวกีฬาจากสื่อทำให้นับเห็นถึงการเตรียมความพร้อมเพื่อการแข่งขันได้อย่างชัดเจน	3.69	0.84	4	มาก
12. ข่าวกีฬาจากสื่อทำให้นับเข้าใจเทคนิคและทักษะการเล่นกีฬาแต่ละประเภท	3.77	0.80	2	มาก
13. ข่าวกีฬาจากสื่อทำให้นับเข้าใจการเตรียมทีมของกีฬาแต่ละประเภท	3.59	0.89	5	มาก
14. ข่าวกีฬาจากสื่อไม่ช่วยทำให้นับได้รับประสบการณ์เพิ่มขึ้นซึ่งจะช่วยพัฒนาในด้านเทคนิคและทักษะทางกีฬา	3.75	0.98	3	มาก
15. ข่าวกีฬาจากสื่อทำให้นับตัดสินใจเลือกเล่นกีฬาที่เหมาะสมกับตัวเอง	4.06	0.89	1	มาก
รวม	3.77	0.57		มาก

จากตารางที่ 4-5 ผลการวิเคราะห์โดยรวมของคะแนนเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับการรับรู้ข่าวสารด้านกีฬาจากสื่อต่าง ๆ ช่วยเพิ่มพูนเทคนิคและทักษะทางกีฬาของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตนครหลวงเวียงจันทน์ พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีการรับรู้ข่าวสารด้านกีฬาอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.81$, $SD = 0.46$) และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยในระดับสูงที่สุด ได้แก่ ข้อคำถามข้อที่ 15 อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.06$, $SD = 0.89$) รองลงมา คือ ข้อคำถามข้อที่ 12 อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.77$, $SD = 0.80$) และข้อคำถามข้อที่ 14 อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.75$, $SD = 0.98$) และข้อคำถามที่มีคะแนนเฉลี่ยรายข้อต่ำที่สุดในด้านนี้ ได้แก่ ข้อคำถามข้อที่ 13 อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.59$, $SD = 0.89$) และข้อคำถามข้อที่ 11 อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.69$, $SD = 0.84$)

ตารางที่ 4-6 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับการนำข่าวสารด้านกีฬาไปใช้ประโยชน์
ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตนครหลวงเวียงจันทน์

การนำข่าวสารด้านกีฬาไปใช้ประโยชน์	$\bar{X}$	SD	อันดับ	ระดับ
1. ข่าวกีฬาจากสื่อทำให้ฉันเกิดแรงจูงใจที่จะศึกษาค้นคว้าแหล่งความรู้อื่น ๆ เพิ่มเติมให้มากขึ้น	3.80	0.81	10	มาก
2. ข่าวกีฬาจากสื่อทำให้ฉันเข้าถึงเทคนิคการเล่นกีฬาในวิชาพลศึกษาได้ง่ายขึ้น	3.86	0.69	6	มาก
3. ข่าวกีฬาจากสื่อทำให้ฉันเข้าใจในการเรียนวิชาพลศึกษามากขึ้น	3.89	0.79	3	มาก
4. ข่าวกีฬาจากสื่อทำให้ฉันมีแนวทางในการพัฒนาทักษะการฝึกซ้อมกีฬา	3.71	0.80	15	มาก
5. ข่าวกีฬาจากสื่อช่วยทำให้การเรียนวิชาพลศึกษาของฉันเข้าใจถึง ประวัติของกีฬาประเภทต่าง ๆ มากขึ้น	3.80	0.89	10	มาก
6. ข่าวกีฬาจากสื่อไม่ช่วยทำให้ฉันสามารถนำข้อมูลข่าวสารไปเผยแพร่ให้กับบุคคลอื่น ๆ ได้	3.86	0.99	6	มาก
7. ข่าวกีฬาจากสื่อช่วยทำให้ฉันมีความรู้รอบตัวทางกีฬาและนำมาปรับ ใช้ในการเรียนวิชาพลศึกษา	3.85	0.85	8	มาก
8. ข่าวกีฬาจากสื่อทำให้ฉันสามารถนำเอาไปเป็นแหล่งอ้างอิงที่น่าเชื่อถือได้	3.56	0.93	18	มาก
9. ข่าวกีฬาจากสื่อทำให้ฉันสามารถนำความรู้ที่ได้รับ ไปถ่ายทอดให้เพื่อนร่วมห้อง	3.79	0.81	12	มาก
10. ข่าวกีฬาจากสื่อทำให้ฉันรู้จักเลือกเอาทักษะทางกีฬาแต่ละประเภท มาใช้ในกิจกรรมและการเล่นกีฬา	3.84	0.78	9	มาก
11. ข่าวกีฬาจากสื่อที่เกี่ยวกับความสำเร็จของนักกีฬาช่วยกระตุ้นให้ฉันรู้สึกอยากเล่นกีฬา	4.06	0.80	2	มาก
12. ข่าวกีฬาจากสื่อช่วยทำให้ฉันพัฒนาทักษะในการออกกำลังกายอย่างถูกวิธีในการเล่นกีฬา	3.88	0.76	5	มาก

ตารางที่ 4-6 (ต่อ)

การนำข่าวสารด้านกีฬาไปใช้ประโยชน์	$\bar{X}$	SD	อันดับ	ระดับ
13. ข่าวสารด้านกีฬาจากสื่อทำให้อันมีข้อมูลในการสนทนากับบุคคลอื่นได้	3.67	0.82	16	มาก
14. ข่าวกีฬาจากสื่อทำให้อันสามารถนำไปพัฒนาทักษะการเล่นกีฬาของตัวเองได้	3.89	0.75	3	มาก
15. ข่าวกีฬาจากสื่อทำให้อันมีข้อมูลในการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับบุคคลอื่นได้	3.76	0.81	13	มาก
16. ข่าวกีฬาจากสื่อทำให้อันนำข้อมูลข่าวสารมาสะสมเป็นความรู้เพิ่มเติม	4.08	0.79	1	มาก
รวม	3.83	0.47		มาก

จากตารางที่ 4-6 ผลการวิเคราะห์โดยรวมของคะแนนเฉลี่ยการนำข่าวสารด้านกีฬาไปใช้ประโยชน์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตนครหลวงเวียงจันทน์ พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีการนำข่าวสารด้านกีฬาไปใช้ประโยชน์อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.34$, $SD = 0.42$) และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยในระดับสูงที่สุด ได้แก่ ข้อคำถามข้อที่ 18 อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.08$, $SD = 0.79$) รองลงมา คือ ข้อคำถามข้อที่ 12 อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.06$, $SD = 0.80$) และข้อคำถามข้อที่ 3 อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.89$, $SD = 0.75$) และข้อคำถามข้อที่ 16 อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.89$, $SD = 0.79$) และข้อคำถามที่มีคะแนนเฉลี่ยรายข้อต่ำที่สุด ได้แก่ ข้อคำถามข้อที่ 15 อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.67$, $SD = 0.82$) และข้อคำถามข้อที่ 15 อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.67$, $SD = 0.95$)

การวิเคราะห์ข้อมูลโดยการทดสอบสมมติฐาน

ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบสมมติฐานจำนวน 3 ข้อ โดยแสดงการวิเคราะห์เรียงตามสมมติฐาน ดังนี้

1. การวิเคราะห์เปรียบเทียบคุณลักษณะของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตนครหลวงเวียงจันทน์กับการรับรู้ข่าวสารด้านกีฬา

สำหรับสมมติฐานที่ 1 มีตารางแสดงผลวิเคราะห์ข้อมูลจำนวน 6 ตาราง ได้แก่ ตารางที่ 4-7 ถึง 4-12

ตารางที่ 4-7 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการรับรู้ข่าวสารด้านกีฬาที่มีผลต่อความรู้พื้นฐานทางกีฬานักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตนครหลวงเวียงจันทน์ จำแนกตามเพศ

เพศ	n	$\bar{X}$	SD	t	p
ชาย	205	3.64	0.47	-0.227	.821
หญิง	195	3.65	0.40		

จากตารางที่ 4-7 แสดงให้เห็นผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการรับรู้ข่าวสารด้านกีฬาที่มีผลต่อความรู้พื้นฐานทางกีฬานักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตนครหลวงเวียงจันทน์ พบว่า นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตนครหลวงเวียงจันทน์ที่มีเพศต่างกันมีการรับรู้ข่าวสารด้านกีฬาไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 4-8 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการรับรู้ข่าวสารด้านกีฬาจากสื่อต่าง ๆ ที่ช่วยเพิ่มพูนเทคนิคและทักษะทางกีฬานักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตนครหลวงเวียงจันทน์ จำแนกตามเพศ

เพศ	n	$\bar{X}$	SD	t	p
ชาย	205	3.76	0.60	-0.379	.705
หญิง	195	3.78	0.54		

จากตารางที่ 4-8 แสดงให้เห็นผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการรับรู้ข่าวสารด้านกีฬาจากสื่อต่าง ๆ ช่วยเพิ่มพูนเทคนิคและทักษะทางกีฬานักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตนครหลวงเวียงจันทน์ พบว่า นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตนครหลวงเวียงจันทน์ที่มีเพศต่างกันมีการรับรู้ข่าวสารด้านกีฬาไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 4-9 การวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบระดับการรับรู้ข่าวสารด้านกีฬาที่มีผลต่อความรู้พื้นฐานทางกีฬาของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตนครหลวงเวียงจันทน์ จำแนกตามชั้นปี

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	P
ระหว่างกลุ่ม	.153	2	.077	.399	.671
ภายในกลุ่ม	76.266	397	.192		
รวม	76.419	399			

จากตารางที่ 4-9 ผลของการวิเคราะห์ความแปรปรวนของการรับรู้ข่าวสารด้านกีฬาที่มีผลต่อความรู้พื้นฐานทางกีฬาของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตนครหลวงเวียงจันทน์ พบว่านักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายที่มีชั้นปีต่างกันมีการรับรู้ข่าวสารด้านกีฬาไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 4-10 การวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบระดับการรับรู้ข่าวสารด้านกีฬาจากสื่อต่าง ๆ ที่ช่วยเพิ่มพูนเทคนิคและทักษะทางกีฬาของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตนครหลวงเวียงจันทน์ จำแนกตามชั้นปี

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	P
ระหว่างกลุ่ม	.462	2	.231	.705	.495
ภายในกลุ่ม	130.155	397	.328		
รวม	130.617	399			

จากตารางที่ 4-10 ผลของการวิเคราะห์ความแปรปรวนของการรับรู้ข่าวสารด้านกีฬาจากสื่อต่าง ๆ ช่วยเพิ่มพูนเทคนิคและทักษะทางกีฬาของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตนครหลวงเวียงจันทน์ พบว่า นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายที่มีชั้นปีต่างกันมีการรับรู้ข่าวสารด้านกีฬาไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 4-11 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการรับรู้ข่าวสารด้านกีฬาที่มีผลต่อความรู้พื้นฐานทางกีฬาของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตนครหลวงเวียงจันทน์ จำแนกตามลักษณะสถานที่ในการรับสื่อ

ลักษณะสถานที่ในการรับสื่อ	n	$\bar{X}$	SD	t	p
ภายในโรงเรียน	145	3.65	0.42	.343	.731
ภายนอกโรงเรียน	255	3.64	0.44		

จากตารางที่ 4-11 แสดงให้เห็นผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการรับรู้ข่าวสารด้านกีฬาที่มีผลต่อความรู้พื้นฐานทางกีฬาของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตนครหลวงเวียงจันทน์ พบว่า นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตนครหลวงเวียงจันทน์ที่มีลักษณะสถานที่ในการรับสื่อแตกต่างกันมีการรับรู้ข่าวสารด้านกีฬาไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 4-12 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการรับรู้ข่าวสารด้านกีฬาจากสื่อต่าง ๆ ที่ช่วยเพิ่มพูนเทคนิคและทักษะทางกีฬาของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตนครหลวงเวียงจันทน์ จำแนกตามลักษณะสถานที่ในการรับสื่อ

ลักษณะสถานที่ในการรับสื่อ	n	$\bar{X}$	SD	t	p
ภายในโรงเรียน	145	3.80	0.57	.798	.425
ภายนอกโรงเรียน	255	3.75	0.57		

จากตารางที่ 4-12 แสดงให้เห็นผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการรับรู้ข่าวสารด้านกีฬาจากสื่อต่าง ๆ ช่วยเพิ่มพูนเทคนิคและทักษะทางกีฬาของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตนครหลวงเวียงจันทน์ พบว่า นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตนครหลวงเวียงจันทน์ที่มีลักษณะสถานที่ในการรับสื่อแตกต่างกันมีการรับรู้ข่าวสารด้านกีฬาไม่แตกต่างกัน

2. การวิเคราะห์เปรียบเทียบคุณลักษณะของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตนครหลวงเวียงจันทน์กับการนำข่าวสารด้านกีฬาไปใช้ประโยชน์

สำหรับสมมติฐานที่ 2 มีตารางแสดงผลวิเคราะห์ข้อมูลจำนวน 3 ตาราง ได้แก่ ตารางที่

ตารางที่ 4-13 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการนำข่าวสารด้านกีฬาไปใช้ประโยชน์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตนครหลวงเวียงจันทน์ จำแนกตามเพศ

เพศ	n	$\bar{X}$	SD	t	p
ชาย	205	3.85	0.48	1.162	.246
หญิง	195	3.80	0.46		

จากตารางที่ 4-13 แสดงให้เห็นผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการนำข่าวสารด้านกีฬาไปใช้ประโยชน์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตนครหลวงเวียงจันทน์ พบว่า นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตนครหลวงเวียงจันทน์ที่มีเพศต่างกันมีการนำข่าวสารด้านกีฬาไปใช้ประโยชน์ไม่แตกต่างกัน ทางสถิติที่ ระดับ .05

ตารางที่ 4-14 การวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบการนำข่าวสารด้านกีฬาไปใช้ประโยชน์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตนครหลวงเวียงจันทน์ จำแนกตามชั้นปี

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	P
การนำข่าวสารด้านกีฬาไปใช้ประโยชน์					
ระหว่างกลุ่ม	.044	2	.022	.097	.907
ภายในกลุ่ม	90.734	397	.229		
รวม	90.778	399			

จากตารางที่ 4-14 ผลของการวิเคราะห์ความแปรปรวนของการนำข่าวสารด้านกีฬาไปใช้ประโยชน์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตนครหลวงเวียงจันทน์ พบว่า นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายที่มีชั้นปีต่างกันมีการนำข่าวสารด้านกีฬาไปใช้ประโยชน์ไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 4-15 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการนำข่าวสารด้านกีฬาไปใช้ประโยชน์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตนครหลวงเวียงจันทน์ จำแนกตามลักษณะสถานที่ในการรับสื่อ

ลักษณะสถานที่ในการรับสื่อ	n	$\bar{X}$	SD	t	p
ภายในโรงเรียน	205	3.83	0.46	-.011	.992
ภายนอกโรงเรียน	195	3.83	0.48		

จากตารางที่ 4-15 แสดงให้เห็นผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการนำข่าวสารด้านกีฬาไปใช้ประโยชน์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตนครหลวงเวียงจันทน์ พบว่า นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตนครหลวงเวียงจันทน์ที่มีลักษณะสถานที่ในการรับสื่อแตกต่างกันมีการนำข่าวสารด้านกีฬาไปใช้ประโยชน์ไม่แตกต่างกัน

3. การวิเคราะห์การรับรู้ข่าวสารด้านกีฬาของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตนครหลวงเวียงจันทน์มีความสัมพันธ์กับการนำข่าวสารด้านกีฬาไปใช้ประโยชน์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตนครหลวงเวียงจันทน์

สำหรับสมมติฐานที่ 3 มีตารางแสดงผลวิเคราะห์ข้อมูลจำนวน 1 ตาราง ได้แก่ ตารางที่

4-16

ตารางที่ 4-16 ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ข่าวสารด้านกีฬากับการนำข่าวสารด้านกีฬาไปใช้
ประโยชน์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตนครหลวงเวียงจันทน์

	การรับรู้ข่าวสารด้าน กีฬาที่มีผลต่อความรู้ พื้นฐานทางกีฬา	การรับรู้ข่าวสารด้าน กีฬาจากสื่อต่าง ๆ ช่วยเพิ่มพูนเทคนิค และทักษะทางกีฬา	การนำข่าวสารด้าน กีฬาไปใช้ประโยชน์
การรับรู้ข่าวสารด้าน กีฬาที่มีผลต่อความรู้ พื้นฐานทางกีฬา	1	.553**	.563**
การรับรู้ข่าวสารด้าน กีฬาจากสื่อต่าง ๆ ช่วยเพิ่มพูนเทคนิค และทักษะทางกีฬา		1	
การนำข่าวสารด้าน กีฬาไปใช้ประโยชน์			1

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตารางที่ 4-16 ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ พบว่า การรับรู้ข่าวสารด้านกีฬาของ
นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตนครหลวงเวียงจันทน์มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับการนำ
ข่าวสารด้านกีฬาไปใช้ประโยชน์ ที่มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .563** อย่างมีนัยสำคัญทาง
สถิติที่ระดับ .01

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการรับรู้ข่าวสารด้านกีฬา และการนำข่าวสารด้านกีฬาไปใช้ประโยชน์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตนครหลวงเวียงจันทน์ และเปรียบเทียบการรับรู้ข่าวสารด้านกีฬาและการนำข่าวสารด้านกีฬาไปใช้ประโยชน์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตนครหลวงเวียงจันทน์ กลุ่มตัวอย่างเป็น นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตนครหลวงเวียงจันทน์ทั้งหญิงและชาย จำนวน 400 คน ได้มาจากการคำนวณโดยใช้สูตรของ Krejcie and Morgan (1970) เครื่องมือที่ใช้เก็บรวบรวมข้อมูล ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามมีทั้งหมด 3 ตอน จำนวน 41 ข้อ ซึ่งข้อมูลที่ได้จากกลุ่มตัวอย่าง ถูกนำมาวิเคราะห์โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป ทำการวิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้นของกลุ่มตัวอย่าง โดยหาค่าความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และเปรียบเทียบการรับรู้ข่าวสารด้านกีฬาและการนำข่าวสารด้านกีฬาไปใช้ประโยชน์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตนครหลวงเวียงจันทน์ โดยเปรียบเทียบด้วยสถิติอ้างอิง โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One-way ANOVA) และเปรียบเทียบความแตกต่างรายคู่ (Independent sample t-test)

สรุปผลการวิจัย

ผลการศึกษาเรื่อง การรับรู้ข่าวสารด้านกีฬาและการนำข่าวสารด้านกีฬาไปใช้ประโยชน์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตนครหลวงเวียงจันทน์ พบว่า การรับรู้ข่าวสารด้านกีฬาที่มีผลต่อความรู้พื้นฐานทางกีฬา และการรับรู้ข่าวสารด้านกีฬาจากสื่อต่าง ๆ ที่ช่วยเพิ่มพูนเทคนิคและทักษะทางกีฬาของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตนครหลวงเวียงจันทน์ โดยรวมอยู่ในระดับมาก และพบว่า นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตนครหลวงเวียงจันทน์มีการนำข่าวสารด้านกีฬาไปใช้ประโยชน์โดยรวมอยู่ในระดับมาก

ผลการเปรียบเทียบการรับรู้ข่าวสารด้านกีฬาและการนำข่าวสารด้านกีฬาไปใช้ประโยชน์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตนครหลวงเวียงจันทน์ จำแนกตามเพศ ชั้นปี ลักษณะสถานที่ในการรับสื่อ พบว่า เพศ ชั้นปี ลักษณะสถานที่ในการรับสื่อ มีการรับรู้ข่าวสารด้านกีฬาไม่แตกต่างกัน เพศ ชั้นปี ลักษณะสถานที่ในการรับสื่อ มีการนำข่าวสารด้านกีฬาไปใช้ประโยชน์ ไม่แตกต่างกัน

ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ พบว่า การรับรู้ข่าวสารด้านกีฬาของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตนครหลวงเวียงจันทน์มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับการนำข่าวสารด้านกีฬาไปใช้ประโยชน์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตนครหลวงเวียงจันทน์

อภิปรายผล

การรับรู้ข่าวสารด้านกีฬาและการนำข่าวสารด้านกีฬาไปใช้ประโยชน์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตนครหลวงเวียงจันทน์

1. การรับรู้ข่าวสารด้านกีฬาที่มีผลต่อความรู้พื้นฐานทางกีฬาของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตนครหลวงเวียงจันทน์โดยรวมอยู่ในระดับมาก ด้านการรับรู้ข่าวสารด้านกีฬาจากสื่อต่าง ๆ ที่ช่วยเพิ่มพูนเทคนิคและทักษะทางกีฬาของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตนครหลวงเวียงจันทน์โดยรวมอยู่ในระดับมาก และนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตนครหลวงเวียงจันทน์มีการนำข่าวสารด้านกีฬาไปใช้ประโยชน์ โดยรวมอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้ เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างที่ผู้วิจัยทำการศึกษาเป็นกลุ่มบุคคลที่อยู่ในช่วงวัยรุ่น ซึ่งเป็นวัยที่มีการกระตือรือร้นในการเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ รอบตัวอยู่ตลอดเวลาจึงส่งผลให้กลุ่มตัวอย่างมีการรับรู้ข่าวสารและการนำข่าวสารไปใช้ประโยชน์มีมากไปด้วย ซึ่ง อัมพาวลัย วิสวธีรานนท์ (2541 อ้างถึงใน อุมาวลัย จันทะแก้ว, 2547) ได้กล่าวถึงบุคคลในช่วงวัยรุ่นไว้ว่าวัยรุ่นกับการรับรู้ข่าวสารเป็นวัยที่มีความตื่นตัว มีความเข้าใจ ต่อการรับรู้ข่าวสารทางสังคมจึงมีโอกาสได้รับความรู้และข่าวสารจากสื่อมวลชนมากกว่าวัยอื่น ๆ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของมยุรี แสงจันทร์ (2251) ศึกษาเรื่อง การสื่อสารการตลาดและการรับรู้ข่าวสารของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายเกี่ยวกับวิทยาลัยราชพฤกษ์ ผลการวิจัย พบว่า นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายส่วนใหญ่รู้จักวิทยาลัยราชพฤกษ์ ซึ่งมีระดับการรับรู้ข้อมูลข่าวสารจากช่องทางการสื่อสารการตลาดของวิทยาลัยราชพฤกษ์มากที่สุดจากสถานศึกษาของตนเอง ชูชัย วงศ์พุด (2555) ศึกษาเรื่อง การเปิดรับ การรับรู้และการใช้ประโยชน์จากสื่อประชาสัมพันธ์โครงการเศรษฐกิจพอเพียงเพื่อยกระดับชุมชนของกลุ่มชุมชนที่เข้าร่วมโครงการเศรษฐกิจพอเพียงเพื่อยกระดับชุมชนในพื้นที่อำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น ผลการวิจัย พบว่า การรับรู้สื่อและประชาสัมพันธ์ของกลุ่มตัวอย่างอยู่ในระดับมาก และมีการใช้ประโยชน์จากสื่อและประชาสัมพันธ์ของกลุ่มตัวอย่างอยู่ในระดับมาก

2. นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตนครหลวงเวียงจันทน์ที่มีคุณลักษณะบุคคลได้แก่เพศ ชั้นปี ลักษณะสถานที่ในการรับสื่อต่างกันมีการรับรู้ข่าวสารด้านกีฬาที่มีผลต่อความรู้พื้นฐานทางกีฬาไม่แตกต่างกัน และเพศ ชั้นปี ลักษณะสถานที่ในการรับสื่อต่างกันมีการรับรู้ข่าวสารด้านกีฬาจากสื่อต่าง ๆ ช่วยเพิ่มพูนเทคนิคและทักษะทางกีฬาไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็น

ไปตามสมมติฐาน ทั้งนี้เนื่องมาจากประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวเป็นประเทศที่ปกครองด้วยระบอบสังคมนิยมคอมมิวนิสต์ จึงทำให้สื่อมวลชนในลาวอยู่ภายใต้การดูแลของรัฐบาลอย่างใกล้ชิด ทำให้นักข่าวซึ่งเป็นพนักงานของรัฐ ผู้รับนโยบายมาปฏิบัติต้องหลีกเลี่ยงการวิพากษ์วิจารณ์และการนำเสนอเรื่องราวในประเด็นอื่น ๆ (อดิศร เสมแย้ม, 2556) ซึ่งสามารถอธิบายภายใต้ทฤษฎีของ DeFleur (1970) ทฤษฎีนี้กล่าวไว้ว่า ประชาชนที่มีลักษณะทางสังคมคล้ายกัน จะแสดงพฤติกรรมการสื่อสารคล้ายกัน พฤติกรรมการสื่อสารนี้ได้แก่ การเปิดรับสื่อมวลชน ความชอบต่อสื่อประเภทต่าง ๆ และผลของการสื่อสาร ดังนั้น จึงทำให้ประชาชนที่มีลักษณะทางสังคมอยู่ในกลุ่มเดียวกันมักจะมีความสนใจหรือมีพฤติกรรมในทางเดียวกัน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของพรชัย มงคลอรอด (2554) ศึกษาเรื่อง พฤติกรรมการรับรู้ข่าวสารทางการเมืองกับการมีส่วนร่วมทางการเมืองของนิสิตปริญญาตรีมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตกำแพงแสน พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มี เพศ อายุ คณะศึกษา ชั้นปี ภูมิภาค รายได้ของครอบครัวต่างกันมีพฤติกรรมการรับรู้ข่าวสารทางการเมืองไม่แตกต่างกัน และสอดคล้องกับกษพร ต้นทะสุวรรณ (2555) ศึกษาเรื่อง การเปิดรับสื่อและการรับรู้การประชาสัมพันธ์ห้องสมุดของนักศึกษาระดับปริญญาตรีสถาบันอุดมศึกษาของรัฐในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีเพศและชั้นปีต่างกัน มีการรับรู้ การประชาสัมพันธ์ห้องสมุดไม่แตกต่างกัน แต่ไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของจุติมา พูลสวัสดิ์และคณะ (2552) ศึกษาเรื่อง การรับรู้ข้อมูลข่าวสารด้านการประชาสัมพันธ์ของนักศึกษาและบุคลากรของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีเพศต่างกันมีการรับรู้ข้อมูลข่าวสารด้านการประชาสัมพันธ์ของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตนครหลวงเวียงจันทน์ที่มีคุณลักษณะส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ ชั้นปี ลักษณะสถานที่ในการรับสื่อ ต่างกันมีการนำข่าวสารด้านกีฬาไปใช้ประโยชน์ไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐาน ทั้งนี้เนื่องมาจาก ความเป็นอิสระในการนำเสนอข่าวสารของประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวยังไม่เต็มที่ (แคน สาลิกา, 2556) ส่งผลให้ข่าวสารที่ได้ขาดความหลากหลาย ซึ่ง Rosengren (n.d. อ้างถึงใน สุรพงษ์ โสภนะเสถียร, 2556) ได้อธิบายถึงการให้ประโยชน์สูงสุดจากสื่อเกิดจากความอิสระของผู้รับสื่อและอิสระของสื่อในการนำเสนอด้วยเหตุนี้เมื่อการสื่อสารของประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวมีข้อจำกัด จึงทำให้การนำข่าวสารด้านกีฬาไปใช้ประโยชน์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตนครหลวงเวียงจันทน์เป็นไปอย่างจำกัดด้วย ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของเนตรชนก ไชยาคำ (2553) ศึกษาเรื่อง การเปิดรับการใช้ประโยชน์และความต้องการจากรายการข่าวท้องถิ่นทางสถานีวิทยุโทรทัศน์แห่งประเทศไทยจังหวัดขอนแก่นของประชาชนในเขตอำเภอเมืองจังหวัดขอนแก่น

ผลการวิจัยพบว่า เพศต่างกันมีการใช้ประโยชน์จากข่าวท้องถิ่นไม่แตกต่างกัน โกวิท ทะลิ (2551) ศึกษาเรื่อง การใช้ประโยชน์จากสารสนเทศบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีเพศ ชั้นปีการศึกษา คณะ การประกอบอาชีพและการมีคอมพิวเตอร์ส่วนบุคคลที่สามารถเชื่อมต่ออินเทอร์เน็ตได้ของนักศึกษาแตกต่างกัน มีการใช้ประโยชน์จากสารสนเทศบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหงไม่แตกต่างกัน แต่ไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของรพีพรรณ ขวคพุทรา (2553) ศึกษาเรื่อง การศึกษาการเปิดรับและการใช้ประโยชน์จากสื่อวิทยุกระจายเสียงของนักเรียนในสถานศึกษาชั้นพื้นฐานสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษานครราชสีมา ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มี เพศ อายุ ระดับการศึกษา ที่แตกต่างกันมีการใช้ประโยชน์จากการชมรายการ Newslime แตกต่างกัน

3. การรับรู้ข่าวสารด้านกีฬาของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตนครหลวงเวียงจันทน์ มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับการนำข่าวสารด้านกีฬาไปใช้ประโยชน์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตนครหลวงเวียงจันทน์ ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ทั้งนี้เนื่องมาจาก ขั้นตอนการใช้และความพึงพอใจในสื่อขึ้นอยู่กับอัตราส่วนของการคัดเลือกที่ได้เปรียบ กล่าวคือ คนจะเลือกเปิดรับสื่อใดขึ้นอยู่กับความคาดหวังที่จะได้ประโยชน์หรือรางวัลจากการเปิดรับด้วยความพยายามที่ต้องการ หากความพยายามที่ต้องการเปิดรับสื่อมีมากในขณะที่ได้รับสิ่งตอบแทนน้อย บุคคลก็จะไม่เลือกเปิดรับสื่อ นั้นเพราะไม่ได้รับความพึงพอใจจากประโยชน์ที่ได้รับแตกต่างไปอย่างไร แต่ในทางตรงข้าม รางวัลที่ได้รับมากเมื่อเทียบกับการไม่ต้องลงแรงเปิดรับสื่อมากนัก คนเราก็จะเลือกเปิดสื่อ นั้นเพราะเป็นทางเลือกที่ได้ประโยชน์สูงสุดท่ามกลางทางเลือกในการเปิดรับสื่อต่าง ๆ (สุรพงษ์ โสธนะเสถียร, 2556) ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของชูชัย วงศ์พุด (2555) ศึกษาเรื่อง การเปิดรับ การรับรู้และการใช้ประโยชน์จากสื่อประชาสัมพันธ์โครงการเศรษฐกิจพอเพียงเพื่อยกระดับชุมชนของกลุ่มชุมชนที่เข้าร่วมโครงการเศรษฐกิจพอเพียงเพื่อยกระดับชุมชน ในพื้นที่อำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น ผลการวิจัย พบว่า การเปิดรับสื่อและสารประชาสัมพันธ์โครงการฯ ของประชาชนที่เข้าร่วมโครงการฯ มีความสัมพันธ์กับการใช้ประโยชน์จากสื่อประชาสัมพันธ์ในด้านสื่อการรับข้อมูลข่าวสารในระดับค่อนข้างสูง แต่ไม่สอดคล้องกับกรณีการ บุญยัง (2551) ศึกษาเรื่อง ความต้องการและการใช้ประโยชน์จากข้อมูลข่าวสารยุทธศาสตร์การพัฒนาท้องถิ่นของบุคลากรองค์การบริหารส่วนตำบล จังหวัดตาก ผลการวิจัยพบว่า ความรู้ตามอำนาจหน้าที่ไม่มีความสัมพันธ์กับการใช้ประโยชน์ของข้าราชการประจำ

ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

1. จากผลการศึกษาพบว่า การรับรู้ข่าวสารด้านกีฬาของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตนครหลวงเวียงจันทน์มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับการนำข่าวสารด้านกีฬาไปใช้ประโยชน์ ดังนั้น ครูและสถานศึกษาควรมีการสร้างและส่งเสริมให้นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตนครหลวงเวียงจันทน์ใช้และกระตุ้นช่องทางในการรับรู้ข่าวสารด้านกีฬามากขึ้นและกระตุ้นให้นักเรียนนำข้อมูลที่ได้จากข่าวสารด้านกีฬาไปใช้ให้เกิดประโยชน์ทั้งการเรียนด้านพลศึกษาและการออกกำลังกาย

2. จากผลการศึกษาพบว่า นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตนครหลวงเวียงจันทน์ส่วนใหญ่มีการรับรู้ข่าวสารด้านกีฬาภายนอกมากกว่าภายใน และยังพบว่า นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายบางส่วนไม่สามารถเข้าถึงระบบอินเทอร์เน็ตได้ ดังนั้น องค์กรภาครัฐที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ กระทรวงศึกษาธิการและกีฬารวมทั้งองค์กรในประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ควรมีการจัดหาช่องทางสื่อสารให้กับโรงเรียนเพื่อเผยแพร่ข้อมูลที่เป็นประโยชน์ให้กับโรงเรียนและนักเรียนทางการกีฬา โดยมีนโยบายในการบริการอินเทอร์เน็ตเพื่อที่จะให้นักเรียนสามารถเข้าถึงระบบอินเทอร์เน็ตได้ง่าย ควรมีการส่งเสริมให้นักเรียนรู้จักสืบค้นข้อมูลข่าวสารทางระบบอินเทอร์เน็ตให้มากขึ้น

3. จากผลการศึกษาพบว่า นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตนครหลวงเวียงจันทน์เข้าถึงข่าวสารด้านกีฬาจากสถานีโทรทัศน์ต่างประเทศมากกว่าในประเทศ ดังนั้น องค์กรด้านการสื่อสารมวลชนควรมีการส่งเสริมการประชาสัมพันธ์ทางด้านเนื้อหาข่าวกีฬา เทคนิคของการเล่นกีฬาประเภทต่าง ๆ รวมถึงควรมีความหลากหลายของรายการที่เกี่ยวกับกีฬาให้มากขึ้นเพื่อเป็นประโยชน์ให้แก่ักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตนครหลวงเวียงจันทน์ในการเลือกเล่นชนิดกีฬาและได้รับรู้ถึงเทคนิคพื้นฐานในการเล่นกีฬาและการออกกำลังกายอย่างถูกต้อง

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. การศึกษาครั้งนี้ได้ทำการศึกษารับรู้ข่าวสารด้านกีฬาและการนำข่าวสารด้านกีฬาไปใช้ประโยชน์ในกลุ่มนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย เท่านั้น ในการศึกษาร้อยต่อไปควรศึกษากับนักเรียนในทุกระดับชั้นเรียนในประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

2. ในการศึกษาร้อยต่อไปควรมีการศึกษาปัจจัยทางสังคมจิตวิทยาและปัจจัย อื่น ๆ ที่ส่งผลต่อการรับรู้ข่าวสารด้านกีฬาและการนำข่าวสารด้านกีฬาไปใช้ประโยชน์ของนักเรียนในประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว โดยทำการศึกษาในลักษณะปัจจัยเชิงสาเหตุหรือปัจจัยทำนายการรับรู้

3. ในการศึกษาครั้งต่อไปควรมีการศึกษาปัจจัยจูงใจให้เกิดการรับรู้ข่าวสารด้านกีฬาและการนำข่าวสารด้านกีฬาไปใช้ประโยชน์ของนักเรียนในประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

บรรณานุกรม

- กชพร ตันทะสุวรรณ. (2555). การเปิดรับสื่อและการรับรู้การประชาสัมพันธ์ห้องสมุดของ
นักศึกษาระดับปริญญาตรีสถาบันอุดมศึกษาของรัฐในเขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์
การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาบรรณารักษศาสตร์และสารสนเทศศาสตร์,
บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- กมลมาลย์ พลโยธา. (2549). ผลของการชมรายการกีฬาทางโทรทัศน์ที่มีต่อการรับรู้ประโยชน์และ
การนำไปใช้ของเยาวชน. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาวิทยาศาสตร์
การออกกำลังกายและการกีฬา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยบูรพา.
- กรรณิการ์ บุญยัง. (2551). ความต้องการและการใช้ประโยชน์จากข้อมูลข่าวสารยุทธศาสตร์
การพัฒนาท้องถิ่นของบุคลากรองค์การบริหารส่วนตำบล จังหวัดตาก. วิทยานิพนธ์
การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชานิติศาสตร์, บัณฑิตวิทยาลัย,
มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- กระทรวงแถลงข่าวและวัฒนธรรม. (2010). ประชาชน ครบรอบ 60 ปี. นครหลวงเวียงจันทน์:
สำนักพิมพ์แห่งรัฐ.
- กระทรวงศึกษาธิการและกีฬา. (2013). โครงร่างยุทธศาสตร์แผนพัฒนากีฬา-กายะก่าตั้งแต่ปี ค.ศ.
2013-2020. นครหลวงเวียงจันทน์: สำนักพิมพ์ศึกษาและกีฬา.
- กัลยา วานิชย์บัญชา. (2542). การวิเคราะห์สถิติ สถิติสำหรับการบริหารและวิจัย (พิมพ์ครั้งที่ 10).
กรุงเทพฯ: ภาควิชาสถิติ คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- กัลยา วานิชย์บัญชา. (2544). การวิเคราะห์สถิติ: สถิติเพื่อการตัดสินใจ (พิมพ์ครั้งที่ 5). กรุงเทพฯ:
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- กัลยา วานิชย์บัญชา. (2552). สถิติสำหรับงานวิจัย (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ: ธรรมสาร.
- กาญจนา แก้วเทพ และทิฆัมพร เอี่ยมเรไร. (2554). การสื่อสาร ศาสนา กีฬา. กรุงเทพฯ:
ภาพพิมพ์.
- กาญจนา มีศิลป์วิทย์. (2553). ความรู้เบื้องต้นและทฤษฎีการสื่อสาร (พิมพ์ครั้งที่ 7). กรุงเทพฯ:
มหาวิทยาลัยศรีปทุม.
- กิตติมา สุรสนธิ. (2548). ความรู้ทางการสื่อสาร (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ: จามจุรีโปรดักส์.
- เกศสุดา วุฒิ. (2552). การรับรู้ข่าวสารทางการเมืองของประชาชนในพื้นที่เทศบาลนคร
เชียงใหม่. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชานโยบายสาธารณะ,
บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยนเรศวร.

- โกวิท ทะลิ. (2551). การใช้ประโยชน์จากสารสนเทศบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตของนักศึกษา มหาวิทยาลัยรามคำแหง. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาเทคโนโลยี สื่อสารมวลชน, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยรามคำแหง
- แคน สาลิกา. (2556). “สื่อลาว” หลังม่าน “สังคมนิยม”. เข้าถึงได้จาก http://www.isranews.org/isranews-article/item/23582-1_23582.html
- จรวพร ธรณินทร์. (2522). กายวิภาคและสรีรวิทยาของการออกกำลังกาย. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- จันจิรา ปรีอำ. (2555). การรับรู้ข่าวสารด้านการประชาสัมพันธ์ของประชาชนในเขตเทศบาล นครนนทบุรี อำเภอเมือง จังหวัดนนทบุรี. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชารัฐประศาสตร์, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์.
- จำรอง เงินดี. (2552). จิตวิทยาสังคม. กรุงเทพฯ: โอ. เอส. พรินต์ติ้ง เฮ้าส์.
- จตุมา พุฒสวัสดิ์ และคณะ. (2552). การรับรู้ข้อมูลข่าวสารด้านการประชาสัมพันธ์ของนักศึกษา และบุคลากรของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร. เข้าถึงได้จาก http://tdc.thailis.or.th/tdc//search_result.php
- ชาญชัย อาจินสมภาร. (2550). จิตวิทยาการโค้ชกีฬา. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณ์ ราชวิทยาลัย.
- ชิตาภา สุขพลำ. (2546). การสื่อสารระหว่างบุคคล. ชลบุรี: มหาวิทยาลัยบูรพา.
- ชูชัย วงศ์พุ่ม. (2555). การเปิดรับ การรับรู้และการใช้ประโยชน์จากสื่อประชาสัมพันธ์โครงการ เศรษฐกิจพอเพียงเพื่อยกระดับชุมชนของกลุ่มชุมชนที่เข้าร่วม โครงการเศรษฐกิจ พอเพียงเพื่อยกระดับชุมชน ในพื้นที่อำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชานิติศาสตร์, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- ณรงค์ สมพงษ์. (2543). สื่อสารมวลชนเพื่องานส่งเสริม. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัย เกษตรศาสตร์.
- ณรงค์ โพธิ์พฤถยานันท์. (2556). ระเบียบวิธีวิจัย หลักการและแนวคิด เทคนิคการเขียนรายงาน การวิจัย (พิมพ์ครั้งที่ 8). กรุงเทพฯ: แอคทีฟ พรินต์.
- ชนวดี บุญลือ. (2544). หลักและทฤษฎีการสื่อสาร หน่วย 9-15 (พิมพ์ครั้งที่ 19). นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- ัญญา สังขพันธ์านนท์ และคณะ. (2548). การพัฒนาทักษะการรับสาร. มหาสารคาม: สำนักพิมพ์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

- นางนุช ศิริโรจน์. (2554). *การสื่อสารมวลชนเบื้องต้น*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- นพมาศ ชีระเวทิน. (2542). *จิตวิทยาสังคมกับชีวิต* (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- เนตรชนก ไชยาคำ. (2553). *การเปิดรับการใช้ประโยชน์และความต้องการจากรายการข่าวท้องถิ่นทางสถานีวิทยุโทรทัศน์แห่งประเทศไทยจังหวัดขอนแก่นของประชาชนในเขตอำเภอเมืองจังหวัดขอนแก่น*. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชานิติศาสตร์, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- เน่งน้อย สุวรรณศรี. (2543). *การรับรู้ข่าวสารจากการอ่านหนังสือพิมพ์ของชาวไทยมุสลิมในอำเภอสายบุรี จังหวัดปัตตานี*. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาไทยศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยทักษิณ.
- บ่อแสงคำ วงศ์ดลาลา. (2554). *สื่อมวลชนกระบอกเสียงของประชาชนลาวอย่างแท้จริง*. เข้าถึงได้จาก <http://www.vientainemai.net/teen/khao/1/4021>
- บุญชม ศรีสะอาด และบุญส่ง นิลแก้ว. (2535). *อ้างอิงประชากรเมื่อใช้เครื่องมือแบบส่วนประมาณค่ากับกลุ่มตัวอย่าง*. *วารสารการวัดผลการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาสารคาม*, 5(3), 23-24.
- ประมะ สตะเวทิน. (2533). *หลักนิติศาสตร์* (พิมพ์ครั้งที่ 7). กรุงเทพฯ: ภาพพิมพ์.
- ประมะ สตะเวทิน. (2544). *หลักและทฤษฎีการสื่อสาร หน่วย 1-8* (พิมพ์ครั้งที่ 19). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- ปกรณ์ รัตนทรัพย์ศิริ. (2555). *บทบาทสื่อมวลชนแห่งสปป.ลาว: สื่อนโยบายรัฐ นำชาติพัฒนา*. เข้าถึงได้จาก <http://news.Voicetv.co.th/global/47757.html>
- ปรีชา กลิ่นรัตน์. (2536). *การบริหารพลศึกษาและการจัดการธุรกิจกีฬา*. ขอนแก่น: ขอนแก่นการพิมพ์.
- แผนกศึกษาธิการและกีฬานครหลวงเวียงจันทน์. (2013). *สถิติปีการศึกษา 2013-2014*. นครหลวงเวียงจันทน์: สำนักพิมพ์ศึกษาและกีฬา.
- พรชัย มงคลอรธร. (2554). *พฤติกรรมกรรับรู้ข่าวสารทางการเมืองกับการมีส่วนร่วมทางการเมืองของนิสิตปริญญาตรีมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตกำแพงแสน*. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชารัฐศาสตร์, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- พชันี เขจรธยา และถิรนนท์ อนุวัชศิริวงศ์. (2541). *แนวคิดหลักนิติศาสตร์* (พิมพ์ครั้งที่ 5). กรุงเทพฯ: เบลโล่การพิมพ์.

- พิชิต ภูติจันทร์. (2547). *วิทยาศาสตร์การกีฬา*. กรุงเทพฯ: โอ. เอส. พรีนติ้ง เฮ้าส์.
- เพชร เพ็ชรสวัสดิ์. (2548). *พฤติกรรมกรรมการเปิดรับ การใช้ประโยชน์ และความพึงพอใจของประชาชนในเขตกรุงเทพมหานคร ที่มีต่อรายการข่าวภาคค่ำทางสถานีโทรทัศน์ ทั้ง 5 ช่อง (3, 5, 7, 9, และไอทีวี)*. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาสื่อสารมวลชน, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- มยุรี แสงจันทร์. (2251). *การสื่อสารการตลาดและการรับรู้ข่าวสารของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายเกี่ยวกับวิทยาลัยราชพฤกษ์*. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาการตลาด, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยราชพฤกษ์.
- มัลลิกา คณานุรักษ์. (2547). *จิตวิทยาการสื่อสารของมนุษย์*. กรุงเทพฯ: โอ. เอส. พรีนติ้ง เฮ้าส์.
- ยุบล เบ็ญจรงค์กิจ. (2542). *การวิเคราะห์ผู้รับสาร*. กรุงเทพฯ: ที.พี.พรีนท.
- รพีพรรณ ขวดพุทรา. (2553). *การศึกษาการเปิดรับและการใช้ประโยชน์จากสื่อวิทยุกระจายเสียงของนักเรียนในสถานศึกษาชั้นพื้นฐานสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษานครราชสีมา*. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาสังคมศาสตร์เพื่อการพัฒนา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา.
- รศชงพร โกมลเสวิน และบุญชาติ ทองประยูร. (2546). *พฤติกรรมกรรมการสื่อสาร หน่วยที่ 9-15 (พิมพ์ครั้งที่ 4)*. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2525). *พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน*. กรุงเทพฯ: อักษรเจริญทัศน์.
- วาสนา สารกรณ์. (2556). *การเปรียบเทียบการรับรู้ของครูต่อพฤติกรรมภาวะผู้นำทางวิชาการของผู้บริหารสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา เขต 24*. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาการบริหารการศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- วิภา อุดมฉันท. (2544). *การผลิตสื่อโทรทัศน์และสื่อคอมพิวเตอร์: กระบวนการสร้างสรรค์และเทคนิคการผลิต*. กรุงเทพฯ: บั๊กพอยท์.
- วิภาพรรณ เอกทัตร. (2551). *การรับและการใช้ประโยชน์จากสื่อโทรทัศน์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายโรงเรียนเลยอนุกุลวิทยา อำเภอเมือง จังหวัดเลย*. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาไทยศึกษาเพื่อการพัฒนา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ศรีสุภางค์ สุขโข. (2545). *การใช้ประโยชน์และความพึงพอใจจากรายการโทรทัศน์เพื่อการเรียนรู้ด้านเพศศึกษา ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตกรุงเทพมหานคร*. วิทยานิพนธ์วารสารศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาสื่อสารมวลชน, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

- สถานีโทรภาพ ลาวสตาร์. (2007, 22 กุมภาพันธ์). *บทสรุปการทำงานของสถานีโทรภาพลาวสตาร์ ระยะ 5 ปี (2007-2011)*. 113/ลสด.
- สถิต วงศ์สวรรค์. (2529). *จิตวิทยาสังคม*. กรุงเทพฯ: บำรุงสาส์น.
- สมร ทองดี. (2542). *ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับพฤติกรรมมนุษย์*. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- สมสุข หินวิมาน. (2554). *ความรู้เบื้องต้นทางวิทยุและโทรทัศน์*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- สร้อยตระกูล (ติวยานนท์) อรรถมานะ. (2542). *พฤติกรรมองค์การ: ทฤษฎีและการประยุกต์* (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- สิทธิโชค วรานุสันติกุล. (2546). *จิตวิทยาสังคม: ทฤษฎีและการประยุกต์*. กรุงเทพฯ: เม็ดทรายพรีนติ้ง.
- สีพา นงลาด. (2010). *วิทยุกระจายเสียงแห่งชาติลาว*. นครหลวงเวียงจันทน์: สำนักพิมพ์แห่งรัฐ.
- สุกัญญา บุณเดชาชัย. (2551). *การสื่อสารมวลชน: แนวคิด ทฤษฎี และสถานการณ์ในประเทศไทย*. ชลบุรี: มหาวิทยาลัยบูรพา.
- สุทิตี ชัดติยะ. (2555). *หลักการวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์*. กรุงเทพฯ: ประยูรวงศ์พรีนติ้ง.
- สุปาณี สนธิรัตน์ และคณะ. (2545). *จิตวิทยาทั่วไป*. กรุงเทพฯ: จามจุรีโปรดักส์.
- สุรพงษ์ ไชยชนะเสถียร. (2556). *ทฤษฎีการสื่อสาร*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ระเบียงทอง.
- สุรสิทธิ์ วิทยารัฐ. (2545). *การสื่อสาร: หลักการและเทคนิค*. กรุงเทพฯ: ศูนย์หนังสือสถาบันราชภัฏสวนสุนันทา.
- สุวัฒน์ บุญชาญ. (2549). *การรับรู้ ความเข้าใจ และความคิดเห็นของผู้อ่านต่อการนำเสนอข่าวสาร โดยการใช้อักษรย่อของหนังสือพิมพ์รายวัน*. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาสื่อสารมวลชน, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- สุวิมล ติรกันันท์. (2546). *การใช้สถิติในงานวิจัยทางสังคมศาสตร์: แนวทางสู่การปฏิบัติ*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- แสงเดือน ทวีสิน. (2545). *จิตวิทยาการศึกษา* (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ไทยเส็ง.
- หนูแก้ว อละบูน. (2010). *วิทยุกระจายเสียงแห่งชาติลาว*. นครหลวงเวียงจันทน์: สำนักพิมพ์แห่งรัฐ.
- อดิศร เสมี่ยม. (2556). *ภาพปรากฏการณ์ไทยในสื่อลาว*. *ประชาคมวิจัย*, 106, 16.

- อรญา ทิศแจ่ม. (2555). *การเปิดรับ การใช้ประโยชน์และความพึงพอใจข่าวสาร ด้านพลังงาน ทางเลือกของประชาชนในเขตอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่*. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการสื่อสารศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- อุมาวัลย์ จันทะแก้ว. (2547). *อิทธิพลของพฤติกรรมกรเปิดรับเนื้อหาทางเพศผ่านสื่ออินเทอร์เน็ต ที่ส่งผลต่อค่านิยมทางเพศของกลุ่มวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานคร*. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาวิชาการวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- Berlo, D. K. (1960). *The process of communication*. San Francisco: Rinehart.
- Creeber, G. (2001). *Television genre book*. London: British Film Institute.
- DeFleur, M. L. (1970). *Theories of mass communication*. New York: David McKay.
- Hovland, C. I., Irving, J. L., & Harold, K. H. (1968). *Communication and persuasion: psychological studies of opinion change*. New Haven: Yale University Press.
- Katz, E., Blumler, J. G., & Gurevitch, M. (1974). Utilization of mass communication by the individual. In J. G. Blumler & E. Katz (Eds.), *The uses of mass communications current perspectives on quatifications research*. Beverly Hill, CA: Sage.
- Klapper, J. T. (1960). *The efects of mas communication*. New York: The Free Press.
- Krejcie, R. V., & Morgan, D. W. (1970). Determining sampling size for research activities. *Journal of Education and Psychological Measurement*, 30(3), 607-610.
- Lerner, D. (1958). *The passing of the traditional society*. New York: The Free Press.
- Miller, G. A. (1951). *Language and communication*. New York: McGraw-Hill.
- Roger, E. M. (1983). *Diffusion of innovations* (2nd ed.). New York: The Free Press.
- Roger, E. M. (2003). *Diffusion of innovations*. New York: The Free Press.
- Sapir, E. (1933). Communication. In E. R. A. Seligman & A. Johnson (Eds.), *Encyclopedia of the social sciences, IV*. New York: MacMilan.
- Schram, W. (1974). *The process and effects of mass communication*. Urbana: University of Illinois Press.
- Shannon, C. E., & Weaver, W. (1968). *The mathematical theory of communication*. Urbana: University of Illinois Press.
- Smith, R. (2001). *Play-by-play: Radio, television, and big time college sport*. Baltimor: John Hopkins University Press.

Weaver, W. W. (1949). *The mathematical theory of communication*. Urbana, IL: University of Illinois Press.

Write, C. R. (1975). *Mass communication: A sociological perspective*. New York: Random House.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

จำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย
ในเขตนครหลวงเวียงจันทน์

ตารางภาคผนวก ก-1 จำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย
ในเขตนครหลวงเวียงจันทน์

ชั้นภูมิที่	ชื่อโรงเรียน	ประชากร	กลุ่มตัวอย่าง
1	มัธยมศึกษาตอนปลายจันทน์ทะบุลี	798	46
2	มัธยมศึกษาตอนปลายมิตรภาพนครหลวงเวียงจันทน์ และนคร โสจิมิน	1263	72
3	มัธยมศึกษาตอนปลายທ່ຽງປັ່ງ	1081	62
4	มัธยมศึกษาตอนปลายโนนสว่าง	1328	76
5	มัธยมศึกษาตอนปลายสีสัตะนาก	878	50
6	มัธยมศึกษาตอนปลายอีไล	390	22
7	มัธยมศึกษาตอนปลายบ้านห้อม	403	23
8	มัธยมศึกษาตอนปลายท่าเดื่อ	460	26
9	มัธยมศึกษาตอนปลายบ่อโอ	396	23
	รวม	6,997	400

ภาคผนวก ข

จำนวนกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามชั้นปีของ โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย
ในเขตนครหลวงเวียงจันทน์

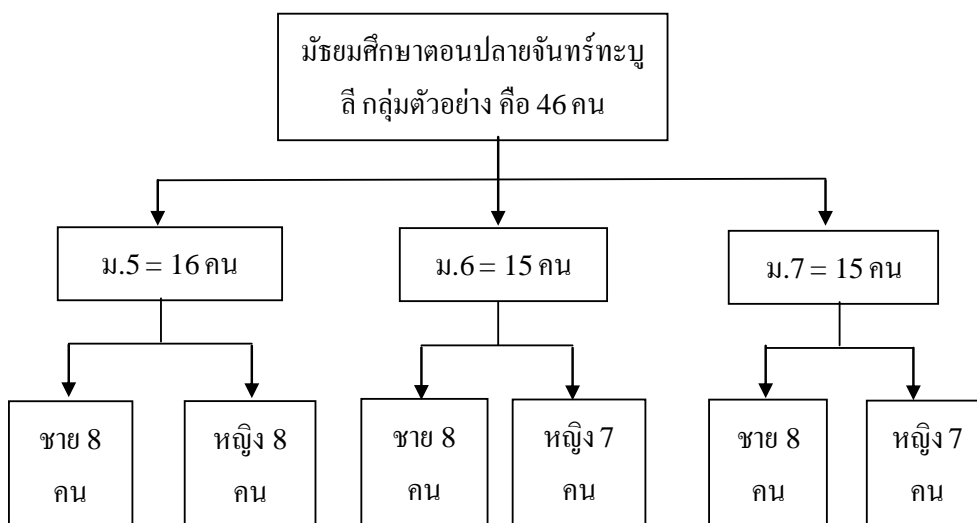
ตารางภาคผนวก ข-1 จำนวนกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามชั้นปีของโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย
ในเขตนครหลวงเวียงจันทน์

ชื่อโรงเรียน	กลุ่มตัวอย่าง	ชั้น		
		ม. 5	ม. 6	ม. 7
1. มัธยมศึกษาตอนปลายจันทร์ทะบุลี	46	17	14	15
2. มัธยมศึกษาตอนปลายมิตรภาพนครหลวง เวียงจันทน์และนครโฮจิมินต์	72	27	25	20
3. มัธยมศึกษาตอนปลายທ່ຽງປິ່ງ	62	23	20	19
4. มัธยมศึกษาตอนปลายโนนสว่าง	76	27	22	27
5. มัธยมศึกษาตอนปลายสีสัตตะนาก	50	19	16	15
6. มัธยมศึกษาตอนปลายอีไล	22	10	6	6
7. มัธยมศึกษาตอนปลายบ้านหอม	23	8	7	8
8. มัธยมศึกษาตอนปลายท่าเคือ	26	11	8	7
9. มัธยมศึกษาตอนปลายบ่อโอ	23	8	8	7
รวม	400	150	126	124

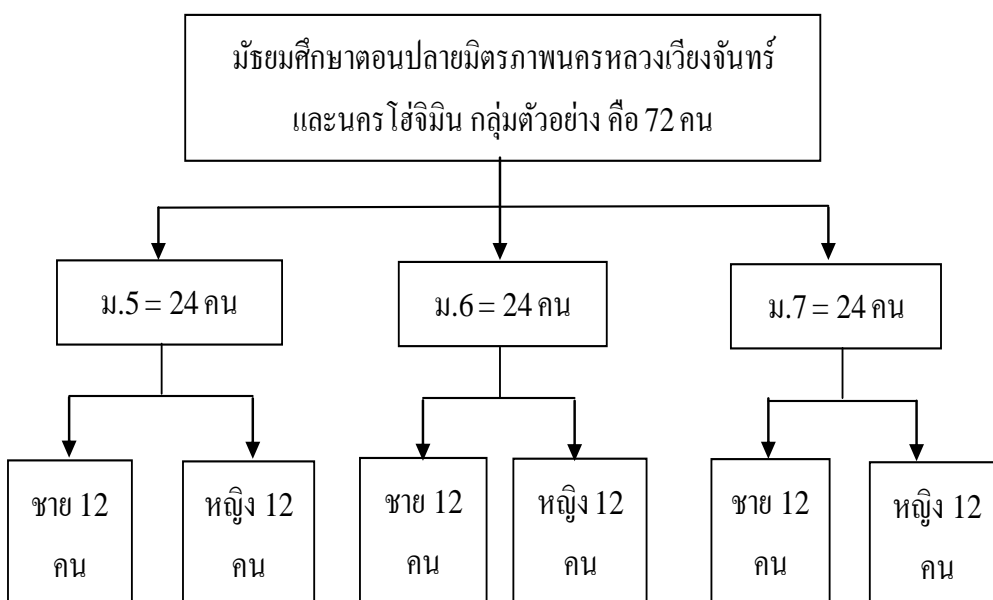

ภาคผนวก ค

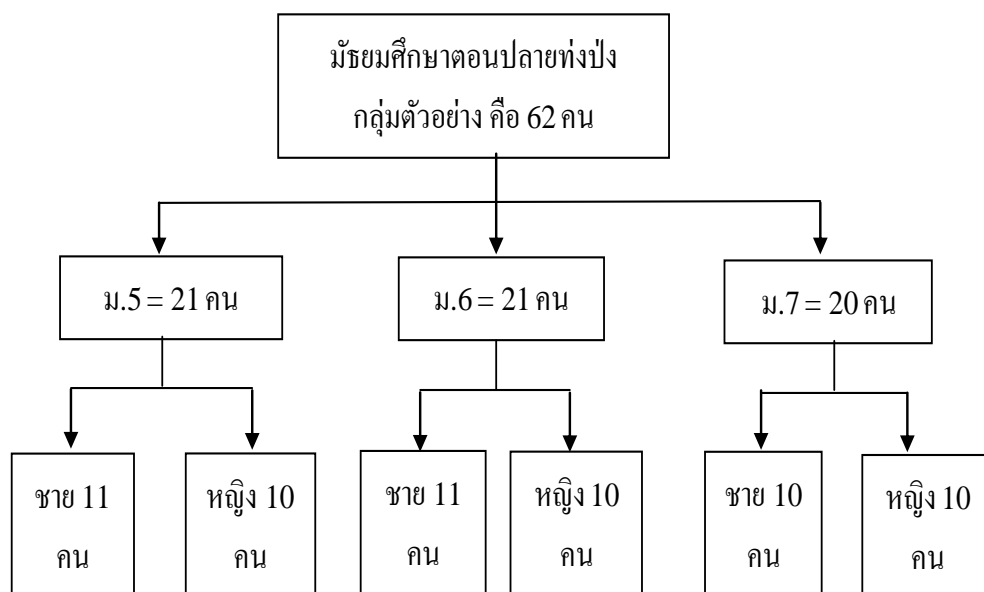
การสุ่มกลุ่มตัวอย่างของ โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตนครหลวงเวียงจันทน์

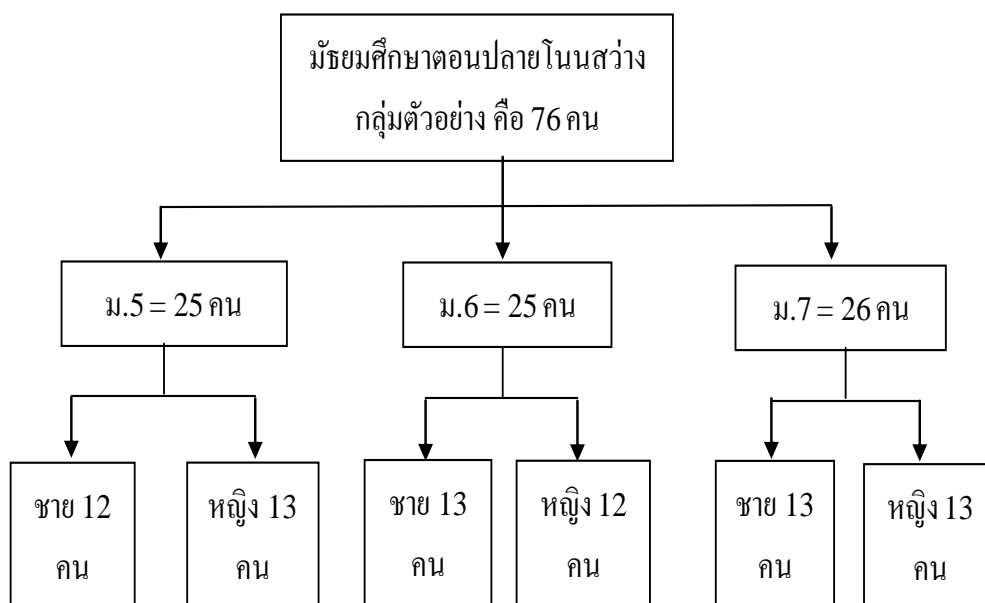
ภาพภาคผนวก ก-1 การสุ่มกลุ่มตัวอย่างของ โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายจันท์ระบ
ดี เขตนครหลวงเวียงจันทน์

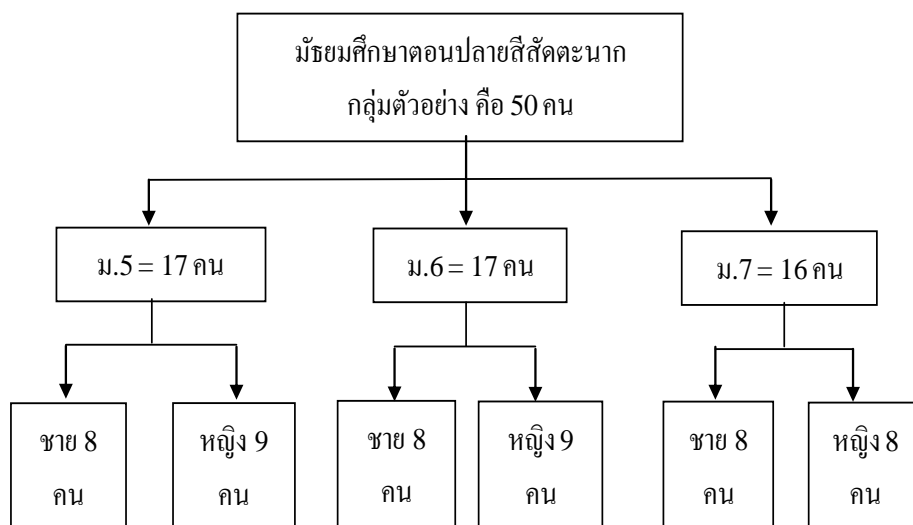
ภาพภาคผนวก ก-2 การสุ่มกลุ่มตัวอย่างของ โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายมิตรภาพนครหลวง
เวียงจันท์และนครโฮจิมินต์ เขตนครหลวงเวียงจันทน์

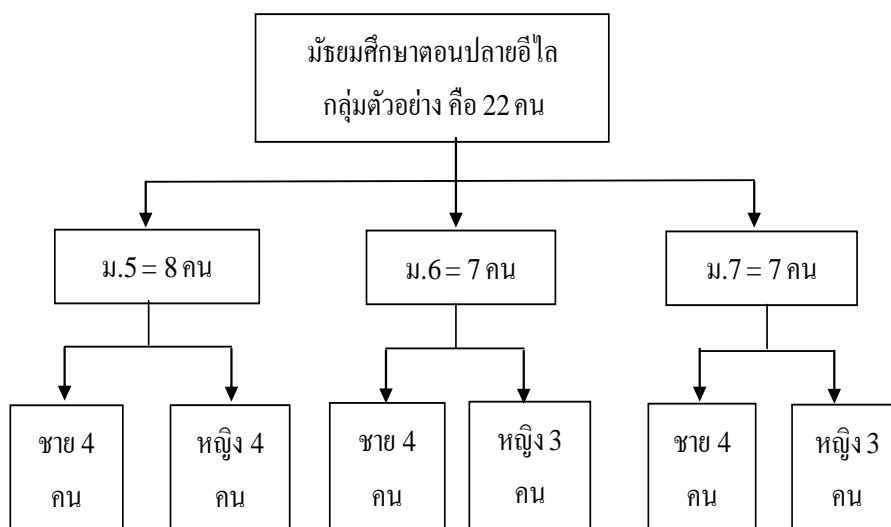
ภาพภาคผนวก ค-3 การสุ่มกลุ่มตัวอย่างของโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายທ່ປ່ງ
เขตนครหลวงเวียงจันทน์

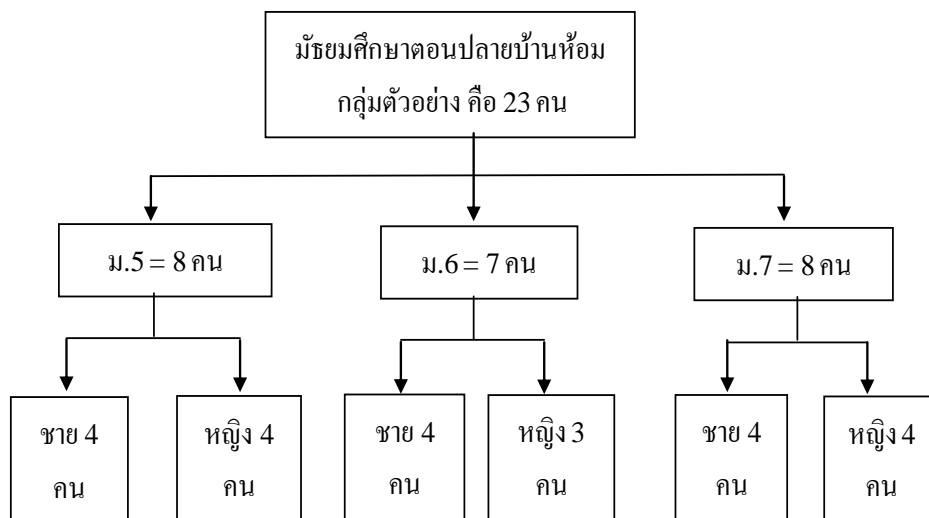
ภาพภาคผนวก ค-4 การสุ่มกลุ่มตัวอย่างของโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายโนนสว่าง
เขตนครหลวงเวียงจันทน์

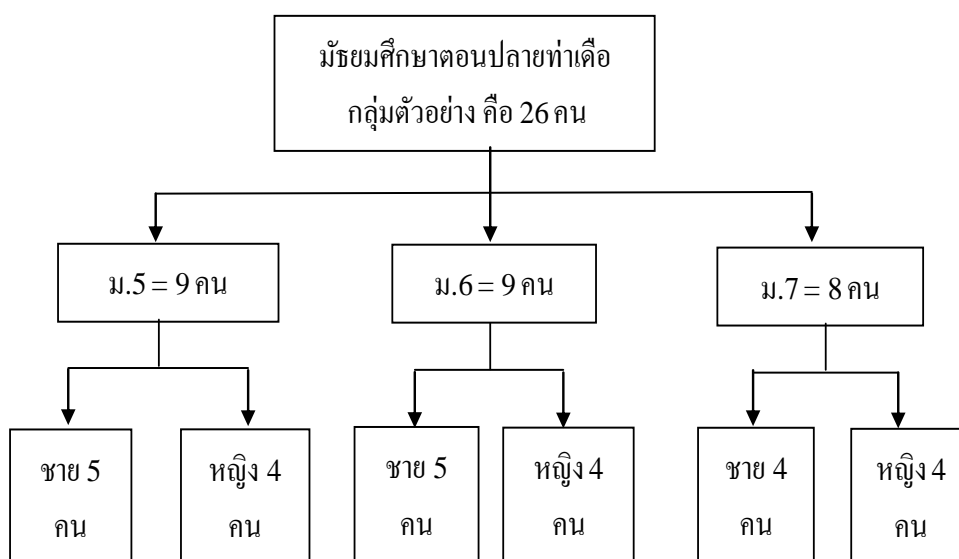
ภาพภาคผนวก ก-5 การสุ่มกลุ่มตัวอย่างของ โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายสีหัดตะนาก
เขตนครหลวงเวียงจันทน์

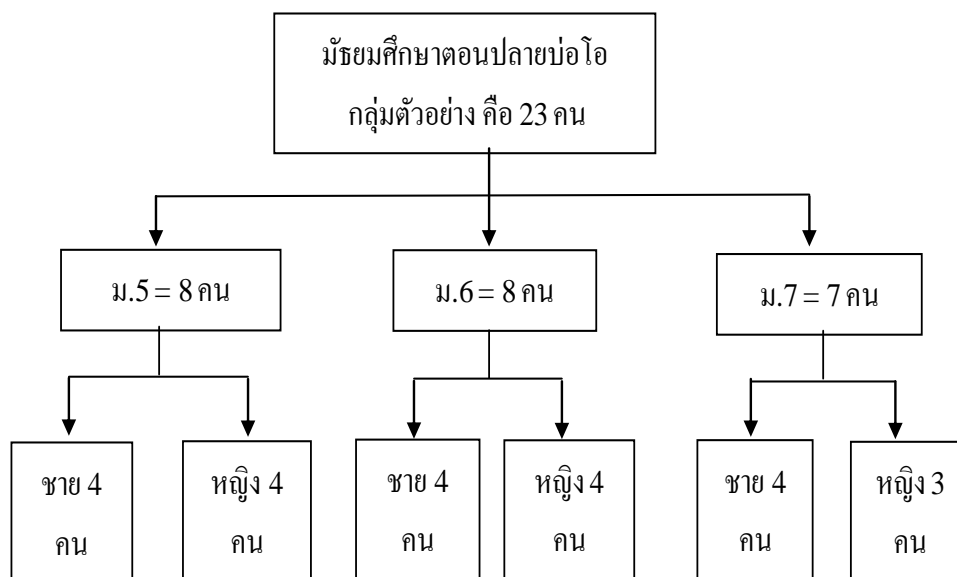
ภาพภาคผนวก ก-6 การสุ่มกลุ่มตัวอย่างของ โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายอีไล
เขตนครหลวงเวียงจันทน์

ภาพภาคผนวก ค-7 การสุ่มกลุ่มตัวอย่างของ โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายบ้านห้อม
เขตนครหลวงเวียงจันทน์

ภาพภาคผนวก ค-8 การสุ่มกลุ่มตัวอย่างของ โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายท่าเตื่อ
เขตนครหลวงเวียงจันทน์

ภาพภาคผนวก ค-9 การสุ่มกลุ่มตัวอย่างของโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายบ่อโอ
เขตนครหลวงเวียงจันทน์

ภาคผนวก ง
รายนามผู้เชี่ยวชาญ

รายนามผู้เชี่ยวชาญ

1. พ.ต.ท.หญิง ดร. กัญญ์ฐิตา ศรีภา อาจารย์ (สบ ๓) พยาบาลจิตเวชศาสตร์ (พจ.)
วิทยาลัยพยาบาลตำรวจ
2. ดร. มาลินีสมภพเจริญ อาจารย์ภาควิชาสุขศึกษาและพฤติกรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยมหิดล
3. ดร. วิชชรีน ผดุงรัชดาภิจ อาจารย์ประจำคณะวิทยาศาสตร์การกีฬา
มหาวิทยาลัยบูรพา

ภาคผนวก จ

**แบบสอบถามการรับรู้ข่าวสารด้านกีฬาและการนำข่าวสารด้านกีฬาไปใช้ประโยชน์
ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตนครหลวงเวียงจันทน์**

แบบสอบถาม

เรื่อง “การรับรู้ข่าวสารด้านกีฬาและการนำข่าวสารด้านกีฬาไปใช้ประโยชน์ของนักเรียน มัธยมศึกษาตอนปลายในเขตนครหลวงเวียงจันทน์”

แบบสอบถามฉบับนี้ผู้วิจัยได้พัฒนามาจากงานวิจัยของกมลมาลย์ พลโยธา (2549),
อรญา ทิศแจ่ม (2555) และเพชร เพ็ชรสวัสดิ์ (2548)

คำชี้แจง

แบบสอบถามนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเก็บข้อมูลด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับการรับรู้ข่าวสารด้านกีฬาและการใช้ประโยชน์จากข่าวสารด้านกีฬาเพื่อการเข้าร่วมกิจกรรมกีฬาและการออกกำลังกายของนักเรียน โดยคำตอบจะเป็นความคิดเห็นส่วนตัวของท่าน ดังนั้น กรุณาอ่านคำชี้แจงโดยละเอียดและตอบแบบสอบถามให้ตรงตามความคิดเห็นของท่านมากที่สุด และตอบทุกข้อ เพื่อจะเป็นประโยชน์ในการศึกษาต่อไป

รายละเอียดเกี่ยวกับแบบสอบถาม

แบบสอบถามแบ่งออกเป็น 3 ตอน คือ

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลเบื้องต้น

ตอนที่ 2 แบบสอบถามสภาพการรับรู้ข่าวสารด้านกีฬา

ตอนที่ 3 แบบสอบถามเกี่ยวกับการรับรู้ข่าวสารด้านกีฬาและการนำข่าวสารด้านกีฬาไปใช้ประโยชน์เพื่อการเข้าร่วมกิจกรรมกีฬาและการออกกำลังกาย โดยมีหัวข้อดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลเบื้องต้น

คำชี้แจง โปรดกาเครื่องหมาย ลงใน [ ] ช่องหน้าข้อความตามที่เป็นอย่างจริง

1. เพศ

[ ] 1. ชาย

[ ] 2. หญิง

2. อายุ.....ปี

3. ชั้นปี

[ ] ม. 5

[ ] ม. 6

[ ] ม. 7

ตอนที่ 2 ช่องทางการรับรู้ข่าวสารด้านกีฬา

คำชี้แจง โปรดกาเครื่องหมาย ลงใน [ ] ช่องหน้าข้อความตามที่เป็นจริง (กรุณาตอบทุกข้อ)

1. ท่านรับรู้ข่าวสารด้านกีฬาจากสถานีโทรทัศน์ในประเทศช่องใดมากที่สุดโปรดเรียงลำดับจากมากที่สุดไปถึน้อยที่สุด โดยใส่หมายเลข 1-3 ลงใน [ ] ช่องหน้าข้อความ

☐ สถานีโทรภาพแห่งชาติลาว	☐ สถานีโทรภาพ TV ลาว
☐ สถานีโทรภาพลาวสตาร์	☐ สถานีโทรภาพ MV ลาว
☐ สถานีโทรภาพป้องกันความสงบ	☐ สถานีอื่น ๆ ระบุ.....

2. ท่านรับรู้ข่าวสารด้านกีฬาจากสถานีโทรทัศน์ต่างประเทศช่องใดมากที่สุดโปรดเรียงลำดับจากมากที่สุดไปถึน้อยที่สุด โดยใส่หมายเลข 1-3 ลงใน [ ] ช่องหน้าข้อความ

☐ สถานีโทรทัศน์ช่อง 3	☐ สถานีโทรทัศน์ช่อง 5
☐ สถานีโทรทัศน์ช่อง 7	☐ สถานีโทรทัศน์ช่อง 9
☐ สถานีอื่น ๆ ระบุ.....	

3. ท่านรับรู้ข่าวสารด้านกีฬาจากสถานีวิทยุกระจายเสียงใดเลือกได้ 1 ข้อ

☐ สถานีวิทยุกระจายเสียงแห่งชาติลาว
☐ สถานีวิทยุกระจายเสียงนครหลวงเวียงจันทน์
☐ สถานีวิทยุกระจายเสียงอื่น ๆ ระบุ.....

4. ท่านรับรู้ข่าวสารด้านกีฬาในประเทศจากเว็บไซต์ใดเลือกได้ 1 ข้อ

☐ www.laosports.com	☐ www.vientainemai.net
☐ www.moe.gov.la	☐ เว็บไซต์อื่น ๆ ระบุ.....

5. ท่านรับรู้ข่าวสารด้านกีฬานอกประเทศจากเว็บไซต์ใดเลือกได้ 1 ข้อ

☐ www.siamsport.co.th	☐ www.sportclassic.in.th
☐ www.chillynews.com	☐ www.sanook.com/hot/category/sport
☐ www.kapook.com	☐ www.teenee.com
☐ เว็บไซต์อื่น ๆ ระบุ.....	

6. ท่านรับรู้ข่าวสารด้านกีฬาจากหนังสือพิมพ์ฉบับใดเลือกได้ 1 ข้อ

☐ หนังสือพิมพ์เวียงจันทน์ใหม่	☐ หนังสือพิมพ์ประชาชน
☐ หนังสือพิมพ์พัฒนาลาว	☐ หนังสือพิมพ์ศึกษาและกีฬา
☐ หนังสือพิมพ์เศรษฐกิจ-การค้า	☐ หนังสือพิมพ์อื่น ๆ

7. ท่านรับรู้ข่าวสารด้านกีฬาจากสถานที่ใด

[ ] ภายในโรงเรียน

[ ] ภายนอกโรงเรียน

ตอนที่ 3 สภาพการรับรู้ข่าวสารด้านกีฬาและการนำข่าวสารด้านกีฬาไปใช้ประโยชน์

คำชี้แจง โปรดกาเครื่องหมาย ลงในช่องใดช่องหนึ่งที่ตรงกับความเป็นจริงและตรงกับความคิดเห็นของท่าน (กรุณาตอบทุกข้อ) และในแบบสอบถามตอนที่ 3 นี้เป็นลักษณะข้อคำถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) โดยกำหนดน้ำหนักของคำตอบเป็นคะแนน 5 ระดับ ดังนี้

3.1 ท่านคิดว่าการรับรู้ข่าวสารด้านกีฬาของท่านมีผลต่อความรู้พื้นฐานทางกีฬาของท่านเพียงใด

ประเด็น	ระดับความคิดเห็น				
	การรับรู้ข่าวสารด้านกีฬา				
	น้อย ที่สุด (1)	น้อย (2)	ปาน กลาง (3)	มาก (4)	มาก ที่สุด (5)
1. ข่าวกีฬาจากสื่อทำให้ฉันเข้าใจเกี่ยวกับการเล่นกีฬาอย่างปลอดภัย					
2. การดูข่าวกีฬาทำให้ฉันเข้าใจกีฬาแต่ละประเภทมากขึ้น					
3. ข่าวกีฬาจากสื่อทำให้ฉันไม่เข้าใจเกี่ยวกับกฎกติกาในการเล่นกีฬาประเภทต่าง ๆ					
4. ข่าวกีฬาจากสื่อทำให้ฉันเข้าใจเกี่ยวกับการรายงานผลของการแข่งขัน					
5. ข่าวกีฬาจากสื่อทำให้ฉันเห็นสภาพของการแข่งขันที่แท้จริงในกีฬาแต่ละประเภท					
6. ข่าวกีฬาจากสื่อทำให้ฉันรู้จักชื่อและเรียกอุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ เกี่ยวกับการเล่นกีฬาและออกกำลังกายได้ถูกต้อง					
7. ข่าวกีฬาจากสื่อทำให้ฉันเข้าใจกำหนดการเกี่ยวกับวันเวลาของการแข่งขันกีฬาประเภทต่าง ๆ					

ประเด็น	ระดับความคิดเห็น				
	การรับรู้ข่าวสารด้านกีฬา				
	น้อย ที่สุด (1)	น้อย (2)	ปาน กลาง (3)	มาก (4)	มาก ที่สุด (5)
8. ข่าวกีฬาจากสื่อทำให้ฉันรู้ถึงการเคลื่อนไหวของนักกีฬาหรือทีมนักกีฬา					
9. ข่าวกีฬาจากสื่อทำให้ฉันเข้าใจถึงการฝึกซ้อมของนักกีฬาหรือทีมนักกีฬา					
10. ข่าวกีฬาจากสื่อทำให้ฉันได้ทราบข่าวสารความเคลื่อนไหวทางกีฬาทั้งภายในและต่างประเทศ					
การรับรู้ข่าวสารด้านกีฬาจากสื่อต่าง ๆ ช่วยเพิ่มพูนเทคนิคและทักษะทางกีฬาของท่านเพียงใด					
11. ข่าวกีฬาจากสื่อทำให้ฉันเห็นถึงการเตรียมความพร้อมเพื่อการแข่งขันได้อย่างชัดเจน					
12. ข่าวกีฬาจากสื่อทำให้ฉันเข้าใจเทคนิคและทักษะการเล่นกีฬาแต่ละประเภท					
13. ข่าวกีฬาจากสื่อทำให้ฉันเข้าใจการเตรียมทีมของกีฬาแต่ละประเภท					
14. ข่าวกีฬาจากสื่อไม่ช่วยทำให้ฉันได้รับประสบการณ์เพิ่มขึ้นซึ่งจะช่วยพัฒนาด้านเทคนิคและทักษะทางกีฬา					
15. ข่าวกีฬาจากสื่อทำให้ฉันตัดสินใจเลือกเล่นกีฬาที่เหมาะสมกับตัวเอง					

3.2 การใช้ประโยชน์จากข่าวสารด้านกีฬาในการร่วมกิจกรรมและการเล่นกีฬา

ประเด็น	ระดับความคิดเห็น				
	การใช้ประโยชน์จากข่าวสารด้านกีฬา				
	น้อยที่สุด (1)	น้อย (2)	ปานกลาง (3)	มาก (4)	มากที่สุด (5)
1. ข่าวกีฬาจากสื่อทำให้ฉันเกิดแรงจูงใจที่จะศึกษาค้นคว้าแหล่งความรู้อื่น ๆ เพิ่มเติมให้มากขึ้น					
2. ข่าวกีฬาจากสื่อทำให้ฉันเข้าถึงเทคนิคการเล่นกีฬาในวิชาพลศึกษาได้ง่ายขึ้น					
3. ข่าวกีฬาจากสื่อทำให้ฉันเข้าใจในการเรียนวิชาพลศึกษามากขึ้น					
4. ข่าวกีฬาจากสื่อทำให้ฉันมีแนวทางในการพัฒนาทักษะการฝึกซ้อมกีฬา					
5. ข่าวกีฬาจากสื่อช่วยทำให้การเรียนวิชาพลศึกษาของฉัน เข้าใจถึงประวัติของกีฬาประเภทต่าง ๆ มากขึ้น					
6. ข่าวกีฬาจากสื่อไม่ช่วยทำให้ฉันสามารถนำข้อมูลข่าวสารไปเผยแพร่ให้กับบุคคลอื่น ๆ ได้					
7. ข่าวกีฬาจากสื่อช่วยทำให้ฉันมีความรู้รอบตัวทางกีฬาและนำมาปรับใช้ในการเรียนวิชาพลศึกษา					
8. ข่าวกีฬาจากสื่อทำให้ฉันสามารถนำเอาไปเป็นแหล่งอ้างอิงที่น่าเชื่อถือได้					
9. ข่าวกีฬาจากสื่อทำให้ฉันสามารถนำความรู้ที่ได้รับไปถ่ายทอดให้เพื่อนร่วมห้อง					
10. ข่าวกีฬาจากสื่อทำให้ฉันรู้จักเลือกเอาทักษะทางกีฬาแต่ละประเภทมาใช้ในกิจกรรมและการเล่นกีฬา					

ประเด็น	ระดับความคิดเห็น				
	การใช้ประโยชน์จากข่าวสาร ด้านกีฬา				
	น้อย ที่สุด (1)	น้อย (2)	ปาน กลาง (3)	มาก (4)	มาก ที่สุด (5)
11. ข่าวกีฬาจากสื่อที่เกี่ยวข้องกับความสำเร็จของนักกีฬา ช่วยกระตุ้นให้ฉันรู้สึกอยากเล่นกีฬา					
12. ข่าวกีฬาจากสื่อช่วยให้ฉันพัฒนาทักษะใน การออกกำลังกายอย่างถูกวิธีในการเล่นกีฬา					
13. ข่าวสารด้านกีฬาจากสื่อทำให้ฉันมีข้อมูลใน การสนทนากับบุคคลอื่นได้					
14. ข่าวกีฬาจากสื่อทำให้ฉันสามารถนำไปพัฒนาทักษะ การเล่นกีฬาของตัวเองได้					
15. ข่าวกีฬาจากสื่อทำให้ฉันมีข้อมูลในการแลกเปลี่ยน ความคิดเห็นกับบุคคลอื่นได้					
16. ข่าวกีฬาจากสื่อทำให้ฉันนำข้อมูลข่าวสารมาสะสม เป็นความรู้เพิ่มเติม					

ภาคผนวก จ

แบบสอบถามการรับรู้ข่าวสารด้านกีฬาและการนำข่าวสารด้านกีฬาไปใช้ประโยชน์
ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตนครหลวงเวียงจันทน์ (ฉบับภาษาลาว)

ภาคผนวก ข
ใบอนุญาต

ใบยินยอมเข้าร่วมการวิจัย

หัวข้อวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การรับรู้ข่าวสารด้านกีฬาและการนำข่าวสารด้านกีฬาไปใช้ประโยชน์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตนครหลวงเวียงจันทน์”

วันที่ให้คำยินยอม วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

ก่อนที่จะลงนามในใบยินยอมเข้าร่วมการวิจัยนี้ ข้าพเจ้าได้รับการอธิบายจากผู้วิจัยถึงวัตถุประสงค์ของการวิจัย วิธีการวิจัย ประโยชน์ที่จะเกิดขึ้นจากการวิจัยอย่างละเอียดและมีความเข้าใจดีแล้ว ข้าพเจ้ายินดีเข้าร่วมโครงการวิจัยนี้ด้วยความสมัครใจ และข้าพเจ้ามีสิทธิที่จะบอกเลิกการเข้าร่วมในโครงการวิจัยนี้เมื่อใดก็ได้ และการบอกเลิกการเข้าร่วมการวิจัยนี้ จะไม่มีผลกระทบใด ๆ ต่อข้าพเจ้า

ผู้วิจัยรับรองว่าจะตอบคำถามต่าง ๆ ที่ข้าพเจ้าสงสัยด้วยความเต็มใจ ไม่ปิดบัง ซ่อนเร้น จนข้าพเจ้าพอใจ ข้อมูลเฉพาะเกี่ยวกับตัวข้าพเจ้าจะถูกเก็บเป็นความลับและจะเปิดเผยในภาพรวมที่เป็นการสรุปผลการวิจัย ข้าพเจ้าได้อ่านข้อความข้างต้นแล้ว และมีความเข้าใจดีทุกประการ และได้ลงนามในใบยินยอมนี้ด้วยความเต็มใจ

ลงนาม.....ผู้ยินยอม

(.....)

ลงนาม.....ผู้ปกครองหรือผู้แทนโดยชอบธรรม

(.....)

ลงนาม.....พยาน

(.....)

ลงนาม.....ผู้ทำวิจัย

(.....)

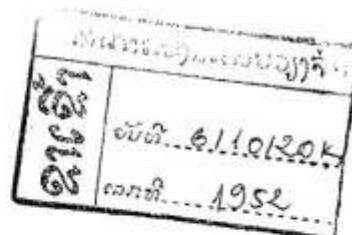

ภาคผนวก ข
ใบยินยอม (ฉบับภาษาลาว)

ภาคผนวก ฅ

หนังสือขอความอนุเคราะห์เก็บรวบรวมข้อมูล

ที่ ศธ ๖๖๑๖/๓๗๕

คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา
มหาวิทยาลัยบูรพา
ต.แสนสุข อ.เมือง จ.ชลบุรี ๒๐๑๓๑

๓๐ กันยายน ๒๕๕๗

เรื่อง ขออนุญาตเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัยเพื่อวิทยานิพนธ์

เรียน หัวหน้าแผนกศึกษานครหลวงเวียงจันทน์ กระทรวงศึกษาธิการและกีฬา สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. โครงร่างวิทยานิพนธ์ จำนวน ๑ ชุด
๒. เครื่องมือเพื่อการวิจัย จำนวน ๑ ชุด

ด้วย นางสาวกุหลาบ แก้วมณี นิสิตระดับบัณฑิตศึกษา หลักสูตรวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชา วิทยาศาสตร์การออกกำลังกายและการกีฬา มหาวิทยาลัยบูรพา ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง "การรับรู้ข่าวสาร ด้านกีฬาและการนำข่าวสารด้านกีฬาไปใช้ประโยชน์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตนครหลวงเวียงจันทน์" ใน ความควบคุมดูแลของ ดร. ศักดิ์ชาย พิทักษ์วงศ์ อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก ขณะนี้อยู่ในขั้นตอนการเก็บข้อมูลการวิจัย

ในการนี้ คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา จึงใคร่ขอขออนุญาตเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัยเพื่อวิทยานิพนธ์ จากโรงเรียนมัธยมศึกษาในนครหลวงเวียงจันทน์ ในระหว่างวันที่ ๖ ตุลาคม - ๕ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๗ คณะฯ หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่าน และขอขอบคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบและพิจารณาดำเนินการต่อไป

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สันติพงษ์ ปลั่งสุวรรณ)

รองคณบดี รักษาการแทน

คณบดีคณะวิทยาศาสตร์การกีฬา

สำนักงานคณบดี ฝ่ายบัณฑิตศึกษาและการวิจัย

โทร: ๐-๓๘๓๐-๒๐๖๐, ๐-๓๘๓๙-๐๐๔๕

โทรสาร: ๐-๓๘๓๙-๐๐๔๕ ผู้วิจัย: ๐๘๓-๕๙๘๘๖๐๖